

XUYEN THAM

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Xuyên thâm - Phan Hồn Nhiên](#)

Mục lục

Xuyên thám - Phan Hồn Nhiên

XUYÊN THẨM

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Xuyên thẩm - Phan Hồn Nhiên

Tên sách: XUYÊN THẨM

Tác giả: Phan Hồn Nhiên, Phan Vũ Linh

Nhà xuất bản: BÁO SVVN - HOA HỌC TRÒ

MỤC LỤC

PHẦN I

MINH

CHÀNG TRAI TỬ ĐÌNH HƯƠNG

GIAO ĐIỂM

CHIẾC NHẪN

NHÀ KHO

PHẦN II

TINA

TÌNH THẾ KỶ DỊ

LINH CẢM NGUY HIỂM

"THRILLS AND PILLS"

PHẦN III

TRUNG

LEN THÉP

MẶT ĐỐI MẶT

ĐỘT NHẬP

PHẦN IV

NGUYÊN

QUYỂN SÁCH ĐỊNH MỆNH

GẶP LẠI

MẤT MÁU

THỜI GIAN CÒN LẠI

HÌNH HÀI DẤU YÊU

Trên đỉnh những cây cổ thụ sừng sững, bóng tối là một khối mềm xốp dày đặc. Những hạt mưa to nặng đang rơi nhưng không chạm xuống đất. Hàng vạn cành nhánh đã vươn ra thấm trọn những phiến nước còn ở lưng chừng không gian.

Có một tích tắc, chàng trai trẻ hướng đôi mắt xanh trong suốt lên c

Âm thanh dường như chưa từng tồn tại trong không gian này nếu không kể từ những hốc đen được tạo nên bởi hàng vạn cội rễ già nua nhô hẳn lên mặt đất, thảng khi văng ra tiếng ngân của sự im lặng.

Đế giày vải mềm tiếp tục lướt bên trên thảm lá mục, khá nhanh nếu tính theo tốc độ người chạy, nhưng chỉ là trung bình với một bóng ma bay lơ lửng trong không trung. Không gì có thể ngăn chàng trai mảnh khảnh. Mọi thứ nơi đây cậu thuộc như lòng bàn tay, và cậu đã di chuyển cùng trời cuối đất theo cách kỳ dị ấy suốt hơn nửa thế kỷ.

Bóng ma chỉ dừng lại khi giữa cánh rừng, bỗng hiện ra hồ nước mênh mông.

Nếu có thể phân biệt các lối mòn ngoằn ngoèo trong rừng cây cổ thụ dày ken hay nhận ra đôi mắt loài thú đêm trong không gian đóng kín, chính là nhờ thứ ánh sáng dịu nhẹ hắt lên từ mặt hồ trơn nhẵn như một tấm gương bất động.

Chàng trai trẻ đã chạm chân xuống mặt đất cạnh hồ. Mắt nhắm nghiền, đôi tay gầy mảnh vươn thẳng về phía trước, trong một tư thế bất động kỳ dị.

Tư thế của nỗi cô độc tột cùng.

*

Lan theo các luồng khói mỏng nhẹ bay phất phơ, những mùi hương vốn dĩ tách biệt bỗng hiện rõ mồn một. Mùi rễ cây ẩm ướt quanh hồ. Mùi hơi nước. Và mùi của chính chàng trai - được tạo nên bởi hàng triệu phân tử hương thơm của một loài hoa bị giam hãm trong bóng đêm, dần biến đổi thành thứ mùi hương khô lạnh ở một vài sinh vật mà sự sống rời bỏ, giờ đây đang trong quá trình phân hủy cuối cùng.

Trong đôi mắt mở choàng của bóng ma, thoáng hiện nỗi phân vân. Có nên liêu lĩnh một lần nữa nhắc bóng thân hình, bay vút qua khoảng nước mênh mông?

Nhưng, cậu ta đã chậm một bước.

Một tiếng kêu thảng thốt của con chim nào đó náu mình trong bóng tối đã xé toạc sự tĩnh mịch. Cánh rừng bỗng chốc vang động tiếng vỗ cánh dữ dội, đồng loạt. Cùng với vụn lá mục, hàng ngàn con bướm chấp chới bay lên. Những con thú đêm phủ phục cũng nhòe dậy, rùng rùng bỏ chạy khỏi các mỏm đất nhấp nhô. Bầu không khí nhuộm xanh bất biến phút chốc vụn vỡ tả.

Từ bên kia bờ hồ tối om, luồng gió thốc sang, cuộn xoáy. Như một thân cây non trẻ, chàng trai đổ sấp nửa thân trên về phía trước, liền sau đó lại bị kéo bật ra sau. Mái tóc bay tung trong cơn lốc xoáy dữ dội. Tuy nhiên, đôi chân cậu vẫn bám chặt vào mặt đất.

Mặt nước phía trước nghiêng lệch, đổ dồn về phía chàng trai. Trong chớp mắt, nó đã dựng lên thành một bức tường cao ngất, sẵn sàng đổ ụp xuống kẻ đối diện nhỏ nhoi.

- Ta biết người ở đó! - Chàng trai cất giọng trầm đục.

Bức tường nước rờn lên, như một cánh phổi khổng lồ thở phập phồng.

Đôi mắt xanh thẳm nhìn trừng trừng về phía trước, nói to hơn:

- Hiện hình đi!

Một cái tát khủng khiếp giáng mạnh. Bóng ma trẻ tuổi tung bắn về sau, đổ vật xuống trong tư thế co quắp. Mọi nỗ lực nhoài dậy đều bất khả, bởi từ trong các hốc cây, hàng chục cánh tay trắng bệch tua ra, ghì níu đôi vai, khuỷu tay và cả phần cổ của cậu. Càng giãy giụa, cậu càng bị ghì chặt và cào cấu đau hơn bởi những bàn tay ghèu ngào. Tất cả chúng đều bị chặt mất một ngón.

Kẻ gác cửa giữa hai thế giới dần dần hiện hình. Một thân thể cao lớn. Một gương mặt không tuổi tác, không giới tính, nhẵn mịn tựa men sứ, với các đường nét hoàn hảo của một đầu tượng tuyệt mỹ mà cảm xúc duy nhất

lóa ra từ đôi mắt hồng nhạt như loài thỏ rừng là nỗi thèm khát mãnh liệt che giấu dưới vẻ lạnh lẽo thản nhiên. Dẫm mạnh đế giày gấn đinh nhọn hoắt lên mái tóc mềm xõa trên thảm lá mục, đầu tượng rít lên:

- Mi dám tới tận nơi đây, khi vật thể mà ta cần mi chưa đem đến? Mi ngờ rằng có thể qua mặt ta, bay sang bên kia hồ để đào thoát dễ dàng ư?

- Không thể truy tìm vật thể ấy được nữa! - Giọng chàng trai nghẹn lại - Mỗi khi ta lần ra dấu vết, gấn chạm vào được, nó lại vuột đi.

- Mi sợ tai họa mà nó gây ra? Ha ha ha...! Tiếng cười rú lên chói tai rồi đột ngột im bặt. Đầu tượng xanh tái hạ giọng, thì thào - Hãy thú nhận là mi cũng nhúng tay vào tội ác! Hơn ai hết, mi thừa hiểu, tai họa càng nhiều, thì uy lực nó càng lớn mạnh. Uy lực càng lớn mạnh, đương nhiên càng khó kiểm soát. Nếu không thế, ta đã không yêu cầu mi đem vật ấy về đây, đánh đổi, như hai chúng ta đã thỏa thuận nửa thế kỷ trước!

- Phải, biết vậy, nhưng nó đã thất lạc! Thời gian qua, ta truy tìm nó, nhưng không có dấu vết nào... - Chàng trai cố giải thích trong hơi thở bị bóp nghẹt.

Đầu tượng cao lớn chậm rãi cúi xuống. Từ khuôn miệng đen ngòm, nụ cười gằn phả ra sự giận dữ cóng lạnh:

- Mi đã tiêu tốn quá nhiều thời gian vào những hành động vô bổ. Mi thích đóng vai một kẻ vô hình lang bạt thôi sao? Nay, ta gia hạn: 6 tháng cuối cùng còn được phép hiện diện trong thế giới của người sống, mi phải hiện hình. Hãy trở về nơi mi đã bắt đầu. Chỉ như thế mi mới có cơ may tìm ra thứ ấy, tiếp cận nó. Và bằng mọi giá, mi phải mang nó đến đây cho ta. Nếu không, mi biết rõ điều gì sẽ xảy đến!

Chàng trai trẻ khẽ gật đầu, hoàn toàn kiệt quệ. Nhanh chóng như khi hiện ra, kẻ gác cửa hóa thân lại thành trận gió xám xanh, biến mất.

Những bàn tay mất ngón trắng bệch vươn ra từ đám rế cây cũng rút trở về hang hốc tối đen. Khẽ rên lên, bóng ma trẻ tuổi xoay người, tìm cách ngồi dậy. Những phần tử diệp lục khiến đôi mắt có màu lá cây trong suốt lúc này sẫm lại. Lưng áo đã rách bươm. Cổ, khuỷu tay và vai áo cậu ta đầy các vết cào. Từ những vết trầy xước, rỉ ra thứ chất lỏng đặc sánh, ngả sắc xanh. Rốt cuộc, cậu cũng loạng choạng thở dốc, đứng lên.

Đúng khi ấy, bức tường nước vẫn dựng cao phía trước bất thần đổ ụp. Trong chớp mắt, chàng trai vừa gượng dậy đã bị cuốn thốc vào trong làn nước dữ dội, chìm sâu xuống tận đáy hồ. Nước tràn vào mắt, vào tai, vào phổi, xóa nhòa mọi nhận thức. Trong một nỗ lực khủng khiếp, bóng ma trẻ tuổi gượng ngoi lên mặt nước lạnh băng. Nhưng, bức tường thứ hai đã tiếp tục ụp xuống, hất tung thân hình nhỏ bé lên đỉnh ngọn sóng tung bọt. Bất tỉnh hoàn toàn, buông mình trong làn nước trôi băng băng, cậu nhắm nghiền mắt, để mặc con sóng hung hãn vươn cao ngang tầm những đỉnh cổ thụ, phá tan vòm trời dày đặc tối đen, ném cậu sang một không gian hoàn toàn khác hẳn.

*

Tia sáng tinh khôi xuyên qua hạt nước đọng trên mi mắt. Dải quang phổ rung nhẹ, mỏng dần, chỉ còn màu trắng dịu êm ả khi đôi mắt dần hé mở.

Hơi ẩm tỏa đến từ Mặt Trời ban mai, sưởi cho tấm lưng lạnh cứng mềm lại, đồng thời làm dậy lên hương thơm dịu ngọt của những cụm hoa hồng phớt, xanh nhạt và trắng kem đang nở rộ trên một hàng cây.

Tỉnh lại sau cú va đập bất tỉnh, chàng trai trẻ nhận ra mình đang nằm trong vòm lá xanh tươi mát, trên một chạc cây, giữa hàng trăm cụm hoa vào mùa nở rộ.

PHẦN I

MINH

CHÀNG TRAI TỬ ĐÌNH HƯƠNG

Tựa vào mảnh tường gạch đỏ ở sân sau, những thanh gỗ cứng nối vào nhau thành từng đoạn, rộng chừng sải tay. Lớp sơn trắng phủ lượt thứ hai trên các đoạn hàng rào này đã khô se, không còn dính vào đầu ngón tay khi Minh chạm thử. Cuối tuần, tất cả sẽ được đóng xuống đất, ngăn cách khoảng sân vườn với mảnh đất phía sau lưng nhà rộng mênh mông, còn bỏ hoang. Ngồi trên bậc thềm trong buổi sáng mùa Hè, dưới bóng râm mát dịu của mái hiên, cô gái mảnh khảnh có mái tóc hơi rối buộc đuôi ngựa nheo mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài ngôi nhà còn nhiều phần bề bộn.

Theo bản vẽ quy hoạch chung, chủ nhân của những ngôi biệt thự trong khu vực có thể xây hẳn bức tường gạch cao tối đa 1m75, khoanh vùng diện tích đất riêng, ngăn cản những đôi mắt tò mò hoặc các vụ đột nhập trái luật. Nhà Minh số 25, nằm cuối con đường nội bộ. "Dù khu nhà này khá đảm bảo an ninh, chúng ta vẫn phải xây thêm vài chục tường rào bằng đá tảng hay gạch nung. Thật sự ba không thấy yên tâm khi nghĩ rằng có kẻ lạ mặt nào đó lảng vảng ngoài cửa trong đêm tối, hoặc khi con chỉ có một mình ở nhà ban ngày!" - Trong bữa tối, ba Minh nhận xét, với vẻ căng thẳng khác thường so với một người luôn điềm tĩnh như ông.

Tuy nhiên, cô gái nhỏ không hào hứng với kế hoạch dựng thêm hàng rào mà ba cô đặt ra. Dù hoang sơ với những lùm cây rậm rạp, v cổ thụ cao vút một cách khó tin, vô số đám dương xỉ bám trên vài thân gỗ ruỗng, các bụi cỏ lau rờn sát mí sông, nhưng không gian ngoài kia vẫn toát lên vẻ đẹp tự nhiên khiến người ta không bao giờ chán mắt ngắm nhìn. Bầu không khí phảng phất hương thơm tinh sạch. Thật uổng phí khi tự làm ngôi nhà trở nên biệt lập với thiên nhiên hiếm hoi trong một đô thị sắt thép. Chăm chú lắng nghe con gái thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ, ông bố nhướn mày: "Để phủ nhận một kế hoạch, theo đúng quy tắc, con đã có một kế hoạch khác thay thế?". Mím cười tự tin, cô gái 16 tuổi lặp lại đúng cách nói của ba, đầy vẻ

công việc nhưng cũng không kém phần hài hước: "Bản vẽ chi tiết hàng rào nhà số 25 sẽ được trình cho ba duyệt trong hai ngày nữa, chắc chắn!".

Vài tháng trước, Minh còn trong năm học của lớp 11, ngôi nhà lớn đã hoàn thành sau thời gian xây cất kéo dài. Một tài sản đáng tự hào sau bao nhiêu năm ba cô làm việc cật lực, cộng thêm các hợp đồng xây dựng luôn thành công mà ông giành được, và cả khoản bồi thường khá lớn nhiều năm trước cho tai nạn dẫn đến cái chết đột ngột của mẹ Minh. Rời khỏi chung cư chật hẹp ở trung tâm thành phố, hai cha con về khu đô thị mới.

Đó là thời điểm Minh rơi vào trạng thái khó khăn thật sự. Đó là nỗi giận dữ ngấm ngấm vì bị bóc khỏi môi trường thân quen từ thời ấu thơ. Chiếc giường đơn kiêm bàn học kê gần chỗ nấu nướng ám khói giờ được thay thế bằng căn phòng lát gỗ tràn ngập ánh sáng. Một chiếc laptop và cả một cái iPad đời mới nhất thay cho cỗ máy tính cồng kềnh. Tuy nhiên, các tiện nghi không hoàn toàn là thứ Minh ước ao. Điều an ủi nơi ngôi nhà mới là cảm giác được yên tĩnh, và khu vườn.

Chẳng còn các cuộc dạo phố buổi tối với mấy cô bạn. Các prom do vài thành viên lớp tổ chức, thường kéo dài đến tận mười giờ đêm, đã không còn tên Minh trong danh sách khách mời. Ở trong khu vực khá vắng vẻ này, đường truyền Internet thường bị hỏng. Đừng hy vọng có thể tìm wi-fi quanh đây. Không đi chơi. Không giao tiếp trên mạng. Ngay cả mối quan hệ mới chớm với Trung, cậu bạn chơi bóng rổ nổi bật, cũng kết thúc khi năm học chấm dứt. Một lần nữa, cô lại trở thành người khác biệt trong cộng đồng, điều từ trước đến nay cô luôn gắng sức tránh né.

Dọn về nhà mới, cũng là lúc công ty ba Minh mở rộng quy mô. Cô con gái duy nhất được toàn quyền lo liệu cho ngôi biệt thự rộng lớn. "Cứ làm mọi việc theo cách con muốn! - Ba nói, đôi mắt đặt vào một điểm nhìn xa xăm - Xây ngôi nhà này, ba muốn con thoải mái sống trong điều kiện tốt hơn, bù lại những năm tháng thiếu thốn. Hãy tập chủ động mọi việc. Sau

này con sẽ làm chủ cuộc sống của con, gia đình của con. Con sẽ phán đoán và suy xét mọi thứ!"

Hàng loạt công việc không tên chờ đợi Minh nhúng tay vào, cuốn phăng cô gái nhỏ ra khỏi cảm giác lạc lõng và rầu rĩ. Cửa sổ các phòng lớn nhỏ cần được làm rèm chống nóng. Vật dụng hiện đại cho gian bếp tiện nghi. Dù tất cả đồ dùng gắn bó kỷ niệm gia đình đều được đóng thùng chuyển theo sang đây, thì vẫn cần sắm sửa thêm hàng trăm vật dụng nho nhỏ để đặt vào các không gian rộng lớn. Và tuyệt hơn cả, vạt đất không đổ bê tông cạnh hồ bơi và sau lưng nhà, chỗ lúc này Minh ngồi trên bậc thềm nhìn ra, cô sẽ tự ý thiết kế một khu vườn: Những luống hoa thay đổi theo mùa. Các vuông cỏ xanh mịn trải đến tận chân bậc thềm. Dòng suối nhân tạo viền theo lối đi rải sỏi... Các bố cục rành mạch hiện ra trong đầu Minh, từng mảng sắc màu, như trên một bản vẽ tay hoàn hảo.

Suốt tháng đầu tiên của mùa Hè, tranh thủ lúc có net, cô gái nhỏ vào các trang web cây cảnh lùng tìm thông tin các loài hoa leo tường rào, hoa trồng đất vườn, các giống lá trang trí. Đi bộ ra đường lớn, đón xe buýt hai tầng và ngồi xe chưa đầy mười phút, là đến một trại ươm trồng thử nghiệm giống cây mới rộng thênh thang, vốn chỉ được giới thiệu vài dòng trên net. Không chỉ tha hồ lựa chọn tất cả những mẫu cây hoa trang trí vườn có màu sắc lạ lẫm và dáng vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu, Minh còn được trại ươm hướng dẫn khá nhiều bí kíp giữ các loại kiếng lá xanh bền màu, hay làm sao để những nụ hoa nở rộ cùng lúc. Sau thời gian làm quen và tập sự, giờ thì Minh đã có thể trồng cỏ, thuộc các đặc tính của nhiều loại cây hoa, như người làm vườn thứ thiệt. Công việc ngoài trời khiến cô mệt nhoài, nhất là trong thời tiết nồng nực đôi khi ập xuống các cơn mưa đột nhiên của mùa Hè. Làn da trắng xanh dần r ám nắng. Các đốm tàn nhang lờ mờ hiện lên trên gò má và chóp mũi nhọn. Mảnh vườn này có sức hút kỳ lạ. Thật khó dứt ra khỏi nó một khi đã bắt tay vào. Nhìn ngắm mảnh vườn đã bắt đầu thành hình, ông bố cho biết sẽ chuyển vào tài khoản cho Minh khoản tiền công kha khá.

- Thay vì phải gọi thợ làm vườn chuyên nghiệp! - Ông giải thích, cũng như sau này ông hứa thanh toán ngang bằng mức thuê thợ làm hàng rào, thậm chí gấp rưỡi, nếu Minh đảm trách toàn bộ khâu thiết kế, mua vật liệu, và hoàn công sớm hơn thời hạn.

- Ba không nhất thiết phải sòng phẳng vậy đâu. Nếu việc gì cũng phải tiền bạc con mới nhúc nhích tay chân, thì ba có nguy cơ phá sản sớm đấy! - Hồi đầu Minh đã nói với ba như thế, ngay thẳng như đúng bản tính cô, không phải không có chút cái kính.

- Ba hiểu gì con đang nghĩ. Nhưng ba cũng muốn con không trở thành một kẻ ngây thơ trước tiền bạc, ngay cả khi con được đảm bảo. Không ai biết trước bất trắc trong tương lai. Để không phạm sai lầm, tốt nhất con cần học cách đo lường giá trị của công sức bỏ ra. Tiền bạc không phải là tất cả, nhưng luôn là một thước đo đáng tin cậy!

Khi nói những điều này, đôi mắt người cha ánh lên một tia sáng kỳ lạ. Linh cảm bất an thoáng qua đầu Minh. Nhưng cô gái nhỏ gạt nó đi ngay, nói nhanh:

- Vậy cũng được, ba. Con sẽ làm hết các việc đã nhận, dù không hẳn vì tiền!

- À này con gái, nếu ba nhớ không nhầm, có một ai đó đang mơ ước chiếc máy ảnh 12 chấm! - Ông bố búng nhẹ ngón tay, làm như vừa sức nhớ ra - Hình như là loại máy bán chuyên nghiệp, dành cho một nữ thiết kế nội thất trẻ, có gu thẩm mỹ đáng gờm!

- Ồ! - Minh chỉ có thể thốt lên thế, áp cả hai bàn tay lấm lem lên má. Giờ thì cô hiểu, "thanh toán tiền công" chính là cách ba khéo léo giúp cô đạt được mong muốn, mà cô không cảm thấy mình giống con bé chỉ biết dựa dẫm hay ngửa tay xin xỏ. Mấy ngày sau, đi qua trạm rút tiền, Minh ghé kiểm tra tài khoản. Có thêm ba triệu đồng chuyển vào. Vậy là chiếc máy

ảnh mơ ước đã trong tầm tay. Viễn ảnh chụp những bộ ảnh hoa lá do mình tự trồng mang lại cảm giác vui sướng ngọt ngào, đến mức cô gái nhỏ quyết định sẽ để dành nó, không vội mua máy ngay...

*

Điện thoại trên xích đu rung nhẹ. Chất giọng mạnh mẽ với cách nói nhanh và dứt khoát của cô bạn thân nhất lớp khiến Minh vui vui. Từ hồi nghỉ hè, hai đứa chưa gặp nhau. Khi nào mảnh vườn hoàn thiện, Minh mới rủ Tina đến chơi nhà. Bạn thân gọi để khoe chuyến du lịch dọc theo con đường di sản miền Trung tuần tới. Nhưng chủ đích cú điện thoại, là thuật lại chi tiết cuộc chạm trán tình cờ với chàng trai bóng rổ của Minh.

- Cậu ấy tung tăng với một cô nàng tóc nâu! - Tina nói ngắn gọn.

- Vậy sao? - Minh bình thản.

- Cậu biết cô nàng ấy là ai không? - Tina hơi phân vân. Là bạn thân, nên cô biết, ở khía cạnh cảm xúc, Minh không rảnh rỗi như luôn tỏ ra.

- Có vài việc cần quan tâm hơn là mối quan hệ đó không thể kiểm soát! - Minh gạt qua, chuyển đề tài - Đi du lịch vui vẻ! Lúc cậu về, vườn nhà tớ đã xong. Cậu xin phép ba má qua tớ chơi nhé. Và tụi mình tổ chức tiệc ngủ chỉ có hai đứa!

Minh cất hẳn điện thoại vào nhà. Đuôi tóc rối hất nhẹ qua vai. Để khỏi buồn rầu, tốt nhất là không nghĩ quá nhiều đến những điều có thể đẩy mình vào trạng thái buồn rầu.

Uống cốc trà mát lạnh có vài lát chanh, Minh nhắc bộ đồ làm vườn bằng thép không gỉ và một chậu gỗ nông tiến về chỗ mai kia cô sẽ đặt đoạn hàng rào đầu tiên.

Chiều hôm qua, khi dùng thước lấy số đo từ tường phòng bếp ra chỗ được phép ngăn cách đất nhà riêng, cô bỗng khựng lại. Trên gò đất nhỏ đen mịn, dưới bóng một cây tử đinh hương, có một loại cây dại cô chưa từng nhìn thấy. Bằng mắt thường, vẫn có thể quan sát các tia lá mảnh dài uốn lượn như vô số mạch máu. Những mạch máu ấy đan vào nhau, tạo thành tấm lưới tinh xảo, phức tạp nhưng lặp lại đều đặn và chính xác. Chúng phủ màu xanh kỳ lạ lên khoảng đất hẹp, lúc ánh rực lên quyến rũ mắt nhìn, lúc thắm lại, lẫn vào màu đất ảm mục. Ấn tượng về mảnh lưới thực vật lạ lùng đến mức, Minh thoáng nghĩ chúng không thuộc giống loài cây cỏ, mà chính là loại động vật kỳ dị biến hình, với từng mạch máu nhiễm ánh lân tinh. Sau vài phút bàng hoàng, cô chợt nghĩ sẽ rất độc đáo nếu giống địa y này phủ kín dải đất viền theo dòng suối nhân tạo, thay vì rải sỏi hoặc trồng cỏ. Thế nên trong khi chờ lớp sơn trắng trên hàng rào khô hẳn, cô sẽ xắn từng mảng đất phủ những mảnh lưới ấy, chuyển chúng đến nơi thích hợp hơn.

Tấm lưới địa y qua một đêm đã lan rộng gấp đôi. Mọi việc không dễ như Minh hình dung. Ngay khi chiếc bay thép bén ngọt luồn nhẹ vào dưới đốm địa y đầu tiên, các nhánh lá xanh thắm tức khắc rùng nhẹ, co cuộn tựa bầy cuốn chiếu. Màu xanh đặc biệt chuyển sang xanh tái, rồi trắng toát, và cuối cùng là sẫm nâu như đã khô héo từ lâu. Tất cả quá trình biến màu quá nhanh, chưa đầy ba mươi giây. Cô gái nhỏ rút chiếc bay, nhìn những hạt đất li ti bám trên vật thể kim loại. Bất giác, cô ném chiếc bay sắc lẹm qua bên.

Mặt Trời hắt hơi nóng hùng hực vào đầu và gáy Minh.

Bằng cả mười đầu ngón tay, Minh sục vào lớp đất bên dưới khoảng địa y lớn hơn. Lớp đất âm lạnh, hơi xốp. Nhặt được vài vật thể tròn dẹt, cứng và trơn nhẵn, cô ném bừa vào chậu gỗ rồi tiếp tục. Vài chuyển động mơ hồ, của những con giun đất luồn qua các kẽ ngón tay, hình như. Nhưng Minh không chút ghê sợ. Một tháng làm vườn giúp cô cảm nhận được độ tốt xấu của đất chỉ bằng hơi ẩm lẫn mùi hương thoảng qua. Đúng như cô phán đoán, không có gì bất thường khi đám rễ tế vi không tiếp xúc với kim loại.

Thở phào, cô nhắc toàn bộ mảng địa y, đặt vào chậu gỗ. Một trong các nhánh lá co nhẹ, như phản ứng vì bị tách khỏi bóng râm. Nhưng tất cả đều ổn. Hào hứng, Minh quỳ gối, chống cả hai khuỷu tay lên lớp đất mềm. Mảng đất của tấm lưới lớn hơn chuyển nhẹ sang hai cánh tay, chuẩn bị được nhắc hẳn lên. Đúng lúc ấy...

Ngón trở bàn tay trái đột nhiên bị kéo căng. Đám dây vô hình túa ra từ một hốc đen nào đấy, quấn quanh ngón tay, níu giữ. Từng sợi mảnh thít chặt, như sấp cắt nghiêng khớp ngón. Hoảng hốt, Minh trì mạnh đầu gối, nhóm dậy. Cảm giác đứt lứt phứt trong lớp đất rất rõ. Mảng đất phủ tấm lưới địa y rơi xuống lá tả, nhưng một phần tấm lưới xanh rì ấy vẫn vương trên tay Minh khi cô rút lên được cả hai cánh tay.

Cảm giác đau đớn và ghê sợ vẫn bám chặt, nguyên vẹn.

Có lẽ tay mình bị tê buốt cục bộ, gây ra ảo giác kỳ lạ, cô tự nhủ. Khi ngón tay có thể co lại, Minh tiếp tục công việc bỏ dở. Dỡ tấm lưới xanh nhẵn nhúm, cô nhẹ nhàng đặt chúng vào lớp đất có sẵn trong chậu. Bỗng, như một thân cây non bị đốn ngã thành linh, cô đổ ụp về trước. Dù nửa người tê cứng, mắt Minh vẫn nhìn thấy một nhánh địa y xanh biếc luồn ra từ lưới thực vật đang trườn nhanh trên làn da, hướng về phía đầu ngón trở bàn tay trái. Nơi ấy, từ lúc nào, máu đã rỉ ra, đọng thành một hạt to.

Nó sẽ lách qua vết đứt ấy, len lõi vào cơ thể mình!

Ý nghĩ sáng suốt loé lên. Bằng tất cả sức lực, Minh vung mạnh cánh tay, hất văng đám địa y. Co quắp hai tay trước ngực, cô gái nhỏ run bắn, nghẹt thở. Mặt Trời lại hiện ra sau đám mây, chiếu thẳng chỗ cô nằm. Cô gái nhỏ thui đi dưới nắng Hè chói chang.

Ở tầng trên ngôi nhà lớn, qua cửa sổ, tiếng chuô đồng hồ Remington từ phòng ba Minh vọng xuống, thông thả.

*

- Tệ thật, mình đã nằm trên đất cả tiếng!

Minh lẩm bẩm, rửa tay dưới vòi nước mạnh khi trở vào bếp. Rốt cuộc thì cô cũng đặt được đám địa y vào nơi cô thích. Những mảnh lưới xanh yếu ớt rồi sẽ lan rộng nhanh thôi. Cảm giác ngạt thở hay tê buốt đã biến mất. Minh bỗng nghĩ vụ tấn công của mảnh lưới địa y vừa này thực ra chỉ là một ảo giác mà cơn say nắng gây nên. Trên ngón trỏ bàn tay trái, có dấu hằn mờ, nhưng không có vết đứt nào chảy máu.

Minh lau khô tay bằng khăn bông mềm, liếc qua bóng mình trong gương. Hôm trước, Tina dặn đúng, cần mua tube kem chống nắng trước khi mặt mình biến thành quả trứng cút. Rồi phải mặc áo chống nóng khi làm vườn, nếu không muốn ngứa ngáy thêm một lần nữa vì mất nước. Nước và bọt xà bông rút hết trong lavabo. Minh nhận ra mấy thứ cô nhặt được ban này đã trôi sạch lớp đất.

Một chiếc kính tròn, đường kính độ năm centimetre, viền bằng vòng đồng han gỉ, nhưng hình dáng còn khá nguyên vẹn.

Một cái nút hình trụ cao hai centimetre, có lẽ bằng hợp kim bạc, trắng đục, có rãnh, cầm khá chắc tay. Ba con ốc nhỏ, răng cưa vẫn sắc sảo dù hình lục giác cổ lỗ cho biết chúng được chế tạo ít nhất cũng vài mươi năm trước.

Có lẽ chúng bong ra từ một cỗ máy nào đó, của một chủ nhân nào đó, từng đi qua khu đất giờ đây là vườn nhà Minh.

Bỏ chúng vào hộp giấy nhỏ, cô đặt lên bệ cửa sổ, phơi khô.

Minh lưỡng lự khi nghĩ sẽ nấu nướng rồi ăn trưa một mình ở nhà. Tốt hơn hết là vào trung tâm đô thị mới, mua kem chống nắng, mũ rộng vành và có thể ăn qua bữa ở tiệm fast food nào đấy. Trong ví chỉ còn ít tiền. Để cẩn thận, cô cầm theo thẻ tín dụng.

*

Ở trạm chờ xe buýt, không chỉ có mình Minh.

Một chàng trai, trạc tuổi cô, hoặc lớn hơn chút ít, ngồi trên băng ghế lượn sóng. Cậu ta đọc quyển sách nhỏ, chất giấy ngả vàng, giống như một quyển từ điển rất cũ. Ngay cả khi cô gái nhỏ ngồi ghé đầu kia băng ghế, cậu ta cũng chỉ lật qua mấy trang sách bị ai đó xé mất, không ngẩng nhìn lên. Hương thơm dịu nhẹ phảng phất trong không khí. Mùi loài cây hoa nào đó mà Minh không thể nhớ tên.

Mua vé xong, Minh lên thẳng tầng hai trống trải. Nhưng cô không phải là hành khách duy nhất lên đây. Chàng trai ở trạm chờ đi sau cô, chọn ghế song song bên kia lối đi hẹp. Cậu ta vẫn chăm chú với sách nên cô có thể kín đáo quan sát người lạ đôi chút. Phía trên quyển sách có cái tựa bằng tiếng Pháp là gương mặt nhìn nghiêng đường nét hoàn hảo, với xương trán và quai hàm sắc nét. Đây còn là người khá am tường thời trang khi chọn phong cách retro - chiếc áo ca-rô xám xanh và kiểu quần jeans đơn giản thanh lịch. Chiếc túi da thuộc được xử lý sần màu đeo chéo vai. Và ấn tượng nhất, đôi giày đế mềm hơi lấm lem, với những hạt đất bám trên mũi giày.

Đột nhiên, cậu ta rời trang sách, nhìn thẳng vào đôi mắt đang quan sát mình.

Đó là đôi mắt kỳ lạ nhất mà Minh từng nhìn vào. Người ta không thể phân định đó là đôi mắt đen dịu hay xanh đậm. Nhưng vài vệt hồng và xanh lướt qua đáy mắt ấy thì không thể không thấy.

Và lúc này, hương thơm mát dịu ở trạm chờ xe cũng đang hiện diện ở đây. Mùi của hoa tử đinh hương. Minh đã nhận ra.

Mùi hương thật lạ lùng, với một chàng trai.

GIAO ĐIỂM

Một phản ứng bất thường, sự pha trộn giữa cảm giác bối rối và nỗi hoảng sợ, xâm chiếm Minh. Gò má lấm đốm tàn nhang đột ngột đỏ ửng. Giấu cả hai bàn tay bên dưới chiếc túi đeo chéo qua vai, cô gái nhỏ đổi hướng nhìn. Một hành xử thật chẳng ra sao, cô tự trách móc gay gắt, pha lẫn chút xấu hổ. Cái trò nhìn chòng chọc người khác, chưa kể người khác ấy lại là chàng trai chưa từng quen biết, khiến mình có khác gì cô nàng ngốc nghếch đâu chứ. Sự thật thì người đón cùng chuyến xe cũng chỉ là một chàng trai giản dị, như bao kẻ bình thường khác mà thôi. Có thể mình bị quáng nắng, tưởng tượng ra mấy ảo giác kỳ quặc, rồi tự ngạc nhiên...

Qua lớp kính trong suốt ngay phía trước đầu xe, đại lộ hiện ra loang loáng. Từng luồng ánh sáng hào phóng chảy xuống mặt đường vừa được trải nhựa cách đây chưa lâu. Ở vài đoạn hơi võng nhẹ theo địa hình, ánh nắng đổ đầy, khiến con đường giống một dòng sông tràn ngập thứ chất lỏng chói chang. Hình ảnh những chiếc xe máy và ô tô nhỏ nhắn vùn vụt vượt qua trước mũi chiếc xe bus dềnh dàng, lao thẳng xuống dòng sông ánh sáng như những con côn trùng mất kiểm soát. Một lúc sau, chúng mới hiện ra phía bên kia mặt dốc thoải thoải, nhỏ bé hơn, méo mó vì ánh sáng khúc xạ. Cô gái nhỏ nắm chặt bàn tay, bất giác nhăn mặt. Ngón trỏ bàn tay trái đã trở lại bình thường, nhưng dư âm mảnh lưới địa y vẫn lại in dấu trong cảm giác đau nhói.

Chừng 200 mét nữa, xe sẽ ghé vào trạm dừng kế tiếp. Trạm dừng rất thuận tiện, bởi nó ở ngay đầu con đường dẫn vào một shopping junction - khu phức hợp, bao gồm các cửa hiệu mua sắm, cụm rạp chiếu phim và các nhà hàng ăn uống nổi tiếng dành cho giới trẻ sống trong và quanh khu đô thị mới. Bình thường, Minh sẽ đứng sẵn gần bậc thang lên xuống để ra khỏi xe thật nhanh. Nhưng lúc này, một điều gì đó rất khó gọi tên níu giữ cô ngồi yên trong lòng ghế. Dù cố gắng không nghĩ đến, thì cô vẫn không thể không nghĩ đến chàng trai lạ mặt. Cậu ta là ai? Cậu ta đang đi đến đâu hay

đang trở về nhà? Cậu ta có phải khách quen của tuyến xe này hay không mà đáng vẻ bình thản đến vậy? Và khó chịu hơn hết, là cô tò mò muốn biết nhiều nữa, về một con người hoàn toàn xa lạ.

Giọng đọc tự thông báo tên trạm dừng xe kế tiếp âm vang trên loa. Ở băng ghế song song, quyển sách gấp lại. Áo ca-rô xám đứng lên, chậm rãi tiến về phía cửa lên xuống. Minh cũng vội vã đứng dậy. Tim cô đập nhanh hơn một nhịp. Nhưng tức khắc, cô gạt ý nghĩ vui vẻ đi ngay. Có gì lạ lùng đâu khi người ta đến khu phức hợp để ăn trưa, hay xem bộ phim nào đó, nhất là trong một ngày Hè dễ chịu thế này. Khi cô gái nhỏ tiến đến gần, chàng trai trẻ hơi lánh sang bên, nhường cho cô thanh kim loại vịn tay. Mùi tử đinh hương không thể nhầm lẫn phảng phất nhẹ.

Xe bus dừng hẳn. Một lần nữa, đôi mắt Minh và người lạ gặp nhau, trong phản chiếu của lớp kính cửa lên xuống, trước khi nó tự động gấp lại, mở ra hẳn. Cậu ta cũng chú ý đến mình, Minh chợt hiểu. Nhưng ý nghĩ thật sự cất giấu bên trong đôi mắt phản chiếu ấy là gì, thì một người vốn sở hữu trực giác nhạy bén như cô cũng không thể đọc

Ở trạm, một nhóm rất đông học sinh cấp hai trang phục theo kiểu hướng đạo sinh đang chờ xe buýt tới. Ở lối ra tủa ra một không khí sợ hãi khi chúng la hét lạnh lạnh, cãi vã về một điều gì đấy. Minh chưa kịp xuống hẳn chúng đã chen lấn nhau, sẵn sàng ùa lên chiếm lĩnh các băng ghế trống. Cô gái nhỏ hấp tấp chen qua bọn trẻ, không nhìn về phía sau dù linh cảm người đi cùng xe sẽ bước xuống theo.

Ở ngã ba cách đây không xa, cô rẽ tiếp vào đoạn đường tắt cắt ngang, dẫn đến cửa hông khu phức hợp. Ngay đầu đường, đột ngột hiện ra một nhóm khoảng năm gã trai trẻ, đầu tóc bù xù theo kiểu dân chơi đường phố, áo xẻ tay để lộ các khối cơ cuồn cuộn xăm trổ vài biểu tượng nhàm chán nhưng vẫn đáng sợ. Một trong số đó xách một túi những chiếc ba-lô trấn lột được của bọn trẻ hướng đạo sinh. Tim đập mạnh lo sợ, gắng tỏ vẻ tảng

lờ nhóm người này, Minh đi hẳn xuống dưới mặt đường vắng lặng. Nhưng, bọn chúng đã nhìn thấy con mồi và không hề có ý để sống.

Ba tên cao nhất dàn hàng ngang, tiến thẳng về phía trước, chặn ngang mặt Minh. Bàn tay to lớn của tên ở giữa đặt mạnh lên vai cô, tức khắc biến thành gọng kìm trấn áp. Những tên còn lại tự động quay thành vòng tròn quanh con mồi hoảng loạn. Vùng tay và lùi về sau một bước, tức khắc cô gái nhỏ bị hất mạnh, đổ ụp về trước, ập thẳng mặt vào ngực áo in những hình thù văn vận của tên đầu đàn. Sự khiếp hoảng khiến cô gái nhỏ không sao cất tiếng. Quanh cô, các tràng cười khoái trá rộ lên như một cánh rừng đầy khi.

Roaaattt... Chiếc túi đeo chéo vai Minh bị tên đầu đàn giăng mạnh, ném về phía sau cho đồng bọn lục soát. Đúng khi bàn tay thô bạo của hắn chộp cổ áo Minh, sắp sửa xé toang ra, đột nhiên hắn hực lên, chậm chạp uốn cong người, ngã dần về phía sau.

Một sợi dây da mảnh, vốn là quai túi da thuộc, đang quấn quanh cổ hắn. Lực siết mạnh, thậm chí quá mạnh, so với dáng vẻ của người đang rat ay.

Mấy tên đồng bọn chết sững, đứng im như trời trồng trước sự tấn công thành linh của một chàng trai trẻ không biết đã hiện diện ở đây bằng cách nào.

Cho đến khi gương mặt gã đầu đàn đỏ rực lên tựa một quả cà chua sắp vỡ toác vì hơi thở dồn nén, chàng trai trong bộ trang phục retro mới đột ngột buông tay. Vóc dáng đồ sộ đổ vật xuống, thở hộc lên như một con thú hung hãn bị cướp sạch sức lực.

Bốn tên đồng bọn lúc này mới sực tỉnh xông vào. Tuy nhiên, chúng tức khắc bỏ ngay ý định khi chạm vào tia mắt người lạ. Một đôi mắt kỳ dị nhất mà chúng từng thấy. To lớn. Trong suốt. Không chút đe dọa nào trong đôi mắt ấy. Nhưng cũng không có xúc cảm nào khác. Đó chính là hiệu ứng gây

tê liệt hoàn toàn. Điều duy nhất chúng có thể làm được lúc đó là xốc nách gã đầu đàn, cả đám loạng choạng quay lưng bỏ đi.

Người đi cùng xe buýt nhặt chiếc túi, đưa lại cho cô gái nhỏ lúc này vẫn quỳ trên vỉa hè. Bàn tay đỡ vai Minh, giúp cô đứng dậy. Bối rối và biết ơn, cô gái nhỏ vội ngoảnh đầu về sau. Bàn tay tức khắc rời ra. Nhanh và nhẹ, như chưa từng có tiếp xúc nào.

- Cám ơn anh! - Minh nắm chặt quai túi, chưa hết run rẩy.

Một nhóm khá đông các nhân viên bán hàng bỗng xuất hiện, hướng về phía cửa hông khu phức hợp. Minh nhập chung vào nhóm họ. Khi cô quay đầu nhìn lại, đôi giày mềm lấm đất của chàng trai Tử Đình Hương đã hoàn toàn mất dấu trên vỉa hè chói chang. Nhưng, giọng nói khác thường của cậu ấy vẫn vang lên trong cô, với lời nhắc nhở ngăn ngừa: "Hãy học cách tự bảo vệ mình."

*

Cô gái nhỏ đi xuyên qua khu vực mua sắm. Hàng loạt nhãn hiệu cho teen đang vào mùa giảm giá đậm nhất trong năm. Các kệ gỗ trưng hàng được bày ra sát tận lối đi. Cánh cửa kính của những nhãn hiệu kiêu kỳ lúc này cũng rộng mở hết mức. Sự bề bộn cố ý khiến ngay cả những cái đầu tinh táo nhất, vốn chẳng hề có ý định mua sắm, cũng không thể thờ ơ. Bên khu trưng bày cao cấp hơn, một dãy manơcanh có những gương mặt vô cùng hài hước, được tạo dáng láu lỉnh, như thể sẵn sàng đưa tay níu giữ vị khách sắp bước ngang qua, mời mọc vào trong chọn mua hàng. Lượng người đi mua sắm đông đúc khác thường. Chừng như để hối thúc mọi người đưa ra quyết định mau chóng hơn, giọng hát nóng bỏng không thể trộn lẫn của Christina Aguilera vang vọng khắp nơi. Các beat nhạc với những với những quãng ngưng dài, rồi thỉnh lình, nhịp trống điện tử trỗi dậy, nồng nhiệt. Not Myself Tonight... Cô gái nhỏ lẩm nhẩm hát theo. Mọi người đều đi thành nhóm, trừ Minh. Không riêng các cô gái, mà các cậu chàng mê tíu thời trang

cũng không bỏ lỡ dịp sắm sửa làm mới tủ quần áo của mình với giá thật hời.

Tách mình ra khỏi không khí náo nhiệt ấy, Minh chuyển động như cái máy, không dừng. Tất cả cảnh vật, những gương mặt đều lướt qua như trong đoạn phim chiếu nhanh, không đọng lại dưới đáy võng mạc một hình ảnh nào đáng kể. Ở ngã tư, điểm giao nhau giữa hai con đường dẫn sang khu băng đĩa và máy móc điện tử, bỗng nhiên có bàn tay chạm vào vai Minh, từ phía sau. Sẽ không ngạc nhiên đâu, nếu chàng trai áo ca-rô xanh xám. Cô nín thở, quay lại.

Không phải một, mà là đến hai người.

Cậu con trai cao lớn và cân đối. Bộ trang phục mùa Hè của cậu ấy trông thật thoải mái, phóng khoáng nhưng thật ra được lựa chọn rất kỹ và đắt tiền. Điểm nhấn của bộ trang phục chính là chiếc túi lớn bằng vải bố màu olive quen thuộc đeo chéo qua đôi vai ngang, hoàn tất hình ảnh mạnh mẽ và phớt đời. Dù hồ hững đến đâu, đôi mắt nào cũng dễ dàng nhận ra chiếc túi của Trung giống hệt túi mà Minh đang đeo, chỉ lớn hơn đôi chút. Bởi chỉ vài tháng trước khi chia tay, họ đã cùng đi chọn, cùng thích thú với thiết kế đơn giản nhưng tiện ích, và họ đã mua cùng nhau.

Nhìn khuôn mặt chưa hết sững sờ của Minh, cô gái mái tóc nâu cá tính đi cùng Trung bỗng mỉm cười, nín vào tay cậu ấy, không rời.

Một cặp thực sự đẹp đôi.

Đối diện hai người bạn hạnh phúc, Minh mới sực nghĩ mình trông đáng chán đến chừng nào trong bộ dạng cô gái làm vườn xuềnh xoàng. Thậm chí gương mặt tái nhợt chi chút đốm tàn nhang cũng phơi bày rõ rệt dưới ánh nắng vì chẳng có chút trang điểm.

Thời gian nghỉ Hè bao lâu rồi nhỉ, đủ dài chưa để cậu bạn từng rất quen bỗng dưng biến thành một người thật lạ, cao lớn hơn, vững chãi hơn, và đã

có mỗi bạn tâm khác? Đã từng tự nhủ mình quên hết buồn rầu, thế mà khoảnh khắc này, gặp lại, cảm giác hụt hẫng vẫn vẹn nguyên?

Tuy nhiên, cũng chính khoảng thời gian sống tách biệt, buộc mình gạt bỏ mọi ý nghĩ bi quan, tập trung làm việc với mảnh vườn, rồi chăm sóc ngôi nhà trống trải đã rèn luyện cho cô gái nhỏ lớp vỏ tự chủ cần thiết.

- Minh biến mất đâu vậy, kể từ hồi nghỉ hè đến giờ? - Trung nhướn mày nhìn cô bạn cũ vẫn đứng im sững, dành một sự quan tâm vừa đủ.

Hít một hơi dài, Minh ngẩng lên, nhìn thẳng, nở nụ cười thành thật:

- Trung biết rồi đấy, Minh về nhà mới, khá nhiều việc... Nhưng thôi, bỏ qua đi. Dù sao sáng nay, Tina và Minh tình cờ cũng vừa nhắc đến Trung!

- Ồ, Trung được các bạn gái trong trường dành nhiều quan tâm ư? - Mái tóc ánh nâu bất giác xen vào bằng giọng nói vang to.

- Cậu ấy là cầu thủ bóng rổ nổi bật, niềm tự hào của lớp chúng tôi! - Minh quay sang, giải thích. Bắt gặp vẻ bối rối thoáng qua mắt Trung, cô hiểu mọi thứ nên chấm dứt ở đây thì hơn - Hai bạn shopping tiếp đi. Minh ra đây có chút việc, rồi phải về trông nhà.

- Đây, mọi việc của Minh vẫn thật sự ổn chứ? - Chàng trai bóng rổ gọi giật lại.

Giá câu hỏi ấy vang lên chỉ một tháng trước thôi, không cần lâu hơn đâu, có lẽ mọi việc giữa hai người đã khác. Nhưng giờ thì đã muộn rồi.

Làm như tiếng gọi đã bị lọt thỏm vào đám đông ồn ào, Minh vòng qua đài phun nước nhỏ, băng vội sang dãy hành lang có các mái che nối tiếp hình cánh cung. Tina nói đúng. Rốt cuộc thì Trung đã tìm thấy niềm vui mới. Một cô bạn xinh đẹp, sôi nổi, không bắt cậu ấy phải mệt mỏi vì các ý

ngĩ cô độc và buồn rầu. Một người khác, tốt hơn Minh, vì cô ấy biết làm cho chàng trai của mình mỉm cười.

Minh nheo mắt. Những sợi lông mi thẳng mềm chạm nhẹ mi mắt dưới. Không có vệt nước yếu ớt nào cả. Cũng không có tiếng nước nở nào, dù rất khẽ. Ít nhất, đó cũng là điều tốt, trong tình thế nặng nề. Không để xúc cảm mềm yếu chi phối, có lẽ, là một dấu hiệu trưởng thành, thực sự đáng giá.

*

Cô gái nhỏ dừng lại ở tiệm thức ăn nhanh đầu tiên bên khu ăn uống. Mặt ngoài quán được thiết kế theo phong cách vintage vùng Tuscan, mộc mạc đơn giản nhưng thực ra tinh tế đến từng chi tiết, khiến khách bước vào tức khắc cảm thấy dễ chịu bởi bầu không khí mát dịu và cảm giác như được trở về ngôi nhà cũ của thời ấu thơ. Cái bàn duy nhất còn trống sát ngay cạnh ô cửa sổ kính có ánh nắng chiếu thẳng. Không thành vấn đề, cô chỉ ăn xong bữa rồi đi ngay. Một cốc trà chanh. Chiếc pizza nhỏ. Và hộp salad ngô. Mùi vị thức ăn thơm phức nóng giòn đánh thức từng tế bào thần kinh vị giác. Ở một lẽ nào đó, cảm giác thèm ăn chính là dấu hiệu của sức khỏe, và cả niềm vui sống lành mạnh. Nhưng lúc này, sự ngon miệng đã biến mất. Chỉ còn cảm giác cần ăn uống đơn thuần, để có sức lực làm nốt những việc đang chờ đợi ở nhà.

Minh uống gần cạn hết cốc nước. Đúng lúc đó, một cảm giác bất ổn ập đến. Minh khựng lại. Góc bánh pizza rơi xuống chiếc đĩa gỗ có khắc những vòng tròn đồng tâm. Và ngay bên trong cơ thể Minh, b làn da, trong tất cả khoảng rỗng của những mô xốp, cũng có hàng ngàn vòng tròn đồng tâm giống hệt thể chuyển động, rùng rùng lan tỏa, nhân lên với tốc độ kinh hoàng, tạo thành một vụ nổ thình lình, khiến con người cô như sắp vỡ tung thành hàng triệu mẩu vật chất li ti. Nếu không bám kịp vào cạnh bàn, hẳn cô gái nhỏ đã ngã lảo đảo xuống mặt sàn quán, trông như bàn cờ khổng lồ, với những ô gạch đen trắng được xếp theo trật tự đơn giản, nhưng lúc này lại tạo nên hiệu ứng thị giác sâu hút một cách quỷ quyệt. Gục trán xuống mặt

bàn công lạnh, hoàn toàn bị cảm giác đau đớn thể chất khống chế, điều duy nhất Minh còn có thể làm nổi là gượng mở to mắt.

Những mái che lợp vải màu lá cây. Những bóng người chuyển động trong khu mua sắm. Các bộ bàn ghế lơ mờ in bóng lên mảng tường kính... Tất cả đều bị thu nhỏ thành kích cỡ của những món đồ chơi, nhưng từng chi tiết của chúng lại nổi rõ mồn một, như thể được nhìn qua một thấu kính kỳ dị.

Có một lúc, trong dòng người tấp nập của khu phức hợp, có hai cái bóng tiến gần về phía ô cửa kính góc nơi Minh ngồi. Vẫn là Trung và cô gái tóc nâu. Họ dừng lại dưới mái che, hình như đang tranh luận có nên vào quán đồ ăn kiểu Ý này hay không. Rồi họ cùng quay lưng bỏ đi. Hình bóng hai con người trẻ trung đẹp đẽ ấy vẫn rõ nét, cho đến khi họ đi qua đài phun nước nhỏ.

Không thể tin được, chỉ hơn một bước chân, phía sau lớp bụi nước, nhưng cô gái tóc nâu đã biến mất. Hay chính xác hơn, đôi mắt lúc này đã bị biến thành thấu kính bị uốn cong của Minh chỉ còn nhìn thấy một mình Trung. Thật kỳ lạ là bàn tay cậu ấy vẫn đưa sang, lơ lửng trong không khí, như đang đặt trên một thân thể vô hình.

Cơn đau đột ngột bị đẩy lên một mức độ mới, khiến ngón tay đang níu chặt cạp bàn buông rời. Không thể chịu đựng hơn nữa, Minh nhắm mắt, thôi chống cự, để mặc cảm giác đau đớn ghê khiếp hoàn toàn choán kín.

*

Những ngón tay thơm dịu mùi hoa luồn nhẹ trong tóc Minh, vén lên các lọn tóc bướng bình lòa xòa trước trán.

Hương thơm của các chùm hoa lilac rủ trên hàng rào gỗ của những ngôi nhà vườn yên tĩnh. Hương thơm của loài tử đinh hương mà người ta chỉ có thể nhận ra trong yên lặng, khi chỉ có một mình.

Cô gái nhỏ cựa nhẹ, hé mở mí mắt khô khốc. Bên kia mặt bàn sắt uốn, áo ca-rô xám xanh đã ngồi từ bao giờ. Cậu ấy k tay trước ngực, bình thản. Nhắc hẳn đầu lên, Minh bàng hoàng, trừng trừng nhìn người đối diện. Vẫn giữ nguyên dáng ngồi ấy, chàng trai Tử Đình Hương đẩy về phía cô thêm một cốc trà chanh:

- Đừng sợ, tôi chỉ vừa vào đây thôi!

Trong một phản ứng ngốc nghếch, Minh đưa tay lên mái tóc rối tinh.Ồ, cậu ấy chỉ có thể chạm vào tóc cô, bằng ánh mắt trong suốt kia mà thôi. Những vòng tròn đau đớn biến mất, đột nhiên như khi chúng hiện ra. Cô gái nhỏ ngượng nghịu:

- Hình như tôi vừa ngủ thiếp đi một lúc thì phải.

- Năm phút! - Người bên kia bàn gõ nhẹ một ngón lên chiếc đồng hồ mỏng dây da kiểu dáng cũ xưa mà cậu ấy đeo trên cổ tay.

Minh im lặng. Vậy là người này đã thấy lại cô, từ lúc cô bước chân vào tiệm ăn.

Tuy nhiên, cảm giác khó chịu ấy mờ đi, khi câu chuyện giữa họ mở ra một cách nhẹ nhõm, tự nhiên. Rồi sự khó khăn khi bắt đầu làm quen với một kẻ xa lạ cũng mất hẳn, khi Nguyễn - tên của người mới quen, cùng cô đi sang khu vực bán hàng điện máy, vào một cửa hiệu máy ảnh.

Nguyễn còn đưa cô sang đường, đến trạm chờ để đón chuyến xe buýt trở về nhà. Chiếc máy ảnh vừa mua hơi trì xuống trong chiếc túi Minh đeo chéo qua vai. Trong khi cô gái nhỏ tự hỏi không biết cậu ấy có lên xe cùng không, thì Nguyễn lên tiếng cho biết cậu ấy còn vài việc phải vào thành phố làm tiếp nên sẽ đón chuyến xe ngược chiều. "Chúng ta sẽ gặp lại, không lâu nữa đâu!" - cậu ấy nói, bằng chất giọng rất lạ.

Minh lên đứng chiếc xe buýt cô đón ở lượt đi. Tầng hai của xe lúc này trống trải, chỉ có mình cô. Minh đổi chỗ, lên hàng ghế phía trước, sát tấm kính chắn gió có tầm nhìn rộng lớn. Đèn đỏ khá lâu ở ngã tư giao điểm hai đại lộ. Chiếc xe lớn rùng rùng chuyển bánh khi đèn xanh bật mở. Từ con đường cắt ngang, một chiếc mô-tô như tia chớp màu vàng chanh lao vọt lên, vượt đèn đỏ.

Xe của Trung, không thể nhầm lẫn.

Chiếc mô-tô đâm sầm vào mũi xe buýt đang tăng tốc.

Một bóng người bay lên, sát tầm mắt Minh, trước khi rơi mạnh xuống mặt đường bóng lng.

Tích tắc, nhưng vẫn kịp để nhìn thấy gương mặt xinh đẹp, với mái tóc nâu không còn kiêu hãnh hất cao.

Tai nạn kinh hoàng. Như có một phép màu bí ẩn, người cầm lái chiếc mô-tô vô sự, nếu không kể vài xây xát nhẹ ở đầu gối và tay. Nhưng cô gái quên đội mũ bảo hiểm ngồi sau đã chết, trong cú rơi tàn bạo xuống mặt đường tràn ngập ánh sáng như một dòng sông đông cứng.

CHIẾC NHẪN

Hết sức bất thường và theo cách bí hiểm, một điều gì đó đã xảy ra.

NÓ hoàn toàn không giống một vài ảo giác từng mọc lên từ trạng thái u ám do tình thế cô độc kéo dài hay cơn choáng một do làm việc quá sức.

NÓ muốn được biết đến, thông qua một số dấu hiệu. Đáng sợ hơn hết, hình ảnh kết thúc chuỗi dấu hiệu ấy là một cái chết gây choáng váng, tàn khốc đến độ một người giữ thăng bằng tâm lý khá tốt như Minh cũng bị đẩy vào tình trạng kinh hãi tột cùng.

Phải gọi tên NÓ là gì, cái thứ năng lực kỳ dị ấy, khi một cô gái nhỏ ngờ ngờ hiểu ra mình có thể nhìn thấy trước những điều sắp sửa biến đi khỏi cuộc sống này?

Một tuần sau vụ chứng kiến tai nạn giao thông diễn ra ngay trước mắt, các giấc ngủ của Minh co ngắn lại. Cô đang gầy đi nhanh. Vai và cánh tay nhỏ hăn, lộ ra các đé xương mảnh khảnh mỗi khi cô khuân ra từng đoạn hàng rào gỗ hay mang vác những chậu gốm trồng cây khá nặng, phụ giúp người thợ làm công nhật dựng xong hàng rào gỗ bảo vệ khuôn viên ngôi nhà và khu vườn. Dù công việc ngoài trời buộc phơi mình dưới nắng chói gắt thường xuyên, làn da hồng hào đầy sức sống của Minh từ lúc nào đó đã chuyển sắc xanh tái. Cô chưa kịp mua áo khoác và kem chống nắng, nhưng các đốm tàn nhang khó ưa trên gò má và chóp mũi vẫn mờ đi. Mọi thứ thuộc về cô dường như đang mất màu. Duy nhất một thứ trong cô không yếu đi, mà càng mạnh thêm, đó là trực giác nhạy bén. Minh cảm nhận rõ, bất ổn đang hiện diện đâu đây.

Cô thể nhìn hay gọi tên sự bất ổn rình rập. Vì nó vô hình. Vì nó câm nín. Và vì nó không thể truyền gửi bất kỳ một dấu hiệu nào như người ta vẫn tin vào các điềm báo.

*

Một chiều muộn, khi Minh ngồi trên bậc tam cấp ở sân sau, tựa hăn vào khung cửa, nhìn ra các đỉnh cây mềm rủ ngoài bờ sông đang được ánh hoàng hôn nhuộm thắm, tựa những chiếc cọ vẽ được nhúng vào thứ nước quả dầm sánh đặc, thì ông bố bước đến sau lưng con gái, lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng:

- Con đang bận tâm gì vậy? Nói cho ba biết được chứ?

Cô gái nhỏ hơi giật mình, ngoảnh lại.

- Thời tiết mùa Hè oi bức quá nên con mệt chút xíu thôi, ba! - Thoáng phân vân, Minh đáp khẽ. Từ bé, cô đã luôn tìm cách tự xoay xở, tránh để người lớn phiền lòng vì mình. Không để ông bố kịp hỏi gì thêm, cô thay đổi đề tài:

- Cao ốc mà công ty ba trúng thầu xây dựng từ hồi đầu năm sắp khởi công?

- Khi con bắt đầu năm học, là lúc công trình vào guồng. Ba chắc chắn sẽ bận bù đầu. Thậm chí sẽ chẳng tìm đâu ra thời gian để về nhà ăn cơm do con nấu! - Người đàn ông cũng ngồi xuống bậc tam cấp, tranh thủ thời gian rảnh rồi hiếm hoi của cả hai cha con, để ngồi yên bên cạnh đưa con duy nhất mà ông rất mực thương yêu. Thân hình cao lớn của ông gần choán hết khung cửa, trái ngược với vóc dáng cô con gái nhỏ nhắn.

- Ba sẽ mất cả hai năm sắp tới! - Minh nhận xét khe khẽ.

- Ừ! Không có lựa chọn nào khác, con ạ.

Luôn là vậy, những người như ba cô thường đặt ra một số mục tiêu tốt đẹp để nỗ lực làm việc, không phải cho họ, mà cho người thân của mình. Nhưng rồi quá trình đi tới mục tiêu ấy, họ bị cuốn phăng trong dòng thác của sự bận rộn, không còn thời gian và cả sức lực để nhận ra người thân của mình cần nhất điều gì nữa. Nhưng biết làm sao được...

Vẫn nhìn thẳng về phía trước, ông bố nhận xét:

- Minh này, ba hơi ngạc nhiên khi con lại quan tâm và ghi nhớ cả chi tiết lịch công trình của ba!

- Vì con biết, ba đã phải trải qua một cuộc cạnh tranh quyết liệt, để công ty giành được quyền xây dựng tòa cao ốc từ lâu ba ấp ủ rất nhiều kỳ vọng.

- Đúng. Một cuộc cạnh tranh. - Giọng người đàn ông chùng xuống. Chỉ là biểu hiện mệt mỏi. Nhưng cũng khá giống dấu hiệu của sự khó chịu mơ hồ.

- Thật vui sướng khi chiến thắng thuộc về mình trong cuộc cạnh tranh căng thẳng, phải không ba? - Minh vẫn mãi mê với ý nghĩ ba mình là người đàn ông tài giỏi nhất, đáng ngưỡng mộ nhất mà cô từng biết.

- Đó là lý thuyết. Thực tế không hẳn vậy, con gái ạ!

- Con chưa hiểu! - Minh khựng lại

- Không bao giờ là vui sướng cả, khi người ta phải chấp nhận sự thật: Xung quanh mình không còn bạn bè. Chỉ có kẻ thù.

Cô gái nhỏ lặng sững. Trong câu nói cô vừa nghe thấy, lóe lên tia chớp chói buốt. Thứ chớp sáng chỉ hắt lên từ một loại sự thật thẳng thừng, vô cùng tàn khốc. Và quan trọng hơn hết, trải nghiệm sự thật ấy là điều người ta sẽ không bao giờ đủ can đảm để chia sẻ bằng ngôn ngữ thông thường. Minh khẽ cất tiếng, thành thật:

- Con luôn tin ba hành động đúng.

- Ủ! - Người cha gật đầu, lấy lại vẻ điềm đạm.

Một vệt gió khiến những cụm lá tử đinh hương bên ngoài hàng rào gỗ sơn trắng đung đưa. Xa hơn các đỉnh cây, trên mặt sông tựa tấm gương bạc, từng quầng nước da cam lóng lánh, trôi dạt. Mặt Trời sáng chói vừa treo lơ lửng giữa tàn lá bỗng chốc biến mất, như rơi xuống vực. Không khí dịu hơn, phảng phất hương thơm cây cỏ, sau một ngày cật lực làm nhiệm vụ của chúng dưới ánh Mặt Trời, giờ khoan khoái bước vào đêm. Đồng thời, bám theo mùi hương ấy, bóng tối và hơi lạnh cũng luồn vào khu vườn.

Người đàn ông thoáng rùng mình.

- Ba lạnh ư? - Không gì lọt ra khỏi mắt cô con gái.

Ông bố buột miệng:

- Hình như ba vừa nghe thấy tiếng một người...

Cô gái nhỏ nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe:

- Không có gì cả, ngoài tiếng gió. Nhưng ba đoán là ai đến nhà mình sao?

- Không! - Người đàn ông vội lắc đầu. Im lặng một lúc, như sự nhớ ra, ông dặn con gái - Sáng nay khi con đi siêu thị, ba đã thu xếp lại nhà kho. Con đừng vào trong đó một mình, nhớ nhé. Đồ đạc rất nhiều, có thể đổ xuống gây nguy hiểm!

Minh im lặng. Nếu ba đã dặn dò, tức là phải có một lý do quan trọng và hợp lý.

Bóng tối dâng lên đậm hơn, xóa nhòa ranh giới những cảnh vật bên kia hàng rào. Tất cả tan thành lớp phấn màu mềm xốp, bao phủ quanh một hình khối nổi bật và sắc nét hơn cả trong không gian ấy - ba Minh. Cô gái nhỏ chuyển hướng nhìn.

Đã lâu lắm rồi, kể từ khi hai cha con rơi vào cảm giác đau đớn khi người phụ nữ quan trọng nhất trong gia đình họ đột ngột mất đi, cô chưa nhìn ông ở khoảng cách gần và trong trạng thái tĩnh lặng như lúc này. Hầu hết những người trong một gia đình vẫn có khuynh hướng tin rằng họ đang gặp nhau thường xuyên, chia sẻ bầu không khí, chia sẻ niềm vui, chia sẻ cảm giác mất mát... Niềm tin này khiến họ băng quên một điều: Họ chỉ nhìn, nhưng chẳng hề thấy. Thế nên vào một lúc nào đó, họ mới nhận ra người sống cạnh bên đã trở nên xa lạ từ bao giờ. Thường khi ấy thì đã muộn....

Tựa đầu vào khung gỗ, Minh chăm chú nhìn ba mình. Hiện ra dưới lớp vải kaki sờn bạc ám bụi, đôi cánh tay nâu sẫm với những khớp xương và khối cơ rắn chắc như đúc từ đồng khối. Dù gác hờ hững trên đầu gối, đôi tay đó vẫn gợi lên cảm giác về một con báo đang co lại rình mồi, sẽ trở nên quyết liệt và táo bạo vào lúc không ngờ. Bất giác, cô gái nhỏ nhận ra trên ngón trỏ bàn tay trái của ba mình có một vật thể lạ cô chưa từng trông thấy trước kia.

Một chiếc nhẫn có sắc trắng. Cứng và lạnh. Bằng thép. Có lẽ

Đúng hơn, đó là một vòng tròn kim loại thuần túy, khiến người ta liên tưởng đến chi tiết long ra từ một cỗ máy cũ xưa nhưng tinh xảo. Nó trơn nhẵn, không có mặt nổi trang trí ở phía trên như các loại nhẫn thông thường. Trên ngón tay của một người đàn ông vừa điều hành công việc bàn giấy, vừa trực tiếp điều khiển công việc ngoài hiện trường như ba Minh, chiếc nhẫn này không gợi cảm giác lạc lõng theo cách các món trang sức phù phiếm thường gây nên. Ngược lại, nó biến thành một phần của chính con người ông, đơn giản, tràn đầy sức mạnh.

Tích tắc thoáng qua, ánh phản chiếu của món đồ kim loại giống hệt tia mắt bí hiểm, khiến cô gái nhỏ vội quay đi, không thể chịu đựng lâu hơn. Chùng như cảm nhận được cái nhìn khác thường con gái trên chiếc nhẫn, ba Minh đưa bàn tay đeo nhẫn về phía cô, gần giống như phân trần:

- Ba tìm được nó hôm dọn nhà kho, trong một chiếc hộp đựng những món đồ cũ của mẹ. Bên trong nó hình như có khắc dòng chữ gì đấy. Ba định trao lại cho con. Tuy nhiên, sau khi đeo thử nó, ba đã không thể tháo ra.

- Có sao không, ba? - Minh lo lắng, và cả ngạc nhiên.

- Hơi khó chịu đôi chút. Các kỹ sư trong công ty không hiểu sao ba lại thành một gã đom đóm đáng đeo nhẫn. Nhưng là do khớp ngón tay ba dạo này

cứ sưng tấy, khá đau. Có lẽ ba bị dị ứng chất phụ gia gì đấy trong vật liệu xây dựng mới. Sẽ ổn thôi, đừng lo!

- Dạ. Nhưng con chưa từng thấy mẹ đeo chiếc nhẫn này. Ngay cả nhìn thấy nó trước kia, cũng không... - Cô gái nhỏ lẩm bẫm.

- Chỉ là một món kỷ niệm khi mẹ con bằng tuổi con bây giờ. Nhìn xem, nó không làm bằng kim loại quý. Nó cũng có vẻ gì đó hơi quá cứng rắn với một cô gái, phải không? - Ba Minh xoay bàn tay, đưa chiếc nhẫn đến gần mắt, nhìn kỹ hơn. Ông nói khẽ, như với chính mình - Nhưng có lẽ chính vì thế, nó mới ấn tượng và được mẹ con lưu giữ cẩn thận. Vài bữa nữa, cái nhẫn này sẽ là của con!

Sau lời hứa, người đàn ông bỗng mỉm cười. Trong nụ cười làm cho các nếp nhăn hằn trên vầng trán cương nghị, và một ý nghĩ chắc chắn hiện lên, dù chưa bao giờ được ông nói thành lời: Tất cả những gì ông có được, hay giành được, không có mục đích nào khác là để dành cho con gái duy nhất. Làm cô vui. Bảo đảm sự an toàn cho cô trong suốt cuộc đời n.

*

Quãng ngày oi bức nhất của năm đã lùi lại phía sau. Các cơn mưa gội sạch lớp bụi xám bạc li ti phủ trên những phiến lá. Một sức sống vô hình thấm vào lớp vỏ cây, len lỏi trong đất vườn. Mấy vuông lưới địa y Minh đặt rải rác giờ ăn vào đất. Những nhánh tia uốn lượn tích tụ đầy chất diệp lục cứ trở ra ngun ngút, xanh rờn lên, lan tận xuống bờ đất của dòng suối nhân tạo. Chúng tỏa ra một uy lực bí hiểm nào đấy, có lẽ chỉ có thiên nhiên mới thấu hiểu, nhưng cũng đủ để lũ cá bạo dạn trong dòng suối không bao giờ dám bén mảng đến gần. Vài nhánh cây dâu ngọt đã vươn tận lên mí cửa sổ phòng Minh, với những đốm hoa như cắt ra từ lớp giấy mỏng manh, mềm mại và non yếu đến độ nếu không có ánh sáng lọc qua, sẽ thật khó nhận ra các đốm hoa tím nhạt, hoặc trắng mờ. Nhưng, đẹp dễ và lạ thường hơn cả vẫn là hàng cây tử đinh hương xa xa bên ngoài tường rào. Sau mưa, gốc

cây sẫm lại trong sắc xám, bám đầy rêu. Các cành nhánh mảnh khảnh với những phiến lá lụa xoắn trĩu dài trong đêm, hơi tái. Nhưng chỉ qua một ngày, dưới nắng trời, lớp vỏ mềm nhợt nhạt ấy sẽ sẫm lại, ngả sang màu vàng dịu, với những vân gỗ lơ mờ xanh như những mạch máu lúc ẩn lúc hiện bên dưới làn da.

Khu vườn của ngôi nhà đã thành hình. Hồ bơi cũng đã lắp đặt xong hệ thống lọc tự động. Đợi Tina đi du lịch về, hai đứa sẽ cùng bơi, Minh tự nhủ, hài lòng nhìn thành quả làm việc liên tục suốt mùa Hè.

Cô gái làm vườn tranh thủ lúc mạng kết nối lướt xem facebook bạn bè hoặc chat với Tina, khi cô bạn thân dừng chân ở điểm nào đó trên hành trình dọc theo con đường di sản. Trong vài đoạn clip ngắn tự quay ở bãi biển, hiện lên hình ảnh cô bạn thân hoạt bát, vui nhộn khoe thân hình cân đối và rám nắng trong những bộ bikini chấm bi thời trang. Tina hào hứng kể chuyện những anh chàng trạc tuổi quen ngoài bãi biển, về mấy màn tán tỉnh chẳng hiểu sao có chung một công thức của tất cả các chàng.

- Tớ sẽ giới thiệu ai đó cho cậu nhé? - Tina gợi ý - Một trong số các cậu ấy đẹp tuyệt, lướt ván cực siêu, bộ não như hệ điều hành mới nhất và vô cùng thân thiện.

- Nghe tuyệt đấy. Chỉ có điều tớ đâu thuộc "thể loại" mà các anh chàng như thế kiếm tìm! - Minh nhăn mũi, gõ phím trả lời ngay.

Cô hiểu, Tina muốn bạn thân vui. Một quan hệ mới luôn là phương thuốc hữu hiệu chữa lành vết thương cũ, hầu hết các cô gái đều tin như thế Minh thì không. Tina chuyển sang chuyện vui nhộn khác. Rồi cũng bất thần như khi hiện ra, Tina vội vã tạm biệt, đóng laptop để tiếp tục ra biển.

Nhưng có thật là Minh không hề nghĩ đến một ai khác hay không?

Tháng hoặc, cơn mưa lớn vừa ngớt, sau khi dùng xẻng đào vài đường mương giúp nước mau rút, Minh chống khuỷu tay trên hàng rào, thở đầy

phối làn không khí tinh sạch, với những tinh thể mùi hương băng láng đang bám vào từng phân tử hơi nước. Khép mí mắt, Minh cho phép tâm trí lang thang đôi chút. Và như đoạn phim được chiếu lại hơn một lần, trạm chờ xe buýt hai tầng rồi chàng trai mảnh khảnh ngồi bên kia băng ghế hiện ra. Cảm giác yên ổn lạ lùng khi bước cạnh con người mới quen ấy, đi xuyên qua khu rừng tĩnh lặng... Thật lạ lùng khi nhận ra một ai đó có thể làm cuộc sống nhàm tẻ của ta biến hình. Một ai đó mỗi ngày hiện lên rõ nét hơn, sinh động hơn. Một ai đó khiến ta hiểu, ta là một người được một đôi mắt khác nhìn thấy, chứ không chỉ là một cái tên dễ dàng bị xóa bỏ và thay thế bằng cái tên khác bất kỳ...

Trong những thời khắc trôi dạt ấy, phía trên đầu Minh, tán tử đinh hương ngậm đầy các hạt nước mưa lóng lánh, căng mọng. Lá cây như những bàn tay khum nhẹ, giữ nguyên các hạt nước, không để chúng làm ướt cô gái nhỏ. Chỉ khi Minh đã quay trở vào trong nhà, mới có một trận mưa ngắn ngủi trút xuống. Những hạt nước đổ ập từ vòm lá nặng, hắt từng hõm sâu, như các ngón tay vô hình bấu mạnh vào lớp đất. Lưới địa y bò quanh mấy gốc tử đinh hương rùng rùng biến sắc, đỏ rực lên như thấm máu, trong phút chốc.

*

Cuối tháng Tám có những ngày rớt bão. Tiếng sấm rầm rì lang thang trong lớp mây mờ mịt xám, lan từ khu vực này sang khu vực khác của thành phố. Đến gần đoạn sông bên khu đô thị mới, những tia sét mới đánh xuống, đình tai. Minh đóng chặt tất cả cửa kính. Ngồi trên bệ cửa sổ, cô dõi mắt ra ngoài khoảng trời mờ mịt. Lớp kính bám đầy bụi mưa như một màn ảnh nhỏ. Hiện ra trên ấy hình ảnh ngôi nhà cũ. Gương mặt của người mẹ yêu quý đã mất trong một tai nạn khó ngờ. Những điều đã vĩnh viễn mất đi...

Chùi vệt nước mắt, Minh cố lái mình qua mối bận tâm khác.

Không phải không đáng sợ khi rơi vào trạng thái đơn độc, nhất là khi người ta chưa đầy 17 tuổi, lằm lũi trong ngôi nhà vắng lặng. Nhưng, suy cho cùng ý nghĩa tối giản của từ "trưởng thành" là gì nếu không phải là việc giữ được lò đảm, và luôn vững tin rằng trong mọi tình huống khó khăn, ta đều có thể xoay sở một mình.

Bữa trưa, ăn vội tô mì nóng, Minh dự tính sẽ đọc quyển sách về bí ẩn một số loài thực vật trên những miền đất cổ xưa, hoặc bày giấy, cọ mềm và màu nước để vẽ vài hình trang trí. Nhưng sau đó, Minh sức nhớ, có một thứ chắc chắn làm cho buổi chiều mưa trôi qua trong hứng thú thực sự.

Chiếc máy ảnh.

Kể từ hôm mua chiếc máy ảnh ở khu shopping junction đến nay đã gần một tháng. Minh quên bẵng sự hiện diện của món đồ đặc biệt đó, dù vẫn nhớ như in thời khắc Nguyễn dẫn cô đi sang gian hàng bán các loại máy ảnh. "Một cửa hiệu gadget rất đáng để vào!" - chàng trai khẳng định. Những chiếc máy ảnh kỹ thuật số nhỏ gọn bày kín tủ kính phía ngoài thực ra chỉ hấp dẫn đôi chút về thị giác. Chúng tức khắc mất đi sức lôi cuốn - ít ra với một cô gái yêu thích các thiết kế đặc biệt như Minh - khi Nguyễn dẫn cô tiến sâu vào bên trong, nơi cuối tường có chiếc kệ gỗ giản dị, bày chùng chục chiếc máy cơ, kiểu dáng lạ lẫm, chỉ có thể thấy ở những đồ vật xưa cũ. Dù ông bán hàng giới thiệu các mẫu máy digital mới nhất nhiều tính năng vượt trội, Minh vẫn quyết định dốc hết khoản tiền trong thẻ, mua chiếc máy cơ hiệu Leica, được sản xuất vào giữa thập niên 50 của thế kỷ trước.

Khi cô gái nhỏ hỏi về lịch sử chiếc máy, người bán hàng thoáng bối rối, nhún vai: "Nó nằm trong bộ sưu tập cha tôi để lại. Ông cụ đã mất năm ngoái. Tôi không biết gì nhiều về các loại máy xưa, cũng không biết cách bảo quản. Nên tôi mang bộ sưu tập của cụ ra bán dần. Chiếc máy này sử dụng phim đen trắng, rất kén người chơi, và nó còn thiếu vài phụ kiện đồng bộ, nên mới ở lại đây...". Minh im lặng, chạm nhẹ ngón tay lên chiếc bao da

nâu thẫm dù trời xước nhưng vẫn còn cứng cáp. "Món đồ này thích hợp với một cậu con trai hơn là một cô gái như cháu! - Người bán nhận xét, với chút áy náy - Chưa kể, với chiếc máy này, người chụp phải tự tráng rọi. Thú chơi ấy tốn nhiều công sức, không đùa đâu!" Minh gật nhẹ. Cô không bao giờ đổi ý, một khi đã quyết định.

Suốt cuộc trao đổi và hướng dẫn sử dụng máy giữa ông bán hàng và cô gái nhỏ, Nguyên hoàn toàn không góp lời nào. Dù giữ vẻ bàng quan của kẻ ngoài cuộc, không khó nhận ra đôi mắt cậu không rời cổ máy nhỏ nhắn. Ánh nhìn của Nguyên chăm chú đến mức, thoáng qua Minh câu hỏi mơ hồ: Phải chăng chàng trai lạ lùng này ngầm điều khiển cô chọn mua chiếc máy, bằng ý nghĩa tràn đầy sức mạnh giấu kín?

Nhưng giờ đây, trong buổi chiều mưa này, thì chiếc máy suýt bị bỏ quên đã hiện ra trọn vẹn vẻ đẹp độc đáo của nó. Trên bệ cửa sổ, cổ máy cơ khí thu nhỏ không bị tác động bởi tương quan với đồ vật chung quanh. Nó là nó, duy nhất, trong nguồn ánh sáng xám đục hắt qua vuông cửa.

Ống kính chiếc Leica được mở nắp. Hình ảnh nhòe nhoẹt. Nút bấm lỏng lẻo. Minh chợt hiểu, ống kính này không phải nguyên bản. Sức nhớ ra các chi tiết máy nhật được trong đất vườn, cô mở ngăn kéo tủ bếp, tìm chiếc hộp giấy. Mặt kính tròn, viền đồng. Cái nút bấm hình trụ bằng hợp kim bạc. Ba con ốc nhỏ để tháo và gắn lại khi thay mặt kính. Tất cả trùng khít, hoàn toàn. Đến mức, không thể không nghĩ, những chi tiết này từng thuộc về cổ máy ảnh này. Sau thời gian thất lạc, giờ chúng lại trở về bên nhau.

Một cách chậm rãi, Minh nhìn qua ô ngắm. Góc nhìn qua bé xiu mở rộng đột ngột. Các hình ảnh lọt vào tầm ngắm đều sắc nét, như được đẩy gần lại. Bỗng, Minh nhận ra có một chuyển động bên kia hàng rào gỗ trắng, thấp thoáng sau tán cây tử đinh hương. Một bóng người lướt đi theo cách khác thường, như thể để giày không chạm vào mặt đất.

Minh vội hạ máy ảnh, im lặng, thử nhìn bằng mắt thường.

Chuông gọi công vang lên.

Cô gái nhỏ tìm chiếc ô, băng qua khoảng sân mưa vẫn rơi đều hạt.

Mở vuông cửa trổ trên ổ khóa, Minh khựng lại.

Nguyên. Mái tóc và vai áo ướt đẫm nước mưa.

Khi cánh cổng mở hé, vị khách nhẹ nhàng bước qua, đưa tay cầm đỡ cho Minh chiếc ô để cô khóa cổng trở lại.

Trên một khớp ngón tay của bàn tay cầm ô có vết hằn trắng mờ. Dấu tích của một chiếc nhẫn.

NHÀ KHO

Nụ cười ngưng đọng trên gương mặt chàng trai, lâu đến mức Minh ngờ ngờ hiểu ra, phía sau nó hoàn toàn không có niềm vui gặp gỡ. Thậm chí ngược lại, nó được trưng ra, để nguy trang thứ xúc cảm không thể phơi bày. Tính toán? Hay nổi giằng xé vừa ập đến? Rồi nụ cười ấy trượt đi, như chưa từng hiện ra.

Trên phần cán gỗ cây dù, ngón tay Nguyên bất giác co chặt. Những khớp xương nổi rõ trên làn da trắng xanh. Vết hằn của chiếc nhẫn vô hình tức khắc nhoè mờ. Minh chậm chậm ngược lên vị khách. Cùng lúc, cậu ấy nhìn xuống.

Khoảng cách giữa họ rất hẹp, khi cùng che dưới một tán ô.

Ở tầm nhìn quá gần, mọi chi tiết hình ảnh của Nguyên bỗng dưng hiện ra trong vẻ mới mẻ kỳ dị. Ấn tượng về chàng trai bình thản ở lần chạm mặt đầu tiên tại trạm chờ xe buýt là một cú lừa thị giác ngoan mục. Luôn là vậy, các đôi mắt hơi hợt sẽ dễ dàng sập bẫy bởi những điều chúng muốn nhìn thấy hơn là những gì thực sự hiện diện. Kiểu tóc húi cao gọn ghẽ, bộ trang

phục retro dung dị hợp thời - mà lúc này cậu ấy vẫn giữ nguyên - chỉ đơn thuần là một lớp vỏ. Điều đáng kể nhất, nói rõ nhất con người ẩn giấu bên trong hiện ra ở các chi tiết khác, nhỏ nhặt, nhưng thật sự đáng giá: Thái độ thoả hiệp không thể tạo nên đường nét cứng rắn và dứt khoát như khuôn hàm kia. Một nội tâm đơn điệu không bao giờ để lại vết hằn đau xót nơi khoé miệng. Trên vầng trán phẳng cùng chóp tái xanh ấy, có thể đọc thấy dấu hiệu của tình trạng cô độc kéo dài. Và hơn hết, trong đôi mắt như được khắc nét bởi loại mực bất hoại, chỉ có bộ óc từng trải ghê gớm mới đủ sức hun thành tia nhìn chăm chú, pha trộn giữa trạng thái buồn thảm tột cùng và thói quen tàn bạo cũng tột cùng.

Phải, Minh đã nhầm.

Cô từng nghĩ chàng trai áo ca-rô xám với đôi giày vải cổ điển và gấu quần jeans lấm lem bùn đất này trạc tuổi mình. Nhưng rõ ràng cậu ấy đã sống rất nhiều. Nhiều hơn cô có thể hình dung...

Và một sự thật nữa là cô đã nhớ chàng trai ấy. Rất nhớ. Nhưng cậu ấy lại dừng dừng, vô cảm, bởi hồ như cô không tồn tại mảy may trong đầu óc cậu...

Không nên trò chuyện với người lạ. Không mở cửa cho người lạ vào nhà. Những dặn dò mà các cô bé lên năm lên ba phải nhớ nằm lòng đến giờ vẫn đúng. Càng đúng hơn khi ở vị khách không mời này, toả ra quầng khí lạnh đáng ng

Đúng khi đó, một dòng năng lượng dữ dội, từ đôi mắt rộng hơi xếch kia, truyền qua khoảng hẹp, xuyên thẳng vào Minh. Choáng váng, cô gái nhỏ lùi bật về sau, đập lưng vào khoá cổng, đau điếng. Nhanh như chớp, vị khách tiến về phía trước một bước. Bàn tay không cầm ô ngay tầm mắt Minh, rồi hạ xuống ngang cổ, nơi cô đeo sợi dây da mảnh có gắn chiếc nhẫn kim loại ba cô đã cho. Bàn tay trước mặt thoáng lờng lự, rồi nhẹ nhàng hạ thấp xuống. Một cách tự nhiên, như chưa hề có chút đe dọa nào

gửi đi mới chỉ vài giây trước đó, vị khách nghiêng hẳn phần tán ô về phía Minh, tỏ ý muốn che cho cô khỏi những hạt mưa lúc này vẫn rơi xuống không ngớt.

Nỗi sợ hãi tạm nguôi ngoai. Nhưng sự ngạc nhiên vì cuộc đến thăm bất ngờ đã bay biến, nhường chỗ cho nỗi hồ nghi khủng khiếp. Tia nhìn trong đôi mắt xanh đậm dịu xuống, Nguyên lơ đãng hướng ra màn mưa, nơi mà với cậu hình như chẳng có gì là thực và cũng chẳng có gì là quan trọng. Để phá vỡ sự im lìm cô đặc giữa họ, Minh hỏi:

- Anh biết địa chỉ nhà tôi. Bằng cách nào vậy?

- Tôi không biết nhà Minh! - Nguyên đáp khẽ.

- Nhưng anh đã bấm chuông nhà tôi. Và anh đang đứng ở đây!

- Mô-tô của tôi vừa bị hỏng. Nếu cánh cổng này không mở ra, thì tôi sẽ gõ cửa ngôi nhà kế tiếp! - Chàng trai giải thích đơn giản.

Trong sự đơn giản, luôn có sự thật. Ít nhất là một nửa sự thật. Nhìn các vết bùn bắn lên tận khuỷu tay, Minh dè dặt:

- Tôi không nghe thấy tiếng động cơ của chiếc xe nào suốt vài giờ qua.

Nguyên hất nhẹ cằm, hướng cái nhìn của cô gái nhỏ qua hàng rào gỗ trắng:

- Chiếc xe dựng ngoài bờ sông. Tôi phải đi bộ vào khu dân cư này.

Cô gái nhỏ nheo mắt, thử tìm kiếm. Không có mưu mẹo hay cái bẫy nào. Vị khách nói thật, hoàn toàn. Thấp thoáng sau cành nhánh tử đinh hương, cách chừng hai chục mét, một chiếc mô-tô màu olive dựng nghiêng. Nếu kính chiếu hậu cùng vài chi tiết bằng thép đừng ướt mưa bắt sáng loáng lên,

cỗ động cơ lại mắt đã chìm khuất trong đám cây lô xô và các bụi cỏ tràn ngập.

- Anh có thói quen chạy xe trong mưa dọc theo bờ sông? Anh vẫn thường xuyên gõ những cánh cửa xa lạ để kiếm tìm sự trợ giúp? - Minh cau mày.

- Minh nghĩ sao cũng được, nhưng thứ tôi cần lúc này là cái kìm, chiếc tuơ vít, và nếu có thể, là một sợi dây côn xe mô-tô, thay thế cho sợi dây đã bị đứt! - Chàng trai lãnh đạm đưa ra vài thông tin vừa đủ.

Thái độ lãnh đạm đượm chút bất cần của chàng trai bẻ gãy thói quen gây hấn và đối đầu của cô gái nhỏ. Kìm và tuơ vít thì cô vẫn sử dụng thường xuyên, khi tự sửa chữa vài món đồ điện trong nhà. Nhưng dây côn xe máy thì vẫn là vật thể bí hiểm, thậm chí hình dáng và công dụng của nó ra làm sao, cô hoàn toàn mù tịt. Minh cũng chọn cách nói lãnh đạm không kém:

- Trong nhà kho có rất nhiều vật dụng sửa chữa máy móc của ba tôi. Anh nên tự tìm các món cần thiết thì hơn.

*

Giữa bãi cỏ lau trắng xoá rủ xuống vì đọng mưa, loáng thoáng nổi lên hai bóng người. Cô gái ngồi vắt vẻo trên gốc cây gầy, có vẻ miễn cưỡng che ô cho chàng trai đang quỳ hẳn trên đất ẩm, chăm chú với chiếc mô-tô đồ sộ bị hỏng.

Không có dáng vẻ thợ sửa xe lành nghề, nhưng các động tác Nguyên thực hiện tuần tự - từ đoạn tháo rời lớp vỏ bọc bên ngoài, vặn từng con ốc mở động cơ, nường nhẹ mấy chi tiết máy, cho đến khi thay xong sợi dây côn bị đứt bằng một sợi dây thắng xe đạp - đều thuần thục. Có một lúc, Minh còn rời khỏi khúc cây, cúi hẳn người xuống, tò mò nhìn kỹ cách cậu ấy nối sợi dây từ tay phanh bên trái xuống động cơ nhanh gọn và hoàn hảo.

Dù kiến thức về máy móc cơ khí gần như bằng không, cô vẫn nhận ra sự khác biệt đáng kể ở chi tiết máy, hình dáng bề ngoài của chúng so với các loại xe thời thượng, như cái mô-tô vàng chanh của Trung chẳng hạn. Không có độ sắc nét rập khuôn và ánh kim loại bóng loáng của sản phẩm cơ khí hiện đại, mọi chi tiết của chiếc xe này đều ngả màu xám bạc. Bánh răng động cơ hơi mòn, theo kiểu những cỗ máy hoạt động liên tục hàng chục năm. Dù thời gian áp lên vẻ xưa cũ phong trần, chiếc mô-tô cũ xưa vẫn toát lên vẻ đẹp đặc biệt, không thể cưỡng chống - vẻ đẹp hiếm hoi chỉ có thể hiện diện ở mẫu thiết kế cổ điển và được lắp ráp bởi bàn tay sở hữu ngồn cảm hng tràn đầy. Nhưng, đáng kể hơn hết, Minh đã nhận ra vẻ đồ sộ của cỗ máy lại tương thích tuyệt đối với vẻ ngoài mảnh khảnh và tinh tế của Nguyễn. Sự tương phản kỳ dị mà bổ sung cho nhau hoàn hảo, đến mức khó lòng tin rằng còn có gắn kết nào hài hoà hơn...

Chàng trai chợt ngoảnh lại:

- Chiếc xe này ra đời vào thập niên 50 của thế kỷ trước. Kỹ nguyên vàng của một số nhãn hiệu máy móc động cơ hàng đầu châu Âu, trở thành thương hiệu đẳng cấp rất đắt giá sau này. Nhưng đáng kể nhất, khó tin nhất, là tất cả máy móc của các nhãn hiệu ấy lại được làm thủ công tinh xảo, với số lượng giới hạn.

- Thông tin thú vị thật, lần đầu tiên tôi được nghe đấy! - Vẻ mặt nghiêm trang hơi khác thường của chàng trai khiến Minh bỗng nảy ra ý bông đùa - Nhưng anh không ngụ ý rằng anh đã sở hữu chiếc xe này từ khi nó xuất xưởng chứ?

Vệt sáng xanh mỏng đọng dưới đáy đôi mắt rộng tắt ngấm, hết những ngọn đèn bỗng chốc lịm đi trong căn phòng đóng chặt cửa.

Khoảng khắc rất ngắn, gần như không hề tồn tại, nhưng đủ để Minh nhận ra cô vừa phạm một sai lầm nặng nề. Chính xác sai lầm ấy là gì, thì cô không thể gọi tên.

Không nói gì thêm nữa, sau khi ráp lại hộp số chiếc xe hoàn chỉnh, Nguyên nổ máy. Chiếc mô-tô hoạt động trở lại. Cầm trong tay mấy dụng cụ sửa xe, nỗi buồn mơ hồ xâm chiếm Minh. Chàng trai gầy nên ấn tượng vừa dịu ngọt, vừa nguy hiểm lại lòng này một lần nữa sắp biến mất. Tuy nhiên, trái với dự đoán của Minh, chàng trai tắt máy xe. Quệt mồ hôi trên trán, Nguyên nói: "Cần dọn lại kho nữa, đúng không?" Minh khựng lại. Rất hiếm người có ý thức trách nhiệm như thế. Ban này, bởi tung những thùng hộp chất đống mà không thể tìm được sợi dây khả dĩ làm dây côn, cả hai đành lấy sợi dây phanh trong chiếc xe đạp cũ. Chàng trai thoát đầu từ chối khi biết đây là cái xe Minh được ba mua cho, để tập đi, hồi cô còn nhỏ xíu. "Không sao đâu" - Cô nhẹ nhàng - Chiếc xe không còn sử dụng được nữa. Tôi mang nó đến đây, như mang theo một kỷ niệm của tuổi nhỏ mà thôi". "Minh không thấy khó chịu sao, khi món đồ kỷ niệm không còn nguyên vẹn?" "Một phần của quá khứ có ích cho hiện tại có lẽ vẫn tốt hơn là sự nguyên vẹn dẫn đến mục ruỗng!" - Minh đáp khẽ, phân vân nhưng thành thực.

Dựng chiếc mô-tô đã sửa trong sân, Nguyên vào kho một mình, xếp trả về vị trí cũ đồng hồ c bề bộn. Từ trong hộp các tông căng phồng bị rách nắp, vốn đựng đồ đạc mang sang từ nhà cũ mà không sử dụng nữa, một khung ảnh composite, kiểu dáng khá phổ biến của hơn 10 năm trước, được đúc giả như món đồ chạm bạc, thành linh rơi xuống ngay trước mũi chân chàng trai. Cậu cúi nhặt.

Đó là bức ảnh màu đã ố vàng bốn góc, chụp gia đình Minh, khi cô mới học lớp hai. Minh ở giữa, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn vào ống kính, mái tóc kiểu người da đỏ thả xuống hai bên tai nên khuôn mặt càng nhỏ thó. Thời ấy, mẹ cô cũng còn trẻ, khóe miệng hơi mím nhẹ như sắp thốt ra một lời nào đó, rồi đổi ý và thay bằng nụ cười vĩnh viễn mơ hồ. Chỉ có người cha vẫn thế. Đôi vai vững chãi, tia mắt sáng rực như mũi khoan, nhìn xoáy vào những kẻ đang nhìn mình, không che giấu tham vọng quyết liệt.

Với khung ảnh trong tay, Nguyễn đứng im, rất lâu, đến mức cô gái đang ở ngoài sân cũng nhận ra sự yên lặng kỳ quặc. Bước vào kho, đến gần chàng trai, ghé mắt xem bức ảnh đã lâu cũng không nhìn thấy, Minh bật cười:

- Anh ngạc nhiên khi thấy tôi hồi bé sao?

- Người đàn ông trong ảnh này là ai? Giọng chàng trai vang lên, mờ đục, như vọng ra từ hang động sâu thẳm.

- Ba tôi. Còn bên cạnh là mẹ tôi! - đến lượt cô gái nhỏ khựng lại vì thái độ rõ ràng bất thường của vị khách - Có chuyện gì không ổn sao?

- Không gì cả! - Vị khách tìm lại sự cân bằng - Tôi hơi tò mò.

- Nhìn ba tôi thật ấn tượng, đúng không? - Minh mỉm cười, với niềm kiêu hãnh không giấu giếm - Dù các cô con gái luôn tự hào về cha mình, thì tôi vẫn phải nói rằng, ba tôi rất giỏi trong lĩnh vực ông làm việc. Chỉ có những ai bản lĩnh mới có thể thực hiện điều mình muốn và điều khiển xung quanh đi theo mục tiêu mà mình đề ra. Không có nhiều đàn ông như vậy đâu!

- Ủ! - Nguyễn hơi xoay người, tránh luồng đèn neon từ trần nhà kho khá thấp chiếu trực tiếp vào bức ảnh.

- Anh uống nước? - Minh đổi mới đề tài - Tôi có Coke, trà chanh, yogurt vị đào...

- Một ly nước trắng, nếu có thể! - Chàng trai cắt ngang, cộc lốc

- Sở thích nước giải khát của anh thật lạ, hệt như một loài thảo mộc!

Vệt sáng gợn sóng trong hai con ngươi một lần nữa tắt ngấm. Nguyễn không đáp. Nhưng đôi mắt ngoảnh nhìn Minh biến thành hai hốc đen ghê

rợn.

- Thôi được rồi! Một ly nước trắng - Cô khẽ lặt lại, thoáng run nhẹ.

Giờ thì Minh đã có thể gọi tên sai lầm mình đã phạm phải với nhân vật đặc biệt này: Cô không được phép đặt các câu hỏi khiến cậu ấy phải hé lộ con người bí mật và tâm tối được bọc kỹ trong lớp vỏ bề ngoài vốn dĩ dễ gây thiện cảm - con người mà cậu ấy tuyệt đối ngăn cấm bất kỳ ai chạm vào.

Dọn xong đồng hồ bện và uống cạn cốc nước trắng, Nguyên bước khỏi cửa nhà kho, tiến thẳng ra sân. Trong ánh sáng chiều sắp lịm tắt, vị khách vội vã dắt chiếc mô-tô qua cổng. Nhìn lướt cô chủ nhà bé nhỏ, cậu nói nhanh: "Cảm ơn!". Minh bỗng vươn tay, toan nắm cánh tay Nguyên. Nhanh hơn, cậu ấy rút lại.

- Minh muốn hỏi gì nữa?

- Hãy giải thích tò mò này của tôi: Vì sao anh không chạy xe trên các con đường trải nhựa? Lý do thực sự khi anh luồn lách trong đám cỏ lau dọc bờ sông?

Rất nhanh, chàng trai chọn được lời đáp gần nhất với sự thật có thể hé lộ:

- Tôi đang lần theo dấu vết một người. Suốt mấy tuần qua. Không có manh mối xác thực nào ngoài thông tin người tôi cần tìm hiện sống trong khu đô thị cao cấp này.

- Buồn cười thật. Anh nghĩ rằng người ấy sẽ ẩn náu trong một hõm đất nào đó ngoài bờ sông, hay lẫn trốn giữa các bụi cây và bãi cỏ lau?

- Đừng hỏi! - Nguyên gạt đi, không phải không thô bạo. Một lần nữa, ánh mắt cậu ấy dừng lại ở chiếc nhẫn kim loại đeo trên cổ Minh.

Xe nổ máy. Âm thanh động cơ trầm đục. Vệt khói mỏng phả từ ống pô hạ thấp. Thoáng chốc cả người và xe đã biến mất cuối trục đường chínhhạ.

Vì lẽ gì con người lạ lòng ấy không tiếp tục chạy dọc bờ sông? Minh sức nhớ.

Trước khi trở vào nhà qua đường cửa bếp, Minh rẽ vào nhà kho, tắt đèn và bấm khoá cửa. Khung ảnh cũ trên nắp thùng các tông, lật úp. Có nên mang bức ảnh vào phòng khách, thay khung mới, như món trang trí đặc biệt? Nhưng, cầm cái khung lên, Minh bàng hoàng. Bức ảnh bên trong đã biến mất.

Minh trừng trừng cúi xuống lớp kính trống rỗng rồi nhìn chiếc cốc ban nãy vị khách cầm uống. Dưới ánh neon trắng lạnh thô bạo, dấu vết bàn tay người sửa xe in hằn trên chất liệu thuỷ tinh trong suốt.

Đó là những nếp nhăn li ti toả rộng, gợi liên tưởng về lớp vỏ cây mỏng rút rạn vì thay đổi bất chợt của thời tiết. Thật kỳ dị nếu tin đây là một dấu tay thông thường.

*

Minh không ngừng nghĩ đến chàng trai Tử Đình Hương, ngay cả khi đã nhập học gần một tháng. Như thế sau cuộc gặp không định trước hôm ấy, quầng sáng xanh mờ quanh Nguyên rơi lại một vạt nhỏ, vương vào góc vườn khuất, chia tách thành hàng triệu phân tử li ti, rồi tự nhàn lên, tan lẫn vào bầu không khí mà cô gái nhỏ hít thở.

Tại sao cậu ấy đánh cắp bức ảnh cũ không hề liên quan?

Phải chăng cậu ấy không chạy dọc bờ sông lòng sục nữa, bởi đã tìm được thứ cần tìm trong chính nhà Minh?

Thực ra cậu ấy đến từ đâu? Có gì trong những mảnh ghép lắp đặt nên cuộc sống bí ẩn của cậu ấy?

Mỗi lúc làm bài tập mà chuông cửa vang lên, hoặc đang tỉa cây trong vườn có tiếng động cơ mô-tô vọng đến, Minh đều khựng lại. Một cách vô thức, cô mân mê chiếc nhẫn kim loại đeo trên cổ như mặt dây chuyền. Nhưng, dù đã biết nhà Minh, chàng trai Tử Đình Hương vẫn không xuất hiện. Cả tháng sau cũng thế.

Thế rồi nổi tò mò trộn lẫn khắc khoải ấy dần dần cũng lu mờ trước một sự việc: Muốn hay không, Minh vẫn phải giáp mặt Trung ở lớp mỗi ngày. Chưa kể những lúc va vào nhau. Ở hành lang. Cầu thang. Góc bàn căng tin. Tất cả những nơi và những khoảnh khắc ngỡ nhất. Dù cô gái nhỏ đứng lẫn trong đám đông các bộ đồng phục giống hệt nhau, thì đôi mắt người chơi bóng rổ vẫn lọc ra ngay, đặt lên cô cái nhìn phảng phất đe dọa. Chỉ khi ngồi trong lớp, giữa bạn bè, Minh mới cảm thấy an toàn đôi chút.

Dư chấn sau vụ tai nạn giao thông khủng khiếp thay đổi Trung, theo chiều hướng kì quặc. Không còn là chàng trai hoạt bát, ý thức rõ về sức hấp dẫn của bản thân nhưng luôn vui vẻ và lịch thiệp với các cô nàng ngưỡng mộ, Trung trở nên lầm lì, thậm chí thô bạo. Trong vòng một tháng, cậu ta bị mời xuống phòng giám thị uống trà ba lần. Lần thứ nhất, cậu tham gia một cuộc đấu đả kinh hoàng với một nhóm bất hảo bên ngoài sân thể thao. Lần hai, cảnh sát giao thông đến tận trường, truy tìm chủ nhân không có bằng lái của chiếc mô-tô màu vàng đắt giá, đã chạy điên cuồng trên đường phố đông đúc khi bị huýt còi. Và lần thứ ba: Cậu ta trèo lên bệ xi măng hẹp của lan can, trong tư thế ngồi lơ lửng có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, khiến tất cả những đôi mắt từ sân trường ngó lên tầng năm đều thót tim. Tuy nhiên, các buổi "uống trà" đều đơn thuần mang tính nhắc nhở. Bởi thực tế, từ đầu năm học, mọi người, cả thầy cô và các bạn đều chia sẻ một quy ước ngầm hiểu cùng nhau: Cần phải cảm thông với cơn chấn động tinh thần của Trung, sau cái chết bất ngờ của cô bạn và cú đập đầu trong vụ tai nạn.

Tuy nhiên, chung quanh không thể hiểu được chính xác vấn đề của Trung.

Duy nhất Minh khám phá sự thật, vào một giờ nghỉ đổi tiết thứ năm.

Chuẩn bị cho giờ thực hành ở phòng thí nghiệm Vật lý, cô xách vội cái bình sứ trắng xuống tầng trệt lấy nước. Trước cửa khu vực W.C, trụ nhựa đỏ báo hiệu bên trong đang được nhân viên dọn vệ sinh. Sợ muộn, Minh vòng qua hành lang phía sau, nơi có một nhà vệ sinh kiểu cũ, sắp sửa bị đập bỏ.

Qua mấy ô thông gió vỡ nát, luồng sáng xanh chiếu thẳng vào bên trong nhà vệ sinh cũ, khiến một số ít đồ vật bên trong nổi rõ nhưng đồng thời cũng làm những thứ còn lại chìm sâu hơn vào bóng tối vẫn đục. Hệ thống nước ở đây còn sử dụng được. Mùi rêu toả ra từ những chiếc lavabo xanh xỉn xếp hàng dọc theo bức tường loang lổ. Bên trên mấy chậu rửa, một số tấm gương vẫn nguyên vẹn nhưng cũng ố mờ, phủ đầy bụi. Bước qua khung cửa vỡ mẻ, mọi âm thanh ồn ào của trường học đột nhiên tắt lịm.

Đặt bình hứng nước vào một lavabo, Minh mở chốt khoá. Vòi nước khô khốc. Tuy nhiên, khi cô vừa rút lại bình sứ trắng, luồng nước mạnh đột ngột phun đỏ sẫm và đặc sánh, như một động mạch chủ bị vỡ. Suýt nữa Minh làm rơi chiếc bình. Nhưng luồng nước từ vòi đã trong vắt như thường. Thứ chất lỏng đỏ sẫm kia là do gỉ sắt lưu cữu đọng trong đường ống. Cô gái nhỏ hứng nước, tự cười giễu sự nhát gan của mình. Đưa tay phủi lớp bụi bám trên tấm gương, cô thử xem vẻ mặt khiếp hoảng của mình. Đúng khi ấy, từ phía sau, một bàn tay chộp vai Minh, còn bàn tay kia ghì mạnh đầu cô xuống. Trán cô va mạnh vào tấm kính. Chiếc nhẫn treo trên sợi dây da trước ngực đung đưa như một con lắc cuồng loạn.

Minh có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu. Cậu bạn bóng rổ. Các đường nét hấp dẫn trên gương mặt cậu ta đã nhoè mờ. Chỉ là lớp vỏ nhẵn lì, lạnh lẽo như bọc kim loại. Minh vùng mạnh, xoay hẳn người lại. Bàn tay vừa

buột ra vôi vãi tóm chặt vai cô. Dựa lưng vào khoảng tường trống giữa hai bồn rửa, Minh run bắn:

- Có chuyện gì vậy, Trung?

- Không phải Minh biết rõ lý do hơn ai hết? - Câu hỏi, hay đúng hơn là lời kết tội, rít lên, như gió luồn qua khe cửa hẹp.

- Mọi thứ giữa chúng ta đã chấm dứt, từ cuối năm học trước! - Minh khó nhọc nhắc - Minh rất tiếc tai nạn mà Trung gặp phải...

- Minh vừa nói rất tiếc? - Cậu bạn bóng rổ ngã người tới sát mặt cô, thì thào - Lẽ ra, Minh phải nói là rất hài lòng chứ! Vì chính Minh đã biết trước tai hoạ sẽ xảy ra với tôi và bạn gái tôi kìa mà!

Máu dưới da Minh đông lạnh. Cô nín lặng.

Đôi mắt tối vẫn đỏ lại trong cơn giận dữ khi Trung tiếp tục:

- Im lặng, tức là Minh thừa nhận, có phải vậy không? Hồi đầu, tôi chẳng nghi ngờ gì cả. Chỉ khi trở lại trường, mỗi lúc chạm mặt Minh, sống lưng tôi lại lạnh buốt. Đó cũng là cảm giác tôi gặp lúc ở khu shopping junction. Tại sao linh cảm nguy hiểm luôn liên kết với sự hiện diện của Minh?

- Minh không biết gì cả! - Đôi môi tái nhợt mấp máy.

- Nói láo! - Trung cười gằn - Minh là kẻ mang lại điềm gở!

Tựa b động vật nhuyển thế, những ngón tay đang bấu chặt vai Minh trườn lên, quấn quanh cổ, siết chặt. Chiếc nhẫn kim loại chết lìm trên cổ áo.

Chưa bao giờ cảm giác rơi xuống hố băng rõ nét như lúc này. Bình sứ nặng trĩu tuột khỏi tay, rơi xuống sàn. Những mảnh vỡ tung toé. Những vệt nước tung toé. Âm thanh vỡ vụn kính hoàng vang rõ. Trừ tiếng kêu cứu của Minh không sao thoát khỏi cổ.

Thình lình, vang lên một âm thanh khác nữa. Cú đánh mạnh, từ phía sau. Buông tay khỏi vai Minh, Trung đổ vật người xuống, như một thân gỗ bị đốn hạ.

Trung vùng không gian biếc xanh mà luồng sáng chiếu vào, nổi lên vóc dáng mảnh khảnh của một chàng trai có đôi mắt rộng chếch lên thái dương và đường viền mắt như được vẽ bằng loại mực bất hoại.

- Cậu là ai? - Nằm trên sàn nước ám rêu, Trung hé mắt nhìn lên, thều thào.

- Học sinh mới của trường này! - Chàng trai Tử Đình Hương trả lời, bình thản.

PHẦN II

TINA

TÌNH THẾ KỶ DỊ

Một sự kiện gây xao động lớp 12A2. Theo thông báo từ phòng hiệu trưởng đưa xuống, lớp chuẩn bị tiếp nhận thành viên mới, một nữ sinh từ trường khác chuyển đến, vào đầu tuần sau. Giờ ra chơi, thông tin này trở thành đề tài hầu hết thành viên trong lớp đều muốn bàn đến, ngay cả mấy tên bạn trai vốn hay tỏ ra thờ ơ. Trông cô ta ra sao, phong cách và tính khí có khác biệt quá không? Cần sửa soạn thái độ ra sao để tiếp nhận người mới, giúp cô ta chấp nhận và tuân thủ những nguyên tắc riêng lớp nào cũng có nhưng không dễ dàng nắm bắt?

Trong khi xung quanh bàn tán xôn xao, Minh ngồi im trong góc bàn của mình, bàn tay cô nắm nhẹ chiếc nhẫn móc trên sợi dây mảnh đeo cổ. Đôi mắt Minh khép lại. Trạng thái lơ mơ giống như khởi đầu một giấc ngủ. Tuy nhiên, cô gái nhỏ nghe rõ chung quanh nói gì, còn mình thì đang tập trung nghĩ về điều gì. Vài phán đoán về thành viên sắp tới của lớp: Một khuôn

mặt giả định. Nét vạch mờ nhạt của lông mày. Đường viền ngăn cho đôi mắt kém sắc thái. Vệt xám nhạt bóng đổ từ cái mũi tầm thường. Chỉ còn chi tiết cuối cùng, hình dáng cái miệng, chân dung của người lạ sắp đến sẽ hoàn tất...

Nhưng, một mũi tên vô hình thành linh xuyên qua não Minh.

Bức chân dung mềm xộp vừa dựng bắt đầu rung lên bần bật, càng lúc càng nhanh. Các đường nét nhoè nhoẹt, trở nên méo mó. Trên làn da vàng sáp của bức chân dung, hiện ra các vết li ti nứt rạn. Từ mảng đen chân tóc, vệt nhỏ đỏ thẫm bắt đầu rỉ xuống. Rồi thêm vài vệt khác. Các vệt máu nhập vào nhau, mau chóng tạo thành một khoảng sẫm, biến nửa vầng trán của gương mặt đó thành một cái hốc tối đen. Tê cứng trong nỗi sợ hãi kỳ dị, một cánh tay Minh vẫn gắng sức đưa về phía trước, thử chạm vào hình ảnh ma quái như hắt ra từ tấm gương bị uốn cong. Đúng lúc ấy, vang lên một tiếng "rắc" nhẹ, khô khốc. Gương mặt giả định nứt rạn, tan tành. Hay chính xác hơn, nó thu bé lại, in bóng trong hàng trăm mảnh kính tán mát, khi tấm gương ảo giác vỡ vụn.

"Không... ông...!" - Minh thảng thốt hét lên, tay co quắp ôm chặt quanh đầu.

Những tiếng trao đổi rầm rì im bật. Mọi ánh mắt nhìn đổ hết về chiếc bàn cạnh cửa sổ. Minh ngả người về phía trước. Đôi mắt cô nhắm nghiền, tuyệt đối không để rỉ ra dù chỉ là một vệt sáng hoảng loạn.

Nhảy phắt khỏi bộ cửa đang ngời vắt vẻo, giật khỏi tai dây nghe iPod, Tina tóm lấy hai bên vai Minh. Bằng một động tác dứt khoát đến mức thô bạo, Tina đẩy mạnh khiến mái đầu nhỏ nhắn của bạn thân ngật hẳn ra sau.

- Cậu bị sao vậy? - Tina gằn giọng, vừa đủ để Minh nghe thấy.

Nhãn cầu bên dưới làn da mỏng manh của mí mắt chuyển động chậm dần. Minh hé mắt. Nhận ra gương mặt quen thuộc của bạn thân đang cúi

xuống, cô khẽ lăm bẫm:

- Tớ vừa nhìn thấy một việc gì đó, xảy ra với một ai đó. Một người lạ mặt, Tina ạ!

V chờ đợi của bạn thân có gì đó bất ổn. Minh lờ mờ nhận ra tốt nhất là đừng nên nói quá nhiều. Cô gái nhỏ thở nhẹ, lắc đầu, lái câu chuyện sang một hướng khác:

- Có lẽ tớ ngủ gật vài phút. Cậu biết đấy, thỉnh thoảng vẫn có giấc mơ giống hệt như ngoài đời thật, khi ta chớp mắt.

Tina nheo mắt, hơi thất vọng. Đúng lúc ấy, cô nhận ra có một đôi mắt hướng về phía Minh chòng chọc. Cậu bạn bóng rổ đứng trên bậc cửa vào lớp. Trong tia nhìn bất động của Trung, không chỉ đượm ngờ vực, mà còn một vẻ hãi sợ khó tả.

Nhưng, không chỉ Tina hay cậu bạn bóng rổ. Còn có một đôi mắt khác. Từ góc xa ngoài hành lang, tia nhìn chàng trai Tử Đình Hương vẫn bám chặt vào chiếc nhẫn lúc này đang đung đưa trên sợi dây mảnh. Sự chuyển động đều đặn vô cảm của chiếc nhẫn gợi liên tưởng đến quả lắc của chiếc đồng hồ vĩnh cửu, có khả năng giao động bất tận, không cần đến bất cứ thứ ngoại lực nào.

Tina không thuộc mẫu người dễ dàng rời bỏ mối nghi hoặc, một khi nó đã hiện lên. Xoay lại chiếc ghế ở bàn trước, cô bạn ngồi xuống, cũng chống khuỷu tay, mặt đối mặt với Minh.

Đó là một khung cảnh tình cờ nhưng gây ấn tượng kỳ lạ, bởi sự tương phản hiếm thấy. Xuyên qua tán lá dày rậm vươn ra từ nhánh cổ thụ, ánh sáng ngả màu xanh vert mềm mại, như một vết nước đặc sánh lan chảy chậm rãi trên mọi đồ vật mà nó chạm đến hay đi qua. Từ bức tường thấm mưa loang lổ, khung cửa màu lục trầy xước, mặt bàn nghiêng loang loáng, mấy quyển sách còn mới tinh, chiếc iPod vỏ hợp kim trắng mờ cho đến làn

da và những ngón tay hờ hững co nhẹ của hai con người hiện diện trong khoảng không gần cửa sổ, tất thảy đều nhúng trong luồng nắng xanh dịu. Và chính bởi luồng sáng ấy, mọi đường nét trên hai gương mặt bỗng hiện rõ ràng, như được vẽ bởi một đầu bút sắc mảnh, len lỏi giữa các khoảng bắt sáng rục rĩ với vùng tối xám đục. Nếu thái độ ngờ vực và cứng rắn hiện trên đôi lông mày cau lại của Tina thì ngược lại, vẻ gò bó của Minh có thể cảm nhận được từ dáng ngồi thu mình, với đôi vai gầy nhom so lên.

- Hãy nói về những bất ổn xảy ra với cậu thời gian gần đây! - Tina thẳng thắn, giọng nói nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc - Đừng nói rằng cậu không có vấn đề gì cả. Tớ không chấp nhận câu trả lời đó. Hoặ c nếu chấp nhận, thì tui mình không là bạn thân nữa!

- Thực sự là tớ không khoẻ! - Minh lẩm bẫm nhiều đêm tớ không sao chợp mắt được. Nhưng vào lớp, tớ lại có thể thiếp đi vài phút và gặp phải các hình ảnh hết sức khó chịu trong giấc ngủ ngắn.

- Điều gì làm cậu mất ngủ? - Tina luôn thực tế bằng các câu hỏi đơn giản.

- Luôn có một cảm giác đau đớn và sợ hãi lảng vảng đâu đó. Ở chung quanh tớ, và cả bên trong tớ! - Minh nhìn bạn thân, nửa như cầu cứu sự giúp đỡ, nửa như van vỉ đừng có đề cập vấn đề khó khăn này thêm nữa.

- Cảm giác ấy xuất hiện từ lúc nào?

- Hồi nghỉ hè! - Minh nuốt nước bọt khan.

Trong tích tắc, cô gạt bỏ ý định bộc bạch về cơn đau đến mức ngất lịm khi làm vườn hay ảo giác về sự vô hình mang tính điềm báo khi nhìn cô bạn tóc nâu đi cùng chàng trai bóng rổ ở khu shopping junction. Nhưng Tina khá nhạy cảm:

- Có liên quan đến Trung và tai nạn của bạn gái cậu ấy?

- Không! - Minh đặt ánh mắt vào khoảng trống phía sau vai cô bạn thân.

- Cậu có giải thích được lý do của mấy biểu hiện bất thường đó?

- Có thể tớ chưa hoàn toàn quen với ngôi nhà mới, hay chính xác hơn, tớ chưa quen ở nhà một mình quá lâu, trong bầu không khí quá vắng vẻ. Cậu biết đấy, tớ làm vườn, tự bài trí nhà cửa, rồi học và chuẩn bị bài vở. Nhưng cũng có lúc, tớ chẳng biết làm gì cả. - Minh nở nụ cười nhợt nhạt, hạ giọng

- Nhưng tớ sẽ tự thu xếp được thôi, Tina ạ!

Tina ngả lưng về phía sau. Nửa trên người cô lọt hẳn vào vùng sáng. Và bỗng nhiên, vẻ mặt nghiêm trang biến mất, thay vào đó là nụ cười thân thiện quen thuộc, khiến gương mặt với chiếc hàm vuông cương nghị bùng lên, như chiếc đèn lồng thấp sáng từ bên trong. Cô bạn búng nhẹ ngón tay:

- Tạm thời vậy đi. Nhưng khi nào cậu ngồi im, chẳng biết làm gì như cậu vừa nói, hãy cầm điện thoại lên và gọi cho tớ!

Minh gật. Đầu kia hành lang, có mấy nam sinh xuyên qua luồng nắng, vừa đi vừa trò chuyện. Trong đó có Nguyên. Cậu ở giữa nhóm bạn quen, nhưng vẫn mờ nhạt hơn một chút. Như thể cậu ấy giữ một lớp khí quyển bao quanh mình, vì thế bất cứ thứ gì chạm đến cậu đều đã bị lọc và làm loãng đi.

Bàn tay Minh bất giác co lại, nắm chặt chiếc nhẫn trước ngực. Cử chỉ này không lọt qua mắt bạn thân. Đúng khi Tina vươn tay sắp sửa chạm vào sợi dây mảnh trên cổ Minh, chuông báo hết giờ chơi vang lên.

*

Sáng thứ hai, giờ sinh hoạt đầu tuần, thầy chủ nhiệm vào muộn. Tranh thủ thời gian vắng thầy, mấy nhân vật say mê thời trang của lớp 12A2 đang tụ tập quanh cậu bạn bóng rổ, ồn ào vì kiểu tóc lạ mắt cực chất của Trung - với một mảng bên tai trái được húi rất ngắn, khéo léo tạo hình mặt trăng

khuyết và mấy đường line mảnh. Lúc bình thường, những đôi mắt gắt gao của thầy cô giám thị sẽ chẳng thể nhìn thấy nét độc đáo của quả đầu này vì chỉ cần khéo léo chải lật đám tóc qua bên, tất cả sẽ được che kín. Kiểu tóc này làm Trung thay đổi khó tin. Dường như khi cắt tóc, một phần con người cũ cũng bị gọt mất. Gương mặt cậu dài ra, đôi mắt như chìm trong hốc tối dưới trán. Một bên tai trước kia giấu kín nay hiện ra, mỏng và hơi tái, như một cái vỏ sò chìm lâu dưới nước biển lạnh. Dù không còn hấp dẫn theo mẫu hình các hotboy quen thuộc, thì vẫn không thể phủ nhận được rằng, hình ảnh mới này của Trung lôi kéo mắt nhìn ghé gớm, theo một cách quý quái nào đó.

Khi mọi người hỏi lý do của việc thay đổi đột ngột - từ hình tượng một anh chàng thân thiện và đầy tinh thần thể thao sang chất quái, thách thức và hơi bất cần chỉ có ở những kẻ lập dị, Trung cúi tiết, xẵng giọng: "Tử tế và thân thiện thì có ích gì chứ? Bộ các cậu không nhận ra rằng, chỉ có những kẻ yếu ớt và vô nghĩa mới luôn tỏ ra dễ thương để được chung quanh chấp nhận hay sao? Tại sao không dữ dằn, khi tớ có thể dữ dằn?" Mọi người chung quanh cười phá lên, như thể vừa nghe một lời nói đùa hết sức cá tính và thông minh.

Nhưng, cách hai dãy bàn, Minh nín lặng. Hơn ai hết, cô hiểu, điều Trung vừa nói hoàn toàn không phải là câu đùa. Nó là một ám chỉ, bắt nguồn từ tình huống từng hẳn lại trong cậu ấy ẩn tượng ghê rợn. Có thể từ cú tai nạn gây ra cái chết của cô bạn gái, hoặc gần hơn, từ lần bị Nguyễn, người mới của lớp 12A1, tấn công trong nhà vệ sinh cũ...

Ở đây phải nói thêm một chút, những phản ứng lẽ ra phải có của Trung trước kẻ tấn công, sau vụ việc bất ngờ ấy, cũng bị dập tắt một cách khó hiểu. Ai cũng biết, lớp chọn 12A1 - vốn chỉ dành cho tối đa 25 học sinh mà điểm số học bạ Nguyễn cho phép cậu ấy có được một chỗ - mọi thành viên luôn được mặc định là bất khả xâm phạm. Xưa nay, họ không bao giờ gây ra rắc rối. Vì thế, nếu cuộc tấn công ấy đến tai giám thị hoặc được đem ra

hội đồng kỷ luật của trường, chắc chắn phần xử bất lợi sẽ nghiêng về Trung. Nhưng cũng có thể còn nguyên nhân khác, chẳng hạn như một đe dọa nào đó mà cậu bạn bóng rổ không thể hé răng.... Nghĩ đến đây, một lần nữa Minh lại rùng mình. Cô gái nhỏ tự hỏi, điều gì làm cô lo sợ hơn hết, mái tóc kỳ dị vừa cắt của Trung? Hay sự xuất hiện khá kỳ lạ ở ngôi trường này của chàng trai Tử Đình Hương.

Cửa lớp bật mở. Theo sau thầy chủ nhiệm là học sinh mới của lớp 12A2. Cô bạn này đã kịp mua đồng phục. Thế nhưng, ở người mới vẫn toát ra một vẻ gì đó gợi cảm giác vô cùng khó chịu. Có thể bởi vóc dáng cô ta khác thường, với đôi vai ngang và khuỷu tay thô tháp. Hoặc cũng có thể bởi tất cả những chi tiết đó được xếp chung vào một con người, không hài hòa về ấn tượng thị giác, nhưng rất hợp lý để tạo thành một mẫu hình gây bất ổn.

- Chúng ta làm quen với bạn mới, Việt Hoàn! - Thầy chủ nhiệm cao giọng, khích lệ bầu không khí đón tiếp nồng nhiệt hơn - Các em có thể vỗ tay chào đón bạn rồi đây!

Tràng pháo tay ngắn ngủi, cùng những tiếng chào và hi lác đác. Không chút dè dặt, người mới đến tiến lên một bước, nói những lời đầu tiên:

- Chào nhé, mọi người! Tôi không hứng thú nhiều lắm khi đến học ở đây, dù khối người kiêu hãnh khi được đeo chiếc phù hiệu nổi tiếng này! - Gõ nhẹ ngón tay lên ngực áo, cô ta thăm dò hiệu ứng mình gây ra trên những gương mặt sững sờ - Không phải tất cả mọi người đều thích tôi, chắc vậy rồi. Tuy nhiên, dù các bạn thích hay ghét, thì tôi vẫn là một hành viên. Và các bạn vẫn phải chấp nhận tôi!

Không khí phòng học chuyển sang đông cứng. Trước khi thầy chủ nhiệm kịp xoa dịu tình thế căng thẳng, người mới đã bước xuống lối đi giữa hai dãy bàn học. Những chiếc bàn dành cho hai người đều đã kín chỗ, trừ bàn Tina đang ngồi. Không cần đợi cho phép, Hoàn đặt chiếc cặp đặt tiền lên mặt bàn, kéo ghế, thân nhiên ngồi xuống.

Lớp trưởng lên thông báo về thời khóa biểu mới thay đổi, sẽ áp dụng từ sau kỳ thi giữa học kỳ một. Khi mọi người ghi chép sột soạt, Tina ngoảnh ra sau, nhìn về phía Minh, tìm kiếm một biểu hiện đồng cảm, hoặc một thái độ nào đó qua ánh mắt

Nhưng Minh không nhận ra tia nhìn của bạn thân. Cô đang nhìn qua cửa sổ, xuyên qua luồng nắng cuối Thu vẫn chói rực lên, xuyên qua tán lá cỏ thụ xanh thẫm, để tìm đến một điểm vô hình, nơi ai đấy có thể giải đáp câu hỏi ghê rợn: Vì sao cô có thể hình dung gần như chính xác tuyệt đối chân dung Việt Hoàn, từ nhiều hôm trước, khi người xa lạ này còn chưa đặt chân qua cửa lớp?

*

Không cần đợi lâu, e ngại của cộng đồng 12A2 về thành viên mới bắt đầu thành sự thật. Việt Hoàn học rất khá, điều này không thể phủ nhận. Tuy nhiên, dù phép lịch sự mà hầu hết mọi người đều tuân thủ cho rằng không nên phê phán cư xử thô vụng hay thứ ngôn ngữ cộc cằn của một người mới, thì các cô gái trong lớp vẫn không thể không ác cảm và lảng tránh mỗi khi Hoàn đến gần. Cô ta luôn tỏ ra bất chấp, sẵn sàng chơi xấu với mọi người với hứng thú kỳ quặc. Dần dần, mọi người đã phải đặt câu hỏi, liệu những phát biểu gây tổn thương của cô ta là biểu hiện của lòng tự tin thái quá, hay là thói quen cố ý xúc phạm và không thể dừng lại được?

Sự cố lớn đầu tiên xảy ra với An, cô bạn hơi ròm bị cận thị nặng, nghỉ học một tuần vì sốt xuất huyết. Hôm An quay trở lại, điều đầu tiên cô bạn khốn khổ nhận được là nhận xét của Việt Hoàn: "Thật may mắn là bạn cận thị nên chẳng thèm soi gương, hả? Bởi bạn sẽ không dám đến trường đâu nếu nhìn rõ mình trông kinh khủng như thế nào!". Cô bạn cận thị chết sững, ngòì phịch xuống ghế, rồi khóc òa. Sự vụ tương tự xảy ra lần thứ ba với một nạn nhân khác, cũng giữa đông đúc người trong lớp, khiến cô bạn ấy bỏ chạy khỏi phòng. Thay vì im lặng như mấy lần trước, Tina bỗng xô bàn đứng bật dậy đến trước mặt Hoàn, túm lấy tay áo đồng phục, quát lên:

- Nếu ai đó cũng ném vào mặt bạn câu nói thô bạo tương tự, bạn nghĩ sao?

- Chấp nhận thôi, nếu điều ấy là sự thật! - Hoàn nở nụ cười của một người luôn làm chủ tình thế - Bình tĩnh đi, rồi buông tay áo tôi ra nào!

- Okay! - Tina gằn giọng - Vậy nghe cho rõ và chấp nhận sự thật, tất cả mọi người ở lớp rất ghét bạn, Hoàn ạ. Vì bạn quá tồi tệ và khó ưa, cả vẻ bề ngoài lẫn tính tình!

- Vậy sao? Nhưng tôi thích vậy mà! - Hoàn phủi tay áo, chỗ Tina vừa túm vào - Vấn đề của mấy bạn là gì biết không? Là luôn đóng kịch và lảng tránh nói thật. Tôi khác. Tôi nói đúng những điều tôi nghĩ. Khó lọt tai đó, nhưng vẫn có người ưa thích tôi!

- Ai?

- Trung, hotboy của các bạn đấy thôi!

Đứng chếch sau Tina, Minh nhìn về cậu bạn bóng rổ. Vẻ mặt lạnh lùng của cậu ấy cho thấy rõ, điều Hoàn vừa bật ra là sự thật.

Chuông báo vô tiết. Không hề có động thái báo trước, Hoàn thành linh vung tay xô mạnh Tina. Cô bạn loạng choạng đổ bật về sau, lưng đập vào cạnh bàn gỗ. Minh chỉ kịp đỡ trước khi bạn ngã vật xuống. "Không sao chứ, Tina?" - Minh lo sợ, dìu bạn vào chỗ ngồi. Tina lắc đầu, cắn chặt môi.

Cũng ngày thứ Năm hôm ấy, cuối giờ, đến lượt Minh gặp rắc rối với Hoàn.

Tủ cao đựng đồ dùng cá nhân của học sinh kê ngoài hành lang thường được mọi người cất sách bài tập tại lớp để khỏi mang theo nặng nề, hoặc cất áo khoác những ngày se lạnh. Đi học bằng xe buýt, Minh mang hết sách vở theo về, thế nên ngăn tủ của cô thường để trống.

Tan học, Minh dìu Tina ra sau cùng. Các bạn đã cất sách và lấy áo ra về hết. Chỉ học sinh bên 12A1 phải ở lại, chuẩn bị học hai tiết phụ trội vì họ là lớp chọn. Nhưng còn hai người loay hoay trước ngăn tủ số 17 của 12A2. Hoàn và cậu bạn bóng rổ. Để Tina đứng một mình. Minh chạy đến, mặt nóng bừng khi chứng kiến bằng cách nào đó, hai người này đã tháo được ổ khóa 17 do cô giữ chìa và đang thử móc vào một cái khóa mới.

- Các bạn làm gì với ngăn tủ của Minh vậy? - Cô lên tiếng gay gắt.

Hoàn quay phắt lại, thản nhiên:

- À, tủ lớp thì chỉ đủ ngăn cho học sinh cũ. Mà cái này thì bỏ trống!

- Nó bỏ trống hay không cũng không phải là việc của bạn. Nó thuộc quyền sử dụng của Minh kia mà! - Cô gái nhỏ thốt lên - Nếu bạn chưa rõ, thì Minh nhắc lại: số 17 cũng là số thứ tự của Minh trong sổ danh sách học sinh.

Chùng như dự đoán được cuộc tranh cãi có nguy cơ vỡ ra thành phiên toái to, Trung lảng lảng bỏ đi. Còn lại một mình, Hoàn khoanh tay trước ngực, nhún vai:

- Tôi cần ngăn chứa đồ, nên tôi sẽ dùng nó. Còn bạn cứ việc đi than vãn về việc bị cư mất tủ với thầy chủ nhiệm, nhé!

Thực ra, Minh có thể nhường ngăn tủ cho người nào cần nó, không chút bận tâm. Nhưng hành vi cùng cách nói xác xược kia thì không thể chấp nhận. Cô gái nhỏ nhìn trừng trừng người đối diện. Cô chột vờ ra mình, cùng bạn bè trong 12A2 đã sai lầm khi hy vọng người mới này sẽ cư xử tốt hơn. Có những kẻ bẩm sinh là tồi tệ. Họ sống bên lề cộng đồng, trong sự ác cảm của kẻ khác, là vì họ thích và chọn lối sống ấy. Họ sẵn sàng gây tổn thương vì sâu xa, họ không cần ai cả. Họ chỉ thoải mái khi tồn tại trong hang sâu của những ý nghĩ tối tăm...

Trước ánh mắt Minh, Hoàn vẫn không chút nao núng. Những mạch máu li ti trên làn da vàng bở. Đôi mắt lộ. Cái mũi như của một loài động vật đánh hơi thính nhạy. Rồi hình ảnh trước mắt rung lên, nhòe mờ, bắt đầu trở nên trong suốt...

Minh rùng mình.

Dù cái lưng bị thương đau nhói, Tina vẫn lê bước đến, khoác vai Minh, ném vào Hoàn giọng nói lạnh nhạt:

- Hãy lấy ngăn tủ của tôi, nếu bạn cần nó đến mức không thể xin phép một cách tử tế!

- Số mấy?

- Ngăn trên cùng, số 1 - Vừa nói, Tina vừa tháo chiếc chìa nhỏ ra khỏi chùm chìa khóa, đưa cho người mới - Nó hơi bất tiện vì trên cao, nên tôi ít dùng đến.

Hoàn nhìn cái chìa khóa của Tina bằng ánh mắt ngờ vực, rồi cũng đưa tay cầm lấy.

- Tụi mình dùng chung ngăn tủ của cậu cũng đủ rồi, Minh ạ! - Tina quay lại, nói khẽ với bạn thân - Thôi tụi mình về đi!

Minh dìu bạn về phía đầu cầu thang. Chuẩn bị rẽ vào khúc quanh, Minh bỗng ngoảnh lại, nhìn về phía tủ kệ cao tầng. Trong làn không khí bỗng như nhuộm khói xanh vert lan khắp hành lang, nổi rõ hình ảnh Hoàn rướn người lên để mở khóa ngăn tủ. Do không đủ cao, cô ta đi qua trước cửa lớp 12A2 để lấy cái ghế đầu ai đó để sẵn. Lúc chuẩn bị trèo lên ghế, đột nhiên, cô ta ngẩng lên, nhìn thẳng vào Minh. Ánh mắt họ chạm nhau, trong tíc tắc. Nhưng chỗ ngoặt hành lang đã cắt đứt các tia nhìn lạnh lẽo ấy.

Ở chiều ngả cầu thang tầng một, đang bước chậm, Minh và Tina bỗng khựng lại. Vừa vang lên một tiếng "thịch" ngắn gọn. Âm thanh của một cú rơi đẫm và nặng. "Gì vậy?" - Tina cy, lắng nghe. Họ bước xuống nhanh hơn. Ở mấy bậc thang cuối cùng, nổi rõ những tiếng la hét, chói tai, càng lúc càng dày đặc.

Hai người bạn xuống hẳn tầng trệt. Họ đứng trên bậc thềm, nhìn trờng trờng cảnh tượng kinh hoàng trước mặt.

Việt Hoàn nằm trên sân. Dưới gấu váy đồng phục tủa rộng, đôi chân cô ta ngoặt về cùng một phía. Hai cánh tay dang rộng, bàn tay ngửa lên, với những ngón tay xòe ra. Tư thế kỳ dị của con rối với các khớp nối bị tháo lỏng. Chỉ có khuôn đầu được bao quanh bởi đám tóc đen nhánh là quen thuộc. Các vết li ti nứt rạn trên làn da vàng sáp thoáng chốc đã hiện rõ, như vẽ bằng thứ mực đỏ chuyển sắc đen. Từ đám tóc dưới gáy, vệt chất lỏng đỏ sánh bắt đầu rỉ ra mặt sân xi-măng. Rồi thêm vài vệt khác nữa hiện nơi chân tóc trước trán. Các vệt máu nhập vào nhau, biến nửa vàng trán của Hoàn thành một cái hốc đen.

Bàn tay lạnh cóng của Tina nắm chặt tay Minh.

Cô gái nhỏ thở nhè nhẹ. Không, thực sự là cô không quá sợ hãi hay hoảng loạn như thầy cô và các bạn trong sân.

Hình ảnh này cô đã từng nhìn thấy.

Minh chậm chậm ngược lên lan can hành lang tầng ba.

Một gương mặt đang nhìn xuống.

Đôi mắt chàng trai Tử Đình Hương chiếu thẳng vào mắt Minh.

LINH CẢM NGUY HIỂM

Thứ Năm. 13h30. Phòng Hiệu trưởng. Cuộc thẩm vấn của điều tra viên trường với học sinh Lưu Anh. Bản ghi âm.

- Em tên Đặng Lưu Anh, học lớp 12A2, người được giao chìa khóa học tủ số 1?

- Đúng vậy. Nhưng các bạn thường gọi em là Tina.

- Được rồi, Tina. Em là người cuối cùng nói chuyện với Việt Hoàn?

- Em và b của em, Doanh Minh. Tụi em ra khỏi lớp sau cùng.

- Lý do gì em và cô bạn nấn ná ở lại trên phòng học, trong khi mọi người học cùng lớp đã xuống sân lấy xe ra về gần hết?

- Lưng em bị đau không thể đi nhanh. Em cũng không muốn chen lấn cầu thang.

- Lưng đau mà em vẫn mang cặp sách đi học to và nặng?

- Sáng nay, khi em đi học, thì lưng em chưa bị đau. Giờ ra chơi, em có một cuộc tranh cãi và xô xát nhỏ.

- Với ai?

Im lặng kéo dài. Câu hỏi lặp lại:

- Với ai?

- Việt Hoàn. Nhưng... Xin anh nghe em nói, đó chỉ là một trùng hợp tình cờ.

- Chúng tôi chưa đặt ra nghi vấn nào cả. Vì sao em tỏ ra lo lắng?

Im lặng. Người hỏi tiếp tục:

- Tại sao người đã chết lại có chiếc chìa khóa học tủ số 1 của em?

- Việt Hoàn mới chuyển vào lớp em. Tủ đựng đồ dành cho học sinh đã được sử dụng hết, không còn ngăn trống nào. Mà cô ta rất muốn có một ngăn học. Trước đó mấy phút, cô ta còn muốn giành lấy nó của Minh...

- Minh không hài lòng về điều đó?

- Tất nhiên. Nhưng Minh khá khép kín, không bao giờ gây rắc rối hoặc dính líu đến những kẻ gây rắc rối.

- Được rồi, không cần bảo vệ bạn đến vậy đâu. Chúng tôi sẽ tự phân tích. Quay trở lại với vụ xung đột giờ ra chơi! Liệu em có thể trao lại quyền sử dụng ngăn tủ cho người đã chết một cách dễ dàng, trong cùng một buổi sáng?

Giọng nói của người trả lời nhỏ hơn, khàn đục và không giấu vẻ khinh thị:

- Vì cô ta tỏ ra quá cần thiết sở hữu một ngăn học. Còn em thì không cần đến nó. Em quen mọi thứ trong cặp hơn. Mặt khác, nếu một kẻ nào đó quá thèm muốn thứ gì, để họ đừng gây ra những việc tồi tệ, nếu có thể, cứ cho luôn cái thứ mà họ thèm muốn.

- Lúc Việt Hoàn ngã xuống từ lan can em biết chứ?

- Không, thưa anh. Lúc đó Minh đã dìu em xuống đến cầu thang tầng một. Chỉ khi ra bậc thềm tầng trệt, nửa phút sau khi nghe tiếng rơi, em mới biết tai nạn xảy ra.

- Cảm ơn em, Tina. Cuộc trao đổi tạm chấm dứt ở đây. Chúng tôi sẽ gọi em, bất cứ khi nào cần thông tin. Em có thể ra về!

Tina bước ra cửa, không quay đầu lại. Vậy nên, không ai nhận ra trên gương mặt cương nghị của cô, phảng phất một nụ cười lạnh lùng.

Thứ Năm. 13h30. Phòng Hiệu phó. Cuộc thăm vấn của trường nhóm điều tra hiện trường với học sinh Nam Trung. Băng ghi hình.

Bước vào phòng, chưa cần đợi cho phép, cậu học sinh thả người xuống ghế, cạnh chiếc bàn lớn. Khuy trên cùng áo đồng phục mở phanh, để lộ vùng ngực rắn chắc, khá nở nang so với học sinh cùng độ tuổi. Hơi thở căng thẳng hiện rõ trên lồng ngực. Khuỷu tay cậu ta gác lên mặt bàn gỗ nên bàn tay trái thả lỏng, lơ lửng trong khoảng không hẹp như một con sứa tái xanh tê dại. Dù cố ý khoác lên cái vỏ bất cần, thì sự hoảng hốt vẫn hiện rõ ở một vài chi tiết mà cậu ta không thể kiểm soát được.

Trường nhóm ba nhân viên điều tra hiện trường, một người đàn ông dày dặn kinh nghiệm, với mái tóc hoa râm húi cao, kéo chiếc ghế đối diện, nhanh chóng vào việc.

Máy quay đặt chếch sau lưng người điều tra, hướng thẳng về phía cậu học sinh.

Cuộc thăm vấn bắt đầu.

- Hãy tự giới thiệu về bản thân!

- Cháu tên Nam Trung, học sinh lớp 12A2. Cách đây đúng một tháng, cháu đủ 17 tuổi. Đó cũng là ngày đầu tiên Việt Hoàn chuyển đến lớp cháu!

- Cậu học sinh nói đều đều, không nhìn vào camera, cũng không nhìn người đối thoại...

- Cháu biết tai nạn xảy ra với Việt Hoàn chính xác lúc nào?

- Ở bãi giữ xe. Cháu nghe một vài tiếng thét nên vội vã quay trở lại sân trường.

- Ý cháu là, cháu quay trở lại, vì cháu biết có việc bất ổn với bạn cùng lớp?

- Nói biết thì không chính xác. Nhưng cháu có một linh cảm.

- Cháu có thể nói rõ hơn, về linh cảm ấy?

Vẻ ngần ngại lướt qua vầng trán bên dưới kiểu tóc kì quặc, rất nhanh:

- Cháu nói là linh cảm, vì tự nhiên nó đến, không giải thích được. Đợt hè vừa rồi, cháu cũng bị một tai nạn giao thông chấn thương vùng đầu. Có lẽ sau vụ đó, trực giác của cháu nhạy bén hơn. Thêm nữa, cháu là người duy nhất ở lớp Việt Hoàn kết thân. Tụi cháu đi chơi cùng, nói chuyện nhiều. Nếu chú hỏi chuyện một số bạn khác, sẽ biết cô ấy không phải mẫu người được xung quanh yêu mến.

- Thời điểm cuối cùng cháu nhìn thấy cô bạn, khi cô ấy còn sống?

- Khoảng hai tiếng trước. Tụi cháu định ra ăn trưa ở KFC. Lẽ ra xuống bãi lấy xe ngay, nhưng Việt Hoàn dừng ngoài hành lang tìm một ngăn tủ... Cậu học sinh nuốt nước bọt khan. Cậu luồn tay vào khoảng da đầu kỳ dị bị đám tóc che phủ, lờ mờ rồi nói tiếp - Thực ra ở đó, đã xảy ra va chạm giữa Hoàn và một bạn trong lớp, tên Minh, về việc sử dụng ngăn tủ bỏ trống. Chuyện của tụi con gái với nhau, nên cháu bỏ đi trước, không xen vào. Sau đó mọi việc diễn biến ra sao, cháu không rõ.

- Nếu cháu phán đoán, thì vụ việc xảy ra là tai nạn hay một sự cố ý nào đó?

- Một tai nạn. Vâng, tai nạn đáng tiếc và đáng sợ. Cháu chỉ có thể nghĩ vậy...

- Tai nạn là việc đáng tiếc thì đã rõ. Còn đáng sợ ở điểm nào?

Hướng nhìn vẫn đặt vào một điểm mơ hồ nào đó phía sau vai người điều tra, cậu học sinh lẩm bẩm:

- Cả hai lần trước khi tai nạn xảy ra, với cháu hay với Việt Hoàn, đều có mặt Doanh Minh.

Màn hình đột nhiên hiện lằn sọc xám và vô số chuyết. Âm thanh loạt roạt xen lẫn tiếng chân ghế gỗ kéo trên mặt sàn khi cậu học sinh đứng lên, được phép rời khỏi phòng Hiệu phó.

Trích bản tường trình của học sinh Doanh Minh, viết tại phòng Giám thị vào trưa thứ Năm, lúc 13h30.

... Sau khi Tina đưa chìa khóa ngăn tủ cho Việt Hoàn, em và Tina đi về phía cầu thang. Còn lại một mình, Việt Hoàn đến trước hành lang bên lớp 12A1, lấy chiếc ghế đầu chân cao không rõ bạn nào đặt sẵn ở đấy để trèo lên mở ngăn tủ số 1, cao nhất và ở phía ngoài cùng, sát với lan can.

Em và Tina đã xuống cầu thang nên em không thể nhìn thấy diễn biến kế tiếp. Nhưng lúc này, em cảm thấy rất tiếc. Tai nạn Việt Hoàn gặp phải có một phần lỗi của em. Giá như em nhớ sàn gạch hành lang rất trơn và đọng nước mưa. Giá như em nhìn được trước rằng, đứng trên ghế kê cao hơn thanh vịn lan can là điều cực kỳ nguy hiểm. Giá như em nhận ra không cảnh báo người khác trước nguy hiểm là một sai lầm tồi tệ. Nhưng, em đã phạm phải hết thảy các sai lầm, chỉ vì thời khắc đó, trong em, cảm giác giận giữ với Hoàn vì cuộc cãi vã vẫn ngập tràn.

Khi nhận ra sai lầm, bao giờ cũng đã muộn.

Dòng chữ cuối cùng run rẩy và đậm hơn so với bình thường, cho thấy tâm trạng hụt hẫng và u uất mà người viết đột ngột sa vào.

*

Trong khi những học sinh có liên quan làm tường trình hoặc khai báo với nhân viên điều tra, mọi việc của Hoàn được thu dọn rất nhanh, trước khi giờ học buổi chiều bắt đầu. Đề phòng vụ việc thảm khốc đáng tiếc lây lan trên mạng gây thêm tổn thương cho gia đình và tạo ra các tin tức học đường bất ổn, điện thoại của 8 học sinh - những người có mặt tình cờ tại hiện trường tai nạn - bị thầy giám thị thu lại ngay, xóa hết hình ảnh cùng clip vừa kịp chụp hoặc quay.

Ba nhân viên điều tra về, Minh, Trung và Tina vẫn được đề nghị ở lại trường thêm một lúc nữa. Bữa ăn nhẹ bánh sandwich và một lon Coke cho mỗi người, nhưng chẳng ai buồn đụng đến dù tất cả đều rất đói. Những hạt nước to bất động đọng trên các lon nước. Những gương mặt trống rỗng, không ai muốn đưa mắt nhìn ai. Thầy Hiệu trưởng trấn an tinh thần học sinh của mình, đồng thời trao đổi ngắn về việc xử lý thông tin, tránh gây đồn thổi bất lợi cho ngôi trường danh tiếng. Mọi người ngồi im. Lúc này, khi tâm trạng hoảng loạn lắng xuống, ấn tượng kinh hoàng và ý thức về mức độ nghiêm trọng của vụ việc mới thấm vào từng người. Không bao giờ là vui cả, dù là một trong những kẻ hiếm hoi có cơ hội chứng kiến cảnh tượng tàn khốc. Chúng sẽ in vào trí não, như bị khắc vào vông mạc vĩnh viễn bằng mũi dao tàn bạo, ám ảnh.

Những đôi mắt đờ đẫn. Những bàn tay run rẩy. Các học sinh rời phòng thầy Hiệu trưởng, ra về trong sự im lặng trĩu nặng.

Họ băng ngang sân rộng, đi về phía nhà để xe. Trong các phòng học buổi chiều, hàng trăm học sinh đang chăm chú làm toán, đọc theo mẫu câu tiếng Anh, hoặc chống cằm lắng nghe bài giảng thú vị nào đấy. Mọi việc lại vận hành như một cỗ máy đều đặn. Cuộc sống phải tiếp diễn. Sự việc bất thường mới đây tích tắc đã thuộc về những chuyện đã qua. Và chỉ thêm một thời gian ngắn nữa, lớp bụi quên lãng sẽ phủ mờ lên nó.

*

Không có sự kiện kinh khủng nào là tình cờ hay ngẫu nhiên trong cuộc đời này. Tất cả đều nằm trong một sắp đặt. Hoặc thô thiển vụng về để bị phát giác. Hoặc kín đáo sâu xa nên không ai có thể nghi ngại mảy may...

"Ai từng bảo thế nhỉ? Những điều mình nghi ngờ có căn cứ đâu để bám vào?" - Tina tự hỏi, không nhận ra mình đang lẩm bẫm một mình.

Thời gian gần đây, trong Tina có sự thay đổi lớn. Nếu một bàn tay nào đó đẩy Hoàn ngã từ tầng năm xuống mặt sân khô khốc thì hồ như cũng có một bàn tay vô hình đẩy cô rơi xuống vùng tâm trạng tối ám, một trạng thái ngờ vực kỳ dị. Đột nhiên như một bản năng tự có, cô nhận ra không thể chia sẻ những trải nghiệm kinh hoàng sau vụ tai nạn của Hoàn với bất kỳ ai. Tương tự, những người ở lớp cũng lảng tránh mọi đề tài có thể dẫn dắt đến câu chuyện tồi tệ ấy. Sự thật là những ấn tượng ban đầu - nỗi sợ hãi, cảm giác ân hận và tự trách móc - rồi cũng mờ dần. Nhưng quên lãng thì không.

*

Minh giữ nguyên sự khiếp sợ. Ở một lễ nào đó, bên trong Minh, không có chỗ cho thói vô cảm. Sau những lúc tập trung đầu óc cho bài vở và tập vẽ luyện thi đại học, cô chỉ ngồi im. Chung quanh từ căn phòng riêng bề bộn, cho đến khu vườn cỏ mọc tràn - đều ít được chăm sóc hơn trước.

- Bài vở ở lớp của con có gì không ổn sao? Hay một anh chàng táo bạo nào đó làm con gái của ba khó xử? - Ông bố hỏi, khi hai cha con cùng ăn bữa tối hiếm hoi. Cổ gái nhỏ hơi gi mình nhìn lên:

- Con muốn hỏi ba một điều này được không, hơi đặc biệt một chút?

Người đàn ông đẩy chén cơm qua một bên, hướng về con gái ánh mắt chăm chú:

- Nào, con bắt đầu đi!

- Ngoài việc bị tai nạn hay thương tật, ba có biết những trường hợp nào người ta bị xâm hại một phần cơ thể không?

Một tia sáng trong mắt người đàn ông bỗng chao đảo. Nhưng cũng nhanh như thế, ông lấy lại sự cân bằng:

- Điều con vừa hỏi không phổ biến, nhưng cũng không quá hiếm hoi. Ở một vài tổ chức hoạt động không chính thức, hoặc một số nhóm người tuân thủ truyền thống cổ xưa nào đó, những thành viên tham gia thường đồng ý tuân thủ các quy ước bí mật. Trong các quy ước đó, có việc chấp nhận đau đớn về thể xác. Điều này được coi như là một thử thách đầu tiên, hoặc có thể được sử dụng như một sự trừng phạt. Nếu ba nhớ không nhầm, thuật xăm mình hay khắc dấu nung đỏ trên da vẫn còn tồn tại đến ngày nay là nằm trong những quy ước này.

Cô gái nhỏ phân vân:

- Một số ít người vẫn thích dấu nung cháy trên da như một dấu hiệu của dân chơi dữ dằn. Làm sao để phân biệt được giữa loại người phô trương sức mạnh hoặc chạy theo thời trang thuần túy với những kẻ tham dự vào một hội nhóm nào đó như ba vừa nói?

- Đơn giản thôi, trái ngược với đối tượng ưa thích trưng trổ, những kẻ tuân thủ truyền thống bí mật luôn giấu kín dấu hiệu nhận diện. Đến mức, chỉ có cái chết mới cho phép những đôi mắt xa lạ nhìn thấy một số biểu hiện hiếm hoi.

Gió từ cửa sổ gian bếp thổi vào phòng, như một kẻ vô hình không được mời, luồn sâu hơn để nghe rõ hơn lời giải thích súc tích nhưng ẩn giấu các gợi mở nguy hiểm. Người đàn ông trung niên rùng mình, hoặc vì gió lạnh, hoặc vì nhận ra lời giải đáp của mình khiến gương mặt con gái trở nên đông cứng.

- Nói xem, sao bỗng nhiên con lại quan tâm đến vấn đề này?

- Con đọc trên net nên tò mò thôi. Con thử google mà không tìm thấy lời giải nào cả! - Minh nói nhanh - Nhưng làm cách nào ba biết về các quy ước kỳ lạ rõ như vậy? Chúng đâu có trong chuyên môn của nghề xây dựng?

Người đàn ông nhún vai, gương mặt ngăm nâu phảng phất nét đăm chiêu:

- Không phải những gì muốn biết đều có thể sử dụng công cụ tìm kiếm đơn giản theo cách hàng triệu người giờ đây đang dùng. Cũng như không phải tất cả các vấn đề quan trọng đều được tải lên net. Thậm chí, con cần hiểu ngược lại, sự việc càng then chốt, càng bị ngụy trang che giấu kỹ. Rồi con sẽ thấy, mỗi người trên Trái Đất này đều có một lý do đặc biệt để được sinh ra, hoặc về sau này họ sẽ sở hữu ít nhất một trải nghiệm đáng giá mà kẻ khác không thể lặp lại. Chính vì thế, để tồn tại, vượt qua các hố thẳm nguy hiểm, người ta vẫn phải giữ mối liên hệ khả dĩ với chung quanh, chứ không thể đắm chìm trong thế giới ảo. Mà internet cũng là một hình thức tạo nên thực tại ảo, con biết rồi đấy. Thêm nữa, ở một giai đoạn nào đó trong đời, sẽ xuất hiện một vài thách thức bí ẩn mà con phải dùng hết sức mạnh và trí thông minh để giải mã. Lúc đó, con phải dựa vào chính con thôi, không có công cụ hỗ trợ nào cả. Con hiểu rõ ý ba, phải không?

- Chút chút thôi. Nhưng con không quên những gì ba nói! - Minh nhợt nhạt.

- Chấm dứt cuộc tìm hiểu những nghi thức hành xác cổ xưa ở đây! - Người đàn ông nhếch môi khiến gương mặt gần giống như một nụ cười. Giọng nói ông tìm lại vẻ hài hước quen thuộc - Dọn bàn đi, tiểu thư tò mò. Sau đó học bài và làm thêm bài tập luyện thi đại học nhé. Ba phải ngủ một giấc để mai ra công trường. Cuối tuần, ba không về nhà. Nếu con vẫn muốn ở nhà chứ không vào trong nội thành ở nhờ họ hàng, thì có thể rủ bạn thân của con đến đây ở cùng. Cô bạn vẫn hay điện thoại, Tina phải không?

- Đúng rồi ba! - Minh nhẹ nhõm hẳn với lời gợi ý.

Luôn là vậy, ngay cả khi không đả động đến rắc rối chính yếu, thì chỉ cần được nói chuyện hay nhìn thấy ba, các vấn đề của Minh vẫn tự khắc ổn hơn. Có lẽ bởi sức mạnh tinh thần vô hình mà người đàn ông từng trải truyền cho cô con gái bé bỏng.

*

Bộ phận sấy khô trong máy rửa chén rù rì một lúc rồi tắt hẳn. Người đàn ông đã ngủ trên phòng. Giấy vẽ, hộp màu nước, cọ và đĩa pha màu trên bàn ăn vốn nằm giữa không gian khá dài của phòng bếp. Người im lìm, các đồ vật cũng im lìm.

Lúc này, cô gái nhỏ ngồi thờ trước bài vẽ trang trí dang dở, không biết nên tiếp tục từ mảng màu nào. Cuộc nói chuyện với ba để lại trong cô một vết gợn. Dù mờ, cảm giác khó chịu vẫn không thể biến mất hẳn: Vì lẽ gì ba không trả lời trực diện vào câu hỏi của cô, rằng tại sao ông lại nắm rõ quy ước bí mật về ý nghĩa đáng sợ của sự mất mát một phần cơ thể? Tại sao trong các phân tích về thế giới mạng và cách khai thác thông tin trên ấy, cách nói của ông như ngầm dặn dò và hàm chứa các chỉ dẫn sẽ rất quan trọng sau này? Trực giác nhạy bén nhắc bảo Minh rằng, trong chính ngôi nhà cô đang sống, tồn tại ngấm ngấm điều gì đó vô cùng bất ổn. Nhưng, chính xác là gì, thì cô không thể gọi tên.

Cửa sổ nhìn ra khoảng không bên ngoài ngôi nhà lớn. Không thể vẽ bài nữa, tốt nhất là dứt khoát đóng bìa tập giấy vẽ lại. Để thay đổi tâm trạng, Minh chuyển sang bài tập Toán về nhà. Thoáng chốc, cô đã chìm vào cảm giác thoải mái khi tiến theo các suy luận logic của toán học. Làm xong bài tập lượng giác cuối cùng, cô ra khép cửa, dỗi mắt xuyên qua hàng rào gỗ, nhìn ra khoảng cỏ trải rộng đến bờ sông. Không một bóng người. Càng không có tiếng xe mô-tô lướt đi giữa những bụi cỏ ẩm ướt. Ngay cả âm thanh dày ken như một tấm lưới dệt nên bởi một đám côn trùng vô số vang rộng đêm đêm lúc này cũng vắng bật. Minh mới chợt hiểu thực ra đây là khoảng lặng trước cơn mưa lớn sẽ kéo đến suốt đêm, sau một ngày bầu trời

chỉ có những cụm mây trắng bất động và cái hàn thử biểu luôn đứng ở vạch duy nhất của 25 độ Celsius.

Minh nhắc điện thoại, bấm số Tina. Bên kia nhắc máy tức khắc. Tina đồng ý ngay khi Minh rủ sáng mai đến chơi và ở lại luôn hai ngày cuối tuần.

- Tớ sẽ mang đến một đĩa hình dạy cách làm các loại bánh cực kute. Tụi mình thử trở tài làm theo coi sao! - Giọng Tina vang lên rành mạch.

- Nghe hay đấy! - Minh nói khẽ.

- Giọng cậu không vui! - Luôn là một đôi tai thính nhạy, Tina nhận xét.

- Ủ, tớ đang căng thẳng... và sợ nữa, Tina ạ! - Minh thì thầm.

- Về việc Hoàn, hay về anh chàng mà cậu không thể không nghĩ đến, là Nguyên? - Cô bạn hỏi, sau vài giây im bật.

- Cả hai... - Minh vẫn nói rất khẽ, lưỡng lự chưa biết có nên không khi chia sẻ với bạn thân điều đã ám ảnh cô hơn một tuần qua - Có một điều này, thực sự rất kỳ quặc, tớ nhìn thấy ở tai nạn của Việt Hoàn.

- Cậuđi! - Tina nhắc, khi bên kia lặng thinh khá lâu - Tớ đang nghe đây!

- Thôi, mai gặp, tớ kể chi tiết! - Minh chấm dứt đột ngột.

- Cậu ngủ ngon! - Giọng cô bạn cũng nhuốm căng thẳng - Sáng mai tớ sẽ nhờ anh trai chở đến nhà cậu sớm.

Lại còn mình Minh trong căn phòng dài. Yên tĩnh. Cô trèo hẳn lên bệ cửa sổ, kéo vệt tấm rèm mỏng, tựa má vào lớp kính cửa sổ lạnh. Đã xong hết công việc của ngày. Đây là thời khắc thích hợp cho phép trí tưởng tượng vượt qua khỏi rào chắn, lang thang đôi chút trong bóng tối xanh vert ngoài vườn. Gương mặt chàng trai Tử Đình Hương lại hiện ra, vừa mê hoặc

như một hình ảnh đẹp đẽ, vừa đáng sợ hết cơn ác mộng mà người ta chỉ muốn trốn chạy. Phải chăng, những xúc cảm trái chiều ấy khiến cho ấn tượng về Nguyên mỗi ngày thêm sắc ngọt? Và vị sắc ngọt, nên nó khiến người ta không sao rũ bỏ dễ dàng?

Những hạt mưa đầu tiên đập vào cửa sổ. Lừa thừa, rồi càng lúc càng dày đặc. Nước chảy thành vệt ngoằn ngoèo. Một cách vô thức, ngón tay Minh miết theo các vệt chuyển động ở mặt bên kia tấm kính. Cho đến lúc các vệt mưa biến mất, thay vào bởi làn nước tối thăm loang loáng, những vết tay này giờ bỗng hiện trên kính rõ mồn một.

Hình ảnh của tấm lưới nhện. Không, chính xác, đó là một tấm lưới địa y. Các tia lá mảnh dài uốn lượn như những mạch máu. Những mạch máu ấy đan vào nhau, tạo thành các mắt lưới tinh xảo, phức tạp nhưng lặp lại đều đặn và chính xác.

Tâm điểm tấm lưới, thật kỳ dị, mang hình một con mắt mờ đục mở to.

Minh bàng hoàng, nhìn trừng trừng hình ảnh do chính tay mình tạo nên. Bất giác, cô chạm vào sợi dây đeo cổ. Chiếc nhẫn treo lơ lửng bỗng đung đưa nhẹ rồi chuyển động mạnh, cho đến khi biến thành con lắc điên cuồng. Đột ngột, với một ngoại lực vô hình, chiếc nhẫn giăng mạnh về phía trước, kéo cả gương mặt Minh hướng sát lớp kính lạnh. Cú va đập giữa vòng tròn kim loại với con mắt mờ đục trên kính chỉ là tiếng rắc rất khẽ. Tuy nhiên, thế cũng đủ để con mắt biến thành một lỗ thủng. Từ lỗ thủng ấy, các vết nứt mờ nhạt chậm chậm tỏa ra, theo đúng đường nét của cái mạng lưới ma quái.

Gió ngoài sân thổi rất mạnh. Những bụi cây đổ rạp xuống. Tấm kính trên khung cửa gỗ rung lên bần bật. Làn nước đen tối giờ đây như lớp thủy ngân, tạo thành tấm gương phản chiếu những ảnh ảo nháy múa, ghê rợn, khiến người ta không thể rời mắt. Luồng khí lạnh lùn thảng qua lỗ thủng, lan vào trong phòng ăn. Mùi hoa tử đinh hương tràn ngập, thoáng chốc.

Điều dị thường đang lảng vảng rất gần!

Linh cảm nguy hiểm hét lên trong trí não Minh.

Cô thả hai chân xuống, gắng nhảy ra khỏi bệ cửa. Nhưng nửa người trên và gương mặt cô thì không sao rời xa tấm kính tối đen. Ngược hướng chiều gió, sợi dây treo chiếc nhẫn bị kéo qua lỗ mắt thủng. Minh muốn ngật đầu về sau chống lại lực kéo nhưng bất khả. Những đôi tay trong suốt ghì chặt mặt cô, giữ chắc đôi vai cô, siết mạnh quanh cổ cô, khiến cô gái nhỏ không thể cử động thêm, cũng như không thể cất tiếng hét kêu cứu.

Tấm kính càng rung lên bần bật, cách mặt Minh chưa đầy một gang tay.

Những đường rạn hình lưới trên kính đã vô cùng rõ nét, chằng chịt. Có một giây, cái mạng quái quỷ ấy lồm hăn vào trong, vươn gần hơn về phía gương mặt hoảng loạn.

Qua lỗ mắt thủng, hơi lạnh xuyên vào giữa trán Minh tựa một mũi khoan. Miệng cô há to. Tiếng kêu tắc nghẹn trong cuống họng.

Chỉ một giây nữa, với một đợt gió mạnh nữa, tấm lưới thủy tinh sẽ vỡ tung, bắn vào trong, găm thẳng những mảnh kính sắc nhọn vào gương mặt tận cùng khiếp hoảng.

Trong nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng, cô gái nhỏ bấu tay vào bệ cửa, hất mạnh nửa thân trên về sau. Đúng lúc ấy, lóe lên tiếng vút bén ngọt của lưới kiếm vô hình. Những bàn tay xanh màu địa y đang ghì giữ Minh nổi lóng, buông hăn ra, rơi xuống lả tả. Theo đà căng, cô gái nhỏ ngã bật xuống sàn gạch cứng.

Xoảng...oảng...oảng...

Tấm kính cửa sổ đã bị cơn gió hung bạo thổi vỡ tung.

Minh chỉ kịp lật úp người xuống, bịt kín hai tai, trước khi vài mảnh kính nhọn găm vào lưng và hai bên cánh tay cô. Máu bắt đầu rỉ đầm áo. Vẫn tỉnh táo, nhưng Minh không hề cảm thấy đau đớn. Cũng trong tư thế nằm úp ấy, cô quan sát những ý nghĩ chạy dồn trong đầu như một bầy thú rừng. Những con thú rừng cuồng loạn - những ý nghĩ cuồng loạn hiện ra cùng lúc.

Về chiếc nhân cô đang nắm giữ.

Về quy ước mà ba cô hé lộ, liên quan đến một lời hứa sắt đá hoặc sự trừng phạt ghê rợn nào đó của những con người bí ẩn.

Về hình ảnh cuối cùng của Việt Hoàn khi con người kỳ dị xấu số ấy không còn hơi thở, nằm dang tay trên nền xi-măng sân trường.

Ký ức kinh hoàng về Việt Hoàn, với riêng Minh, dồn lại ở hình ảnh duy nhất, mà không ai trong điều tra hiện trường lưu tâm: Bàn tay trái của Việt Hoàn. Bàn tay ấy thiếu mất một ngón. Ngón đeo nhẫn.

"THRILLS AND PILLS"

Sáng chủ nhật. Trong nhà bếp, Minh vừa lấy ra khỏi lò nướng mẻ bánh pate chaud vừa chín tới. Dậy sớm, khi cô bận thân còn cuộn mình ngủ say trong chăn, Minh xuống bếp thái thịt, cắt nấm và rau. Trong bát thịt xay xong, có vài vụn màu xanh nhạt là lạ, lẫn vào các vụn hành lá. Lấy bột đã ủ từ đêm trước, Minh cán từng lớp mỏng, dùng cọ mềm phết từng lớp dầu ăn, làm món bánh Tina ưa thích. Bao giờ cũng vậy, việc bếp núc ẩn giấu trong nó một sức an ủi bí ẩn. Chỉ cần tập trung vào thao tác cân lường, thực hiện từng bước tỉ mỉ, mừng tượng hương vị biến đổi và hình ảnh những chiếc bánh sắp thành hình, lớp ý nghĩ nặng nề đọng trong đầu sẽ vơi nhẹ đi đôi phần...

Trong khi chờ món súp khoai nghiền theo đặt hàng của Tina sôi lên trong chiếc nồi thủy tinh, cô gái nhỏ chống một tay trên hông, ngón tay gõ nhẹ

lên bệ cửa theo beat nhạc, nheo mắt dõi ra khoảng vườn trái rộ.

Cơn mưa lớn đêm qua đã rửa sạch đám bụi lưu cữu, tặng lại cho khu vườn một vẻ tinh sạch và tươi mới. Trừ vài khoảng thâm tối là bóng đổ của những bụi cây, thảm cỏ xanh mượt đã trườn sát đến chân tường nhà, như một sinh vật tươi vui sắp nhảy lên bậc tam cấp. Xa hơn, vườn cao bên ngoài hàng rào, từng phiến lá non tơ mịn màng của những cây tử đinh hương được bao bọc bởi các quầng sáng xanh dịu. Do hơi nóng êm ái của Mặt Trời, các quầng sáng ấy chậm chậm nở phồng lên, càng lúc càng mỏng hơn, cho đến khi tất cả tan biến thành một làn hơi nước xanh lơ lan tỏa trong bầu không khí...

Hôm trước, trong tâm trạng căng thẳng vì tai nạn ô kính vỡ, Minh đã gọi điện thoại nhờ Tina tìm kiếm một số tin tức về Nguyên: "Tớ muốn biết người mới lớp 12A1 là ai trước kia học trường nào. Có thể người ấy sống gần nhà tớ, nhưng tớ cần biết chính xác địa chỉ. Cậu có thể hỏi được không, nhưng nhất định phải theo một cách kín đáo?"

Qua một cậu bạn có tên trong friendlist của facebook, Tina lấy được số di động của Nguyên. Sáng thứ Bảy, hôm qua, trước khi sang nhà Minh, Tina điện thoại cho người mới của lớp 12A1. Nguyên đồng ý sẽ đến nhà Minh, vào sáng Chủ Nhật hôm nay. "Lúc ấy, cậu có thể hỏi vị khách những gì cần biết!", Tina thông báo.

... Súp trong nồi đã sôi, Minh múc ra hai chiếc chén nhỏ. Chỉ cần trang trí mấy ngôi sao nhỏ bằng fromage trắng và thả thêm 2 lá bạc hà xinh xắn trên mặt chén súp, bữa sáng cho hai cô gái đã sẵn sàng. Mở một cửa sổ khác, Minh nhìn ra hồ bơi. Cô nàng chó cưng Rosy của Tina nằm trên phiến đá giữa thảm cỏ, hếch mũi để cho một con ong ruồi vo ve trêu ghẹo, chốc chốc cất tiếng sủa nhặng xì lạnh lạnh. Khoảng vườn có hồ bơi là khu vực hấp dẫn nhất đối với Tina, và cả Rosy nữa. Hôm qua bỗng theo cún cưng vừa bước qua cổng, cô bạn đã hét ầm lên khi cô bạn chủ nhà cho biết chỉ cần chạy máy lọc nước hồ là có thể bơi vô tư. Từ hôm qua cho đến sáng

nay thức dậy, Tina đã tự biến mình thành một tiên cá chính hiệu, không muốn rời hồ nước chút nào....

Minh cất tiếng gọi bạn. Tức khắc, giữa mặt nước xanh biếc như dát bạc, mái đầu và đôi vai rần rôi nhô lên. Dù vẫn còn chút nuối tiếc, cô bạn cũng lên bờ, lắc mạnh mái tóc ngắn khiến bụi nước bay tung. Rồi cũng nhanh nhẹn như thế, Tina lấy chiếc áo phông vắt trên tay vịn cầu thang dẫn xuống hồ, trèo ra ngoài bộ đồ bơi ướt đẫm.

Tay xách chiếc máy nghe đĩa vẫn không ngừng phát ra các bản nhạc sôi động trong album mới nhất của nhóm 2NE1, Tina chạy ra về phía cửa bếp nơi Minh đang khoanh tay đứng đợi. Cún Rosy rối rít đuổi theo sau. Có một lúc, Tina suýt đâm sầm vào đám địa y mịn màng phủ kín một mô đất như ngọn đồi giả. Thế nhưng cô bạn đã nhảy vọt qua, trước khi Minh hét lên cảnh báo. Chiếc áo phông xám bạc Tina đang mặc ở phía trước có in một dòng chữ to màu xanh sẫm mà Minh không sao đọc rõ. Trong ánh nắng chói gắt khác lạ của một buổi sáng đầu mùa đông, bề mặt mọi vật đều như dậy màu lên, bắt sáng, rực rỡ hơn hẳn so với bình thường. Các đường nét của chúng có khuynh hướng tan biến, lẫn lộn vào khoảng không chung quanh. Chẳng hạn mái tóc, gương mặt, và cả đôi tay cùng đôi chân trần của Tina không thể nhìn rõ nữa, chỉ có cái áo phông xám bạc chuyển động. Nhưng đáng sợ nhất là con chó lông dài cũng biến mất dưới tác động của nguồn sáng kì quặc. Thoáng run sợ, Minh tập trung nhìn kĩ. Áo giác biến mất. Tiến đến gần hơn, Tina lại hiện ra nguyên vẹn hình hài với các hạt nước đọng trên da khô

Giờ thì Minh có thể đọc được dòng chữ in trên áo của Tina: Thrills and Pills. Một thành ngữ kì quặc, về trạng thái kích động khi tham dự hoặc chứng kiến các sự kiện nguy hiểm kì bí.

*

Tina khoan khoái hít hơi thức ăn tràn ngập phòng ăn thông vào bếp. Lau tóc qua loa, cô bạn ngồi vào bàn, trợn mắt trước bữa sáng thịnh soạn:

- Cậu quả là một đầu bếp cừ khôi. Mới chiều hôm qua, cậu còn nằm bẹp trên giường với những vết đứt trên lưng và tay! Thế mà giờ đây cậu đã trở lại bình thường và lại còn trở tài nấu nướng!

- Nếu cậu không sang chơi với tớ và nhất định bắt tớ phải đón tiếp như một VIP, thì tớ vẫn điếm tâm bằng món mì tôm như mỗi khi ở nhà một mình.

Rót đầy cốc nước cam và uống cạn, Tina nhún vai, tỏ ra không dễ bị qua mặt:

- Hãy thành thật với chính mình, trước khi thành thật với tớ, rằng cậu làm rất nhiều bánh, pha sẵn hũ trà chanh trong tủ lạnh, là để dành cho một vị khách đặc biệt!

- Thôi được rồi, tớ đồng ý là khi Nguyên tới, trên bàn phòng khách nên có một chút gì để mời bạn ấy! - Minh chấp nhận.

Thè lưỡi liếm súp khoai tây nghiền đọng trong lòng muỗng, trông Tina như một chú mèo thích thú với sự tinh ranh của mình:

- Ồ, chẳng phải trước đây, Nguyên đã biết nhà cậu. Tại sao lại phải ngại ngùng? Tớ chỉ gợi ý Nguyên đến đây chơi, như những người tốt sống gần nhà nhau! Cậu cũng phải nghĩ rằng, khi nhà cậu cách xa trung tâm thành phố thì một người bạn có thể trợ giúp trong những tình huống nguy cấp, như tối hôm kia cậu bị thương là rất ổn chứ?

Minh rót thêm nước cam cho Tina. Cô bạn chuyển đề tài. Hào hứng bình luận về phong cách ăn mặc thời trang mà vẫn chững chạc của vị khách sắp đến, về giọng nói điềm tĩnh của cậu ấy trong điện thoại, về khả năng cậu ấy sẽ sớm trở thành hotboy thu hút nhất trường, khi mà hình ảnh mấy anh

chàng phô trương vẻ bất cần hay các cậu chàng chăm chút bản thân lòn lẹt quá đà đã trở nên nhàm chán...

Nhưng Minh không nghe tất cả những bình luận ấy.

Đêm qua, hai cô gái nằm trên sàn phòng ngủ, đã tắt TV sau khi xem chán chương trình MTV hit list phát tối thứ Bảy. Họ gối đầu trên cánh tay khoanh dưới gáy, nhìn qua cửa sổ, nói chuyện. Tina chột hỏi:

- Này Minh, tớ hỏi điều này, hơi khó chịu một chút!

- Cậu nói đi!

- Có bao giờ cậu nằm mơ thấy mẹ cậu không?

- Chưa từng. Hơi kì lạ. Dù tớ vẫn nghĩ về mẹ mỗi ngày. - Minh thì thầm.

- Trước khi mất, mẹ cậu có nói gì như lời dặn dò, hay một điều gì đó gần giống thế không?

- Mẹ tớ mất vì tai nạn đột ngột. Không ai đoán được nó sẽ xảy ra lúc nào để chuẩn bị trước! - Im lặng hồi lâu. Minh hỏi khẽ - nhưng sao bỗng nhiên cậu lại nhắc về mẹ tớ?

Tina thoáng ngần ngừ:

- Tớ ấn tượng đôi chút với câu chuyện về chiếc nhẫn của mẹ cậu, về cách thức mà ba cậu tìm thấy nó trong những đồ vật cũ.

- Ừ. Tớ cũng vậy. Một kỉ vật của tuổi trẻ. Nên tớ muốn lúc nào cũng có chiếc nhẫn cạnh bên. Để như có mẹ tớ ở cạnh.

Hai cô gái nằm im, theo dõi những ý nghĩ riêng mình. Ngoài ô cửa, những đám mây như những cuộn khói hun hút, tan vào trời đêm sâu thẳm. Tina bỗng đổi đề tài:

- Cậu đang thích Nguyễn, phải không?

- Dùng từ "quan tâm đặc biệt" thì đúng hơn.

- Tại sao? Vì vẻ ngoài? Vì Nguyễn có một dáng vẻ không giống tất cả những anh chàng tụi mình từng biết.

Minh thở nhẹ nhẹ, như đã thiếp ngủ. Có những trải nghiệm không dễ dàng chia sẻ. Phải chăng, phải đến thời điểm nào đó thích hợp hơn cô mới nên kể cho Tina nghe về bàn tay bị mất ngón của Việt Hoàn, về những trùng hợp kì dị bí ẩn buộc cô phải đặt ra nghi ngờ về tung tích chàng trai phảng phất hương thơm của một loài hoa?

*

... Bóc hết phần vỏ bánh pate chaud giòn tan ăn trước một cách ngon lành, Tina tấn công vào ruột bánh, thong thả hơn. Cô bỗng nhăn mặt, nhè ra: "Nhân bánh có vị lạ quá!" Minh nhìn qua: "Có lẽ hơi nhiều nấm, nên mùi vị khác chăng?" Tina đưa phần nhân thịt cho cún cưng Rosy. Con chó hào hứng chạy đến gí sát mũi. Bỗng, nó lùi về sau, gầm gừ trong cổ họng, giật lùi, cúp đuôi lùi sát vào góc kẹt sau cánh cửa bếp.

Tina ném mẩu nhân bánh qua cửa sổ. Chùi tay vào vạt áo, vươn qua bàn, cô bạn bóc nhẹ miếng urgo băng trên tay Minh. Vết đứt đã khô và khép miệng. Tina chau mày:

- Còn đau chứ?

- Hết rồi.

- Thật may là cậu đã kịp ngã xuống sàn và nằm úp mặt. Nếu không, mảnh kính có thể ghim vào mắt hoặc để lại sẹo trên mặt. Các sự cố vụn vặt luôn gây ra hậu quả ghê gớm hơn những gì ta tưởng tượng...

- Ủ. - Minh cắt ngang, lạnh lẽo.

- Này, có vẻ như cậu không thích đả động đến những gì dính líu đến tai nạn? - Giúp Minh xếp lại những chiếc bánh vào hộp lót giấy bạc, cô bạn phàn nàn - Đạo gần đây tớ thấy cậu là lạ. Cậu lảng tránh cái chết của cô bạn đi cùng xe với Trung, rồi cú ngã của Việt Hoàn, và giờ đây, tai nạn của chính cậu...

Tina nhìn xoáy vào mắt bạn thân, đột nhiên im bật. Nhanh tựa tia chớp, tự các tai nạn do chính cô xâu chuỗi đã mang đến lời giải thích, không cần Minh phải trả lời.

Cũng trong tích tắc ấy, nhìn thẳng vào đôi đồng tử giãn rộng của Tina, cô gái nhỏ hiểu ngay điều gì vừa diễn ra trong đầu bạn. Mấp máy đôi môi tái nhợt, Minh thì thào:

- Các tai nạn đó hoàn toàn không phải tình cờ.

- Ai gây ra chúng? - Tina hỏi khẽ, dừng mắt ở chiếc nhẫn trên cổ Minh. Rồi không đợi bạn trả lời, cô nói luôn - Là cậu, phải không?

Minh ngồi bất động cạnh bàn ăn. Từ ô cửa kính, luồng nắng sáng buốt lạnh chiếu thẳng vào nửa mặt bên trái, khiến gương mặt vốn đã gầy và xanh xao của cô gần như trở nên trong suốt

- Các tai nạn trên đều có tình tiết liên quan đến tớ. Mọi diễn biến càng lúc càng hỗn loạn và ghê rợn hơn, nên tớ không thể không nghi ngờ chính mình...

- Nghi ngờ chính mình? Tớ chưa hiểu!

- Tớ không rõ nữa... - Cô gái nhỏ dờ dẩn, nửa cầu cứu, nửa hỏi dồn - Đã bao giờ cậu nghe nói trường hợp một kẻ nào đó tỏa ra thứ năng lượng tồi tệ, mang lại xui rủi, thậm chí chết chóc cho người khác chưa?

- Hoang đường! Và vợ vẫn! - Tina cau mày - Nhưng, nói nghe xem người mới bên lớp 12A1 có liên hệ gì trong những vụ việc này?

Minh thì thầm:

- Đó chính là lí do tớ muốn cậu tìm hộ tung tích của Nguyên. Không có cơn say nắng nào ở đây. Đơn giản là kể từ lúc tớ nhận ra sự hiện diện của Nguyên trong thế giới này, cuộc sống của tớ bị đảo lộn, hoàn toàn!

*

Rời mắt khỏi quyển sách Lịch sử mỹ thuật, Minh nhìn lên đồng hồ. Thời gian còn lại của buổi sáng Chủ Nhật đang thu hẹp dần. Không có tiếng động cơ của chiếc mô tô màu olive, cũng không có tiếng chuông ngoài cổng.

Góc phòng khách, thả mình trên chiếc ghế mềm, khuỷu tay gác lên chiếc máy nghe đĩa lúc này đang phát lên giai điệu hòa tấu If love was that way, Tina chơi game trên di động, nhưng cũng không hoàn toàn tập trung. Thỉnh thoảng, ngón tay cô đứng im trên màn hình cảm ứng, cho thấy cô đang theo đuổi một ý nghĩ nào đó vô cùng quan trọng.

Bản nhạc hòa tấu Waiting chấm dứt, đúng khi tiếng gõ thanh thoát của chiếc đồng hồ Remington vang lên, 10 giờ 30. Không cần đợi nữa. Minh hiểu. Chắc chắn Nguyên đã biết lời mời của Tina không phải một cuộc hẹn thông thường. Một sự ngờ vực đã thành hình. Người như Nguyên không để cho các dò xét nguy hiểm chạm đến.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng vẫn bất động. Sắc trắng trong suốt, gợi ấn tượng về một bầu không khí mùa Đông tinh khiết. Nhưng, so với vài giờ trước đó, thì giờ đây, vẻ rực rỡ của khu vườn đã biến mất. Tất cả - từ thảm cỏ cho đến bụi cây, cả mấy mô đất phủ kín địa y - Lại tuyền một màu xanh vert tái mét, từng chi tiết gân lá và đường nét trên lớp vỏ cây nổi rõ, rành mạch, như được nhìn qua chuỗi thấu kính phóng t

Mùi vị tai họa lảng vảng đâu đây. Minh nhận ra.

Gió. Một cụm lá trên cây tử đinh hương cao nhất bị bóc đi. Những mẫu lá vàng khô đã mất đi sự sống bay lả tả, tựa các vệt bút mảnh mai vẽ trên nền khoảng không trắng lạnh. Nhưng, Minh đã nhìn thấy, ở ngay chỗ những phiến lá bong đi, hiện lên một đốm màu rất lạ, tập hợp của các chấm hồng nhạt, trắng mờ và phơn phớt xanh lơ. Một trong những cây tử đinh hương đã trở hoa.

Cụm hoa được phát hiện kéo Minh ra khỏi bụi rậm của những ý nghĩ bi quan. Cô gái nhỏ chạy lên phòng ngủ, lấy chiếc máy Leica nằm nguyên trong hộp chống ẩm, lắp nhanh cuộn phim đen trắng tuần trước ba đã tìm mua được.

Phòng bếp vắng lặng. Vệt sáng mỏng trắng trên hành lang. Cô bạn cũng không có trong phòng khách. "Tina! - Minh gọi khẽ vài lần - Cậu trốn đâu rồi?" Không có đáp trả. Cô ấy có thể ở đâu được nhỉ, nếu không ở ngoài vườn hoặc lại xuống hồ bơi? Trong sự tĩnh lặng, phảng phất mùi vị của sự bất ổn. Cầm chặt chiếc máy ảnh trong tay, Minh đẩy cánh cửa lớn phòng khách, xuống bậc tam cấp, bước ra vườn.

*

Qua dãy gạch kính sát trần, những vệt sáng xám nhạt vẫn bụi lơ lửng bên trên khoảng không phòng kho. Đóng lại cánh cửa trở giữa hành lang, mọi âm thanh vọng đến từ bên ngoài tức khắc cắt lìa. Chỉ mười giây, đôi mắt Tina quen với bóng tối mờ nhạt. Bỏ qua những thùng giấy chất đầy đồ đạc cũng như các hộp kim loại đựng linh kiện phụ tùng máy móc, cô tiến thẳng về phía một cái tủ nhiều ngăn, kê trong góc phòng kho.

Chiếc điện thoại có tính năng chiếu đèn trong đêm lúc này thực sự hữu dụng.

Lướt qua các ngăn trên chỉ toàn sách vở và các tập tranh thời thơ ấu của cô bạn chủ nhà, Tina mở ngăn dưới cùng, nơi đựng tất cả các hồ sơ giấy tờ của người phụ nữ đã mất trong một tai nạn đáng ngờ.

Hồ sơ thời đi học.

Khá nhiều bằng cấp và chứng chỉ chuyên ngành, lĩnh vực sinh học.

Hồ sơ công sở.

Nhưng nhiều nhất là những tập ghi chú chép tay. Những bản sao các công trình nghiên cứu khoa học của mẹ Minh và các cộng sự, liên quan đến các vấn đề về gene, bảo tồn gene, và truy lùng các đột biến gene.

Tina nín thở.

Cô không biết đích xác mình phải tìm gì. Nhưng linh cảm mách bảo, những gì cần tìm kiếm đang ở gần. Rất gần.

Giữa những hồ sơ dán nhãn viện nghiên cứu có một phong bì màu vàng sậm, được khóa lại bởi một nút tròn và sợi chỉ mảnh.

Tina nhanh chóng tháo sợi dây.

Vài mảnh giấy với ghi chép bằng bút mực xanh, về hiện tượng đột biến gene, của một ai đó được kí hiệu là W.

Hai chục tấm phim X-quang, được xếp từng tấm một. Tina lần lượt lọc từng tấm lên luồng sáng xanh dịu trên trần nhà. Nổi lên các đé xương hoặc các bộ phận cơ thể mờ mờ của một người nào đấy vẫn được kí hiệu bằng chữ W. Và ở tấm phim còn lại, cũng chụp những chiếc xương tương đương hoặc bộ phận cơ thể tương đồng, nhưng của chính mẹ Minh, với phần tên được in rõ phía mép các tấm phim hình chữ nhật. Tina dừng lại khá lâu ở đôi phim cùng chụp bàn tay trái của mẹ Minh và nhân vật W. Hiện lên một

vòng tròn trắng đục khác thường. Cô ngẩn người, chột hiểu đó chính là chiếc nhẫn kim loại.

Một người làm nghiên cứu khoa học như mẹ Minh không thể phạm sơ suất căn bản là đeo một vật kim loại khi chụp X-quang. Chỉ có thể hiểu bà đã cố ý, để gửi gắm một thông điệp nào đấy qua hình ảnh, nếu sau này có ai khác, ngoài bà, quan sát những tấm phim kì lạ này.

Mồ hôi rịn trong òng bàn tay Tina. Cảm giác hoảng sợ đột nhiên xâm chiếm. Cô nhét vội mười đôi phim ấy lại phong bì.

Tại sao mẹ của Minh, khi còn sống, lại cho chụp xương và nội tạng chính mình?

Tại sao bà sở hữu các tấm phim đôi, đối chiếu cơ thể mình với một cơ thể khác?

Và khó hiểu nhất, W là ai?

Ánh sáng ngọn đèn pin yếu dần. Pin trong chiếc điện thoại sắp cạn. Khi Tina cất những bìa hồ sơ vào chỗ cũ, đóng lại hộc tủ, nhạc chuông bỗng đổ lên. Minh gọi. Minh vắng mặt gần 20 phút. Cô ấy đang tìm mình, Tina tự nhủ. Sự gấp gáp khiến cô bỏ qua những âm thanh lục đục vang lên, ngay trong phòng kho. Nhón chân bước về cánh cửa gỗ, nhẹ, thoáng chốc cô đã có mặt trên hành lang nối giữa bếp và phòng ăn.

*

Tina đẩy cửa bếp, ra ngoài sân. Cô tựa vào một cây cột, hít đầy phổi bầu không khí trong lành, bình tĩnh trở lại. Mái tóc hơi rối buộc đuôi ngựa của Minh loáng thoáng hiện bên hàng rào gỗ trắng. Trên bãi đất hoang mọc tràn cỏ gần bờ sông, mái tóc ấy lúc hiện rõ, lúc chìm khuất dưới đám cỏ lau không còn trắng rợp nữa mà đã ngả màu hung nâu, cao vượt đầu người. Điều gì lôi Minh ra đây? Cô bạn muốn tìm gì ngoài bãi cỏ hoang? Tina lao

ra sân, ở khoảng cách gần hơn, cô chợt hiểu cô bạn đang chụp ảnh bằng một chiếc máy cổ, có lẽ dành cho bộ sưu tập nào đấy nằm trong sở thích của những người yêu nghệ thuật. Không có gì bất thường cả. Tina thấy người nhẹ nhõm hẳn.

Cô bắc tay làm loa gọi to.

Minh ngoảnh lại, đưa tay ra hiệu nghe thấy. Cô chụp thêm vài shot những chùm hoa còn xanh trên cây tử đinh hương, rồi thông thả quay về sân nhà mình.

"Cậu bỗng dừng biển đâu vậy? Tớ điện thoại để cậu ra xem những chùm hoa tử đinh hương đầu mùa. Tớ đã chụp hết cả một cuộn phim!" - Minh khá phẫn chấn. "Tớ chỉ ở trong phòng khách thôi. Có lẽ ngòi khuất sau ghế sofa nên cậu không nhìn thấy" - Tina nói dối, không chớp mắt. Minh hơi ngạc nhiên, rồi cũng không hỏi gì thêm.

Hai cô gái quay trở lại phòng bếp. Minh đặt chiếc Leica lên bệ cửa sổ, rửa tay. Tina mở tủ lạnh, rót đầy một cốc trà chanh, uống cạn, sau đó mở hộp bánh pate chaud, tách lấy vỏ bánh.

Đột nhiên, tiếng thét vang lên, xé toạc không khí yên tĩnh cuối buổi sáng.

Minh ngoảnh lại.

Tina đứng giữa bếp, hai cánh tay vẫn đưa về trước, lơ lửng, với những ngón tay xò rộng. Không cần ánh mắt. Không cần cơ mặt co rúm. Tất cả những gì mạnh mẽ nhất của biểu hiện kinh hoàng đã in dấu trong hai bàn tay đông cứng ấy.

Minh chuyên hướng nhìn xuống chiếc bánh pate chaud rơi trên mặt sàn. Cô bịt chặt miệng, để không phát ra tiếng thét hoảng loạn giống như cô bạn.

Phần nhân bánh đã bong ra khỏi các lớp áo bột mỏng. Nhưng đó không phải mẩu thịt xay đã được nướng chín. Thay vào đó một khối lúc nhúc của những sinh vật giống như bầy sâu li ti, hồng nhạt. Dưới tác động của ánh sáng chiếu qua kính, bầy sâu bắt đầu chuyển sắc xanh, màu xanh của loài địa y.

Sau tích tắc chết sững, Tina chớp lấy cây chổi, hất văng cái khối sinh vật ghê rợn ấy ra khỏi cửa bếp. Rơi xuống thảm cỏ, nó tức khắc lẫn vào màu xanh mịn, biến mất. Rồi Tina vớ lấy hộp nhựa đựng bánh, tổng thẳng vào bao rác, cột chặt, đem ra ngoài cổng.

Quay trở vào bếp, nhận ra Minh vẫn đứng bất động, Tina cất giọng khản đặc:

- Hẳn là một loài ruồi hay côn trùng nào đó, đã kí sinh vào nhân bánh và sinh sôi nhanh chóng mà thôi!

- Tớ xin lỗi...

- Đừng nghĩ ngợi nữa! - Tina đưa mắt nhìn quanh, sức nhớ. - Ồ, con Rosy đâu?

Hai cô gái tìm con chó khắp các góc trong nhà, ra ngoài sân, chốc chốc gọi tên. Bỗng Tina nhận ra trong hõm tối, giữa những chậu đất nung khuất sau mô đất xanh mịn, có mảng lông trắng muốt không thể nhầm lẫn của con cún. "Nó kia rồi!" - Cô kêu lên. Tuy nhiên, con chó nghịch ngợm không hề nhảy bổ ra mà cứ nằm lì sau dãy chậu cảnh.

Hai cô gái cùng vươn đầu nhìn vào.

Con Rosy chỉ còn là một đám lông trắng.

Khi mấy chậu đất nung được nhắc ra để ánh sáng chiếu vào, bầy sâu li ti có màu xanh sẫm, nhiều khùng khiếp, túa ra khỏi con vật tội nghiệp đã bị

rút tía kiệt quệ.

Tay giữ chặt chiếc nhẫn kim loại để nó không khua cuồn loạn trên sợi dây đeo cổ, tay kia Minh nắm chặt bàn tay lạnh cóng của Tina.

Hai cô gái không thể la hét, không thể làm bất cứ hành động nào hầu đẩy bật nỗi sợ ra ngoài. Nỗi sợ ấy quá mạnh, quá lớn, choán đầy cả hai.

Giờ thì Minh đã hiểu ý nghĩa thực sự của cụm từ Thrills and Pills in trên chiếc áo phông Tina mặc sáng nay.

*

Tina về nhà sớm hơn kế hoạch, cô còn ở lại thêm một tối. Sự việc kì dị xảy ra với cún cưng Rosy khiến Tina như bị giáng một đòn mạnh. Tất cả sự rần rỏi biến mất. Chỉ còn lại vẻ trống rỗng, lạnh lẽo, và cả ngờ vực. Cô không nói gì cả, nhưng từ khi bước ra khỏi cổng, đi bộ đến trạm xe bus, lời chia sẻ ban sáng của Minh về một thứ năng lượng mang lại xui rủi và chết chóc cứ thấm thì bên tai cô.

Còn lại mình cô gái nhỏ trong ngôi nhà rộng. Để trấn át nỗi sợ, cảm giác cô độc và bị bỏ quên, cách đơn giản và hiệu quả nhất là mang bài ra vẽ, sau đó lại bắt tay vào giải bài tập toán khó.

Cô chỉ ngưng tay, khi vang lên tiếng chuông cửa.

Là vị khách lẽ ra phải đến vào buổi sáng.

Nguyên dắt xe qua cổng, lão đảo sắp bước lên bậc tam cấp vào phòng khách. Đột nhiên, Minh bàng hoàng nhận ra, cậu ấy đã chạy xe trong tình trạng mù lòa.

Nguyên ngã vật trên bậc thềm, mặt úp sấp. Cô gái nhỏ rụt rè đưa tay sắp sửa xoay nhẹ gương mặt cậu để kiểm tra vết thương thì cậu đã tự động

ngoảnh lên.

Một bên mắt phải cậu ấy như bị ai đó hoặc một vật gì đó va đập mạnh. Sâu trong con mắt bị thương, giống như một khối thủy tinh vỡ.

Mà thực sự, đó là một con mắt bị vỡ. Vỡ lớp trên cùng.

Minh chạm nhẹ vào mảnh thủy tinh mỏng manh bong ra nơi khóe mắt.

Cậu ấy đeo contact lens, để có màu mắt đen dẹt của người bình thường. Dưới những mảnh vỡ, màu thật của con mắt bị thương đã hiện ra. Đôi mắt trong suốt ngả xanh vert, màu của những nhánh lá tử đinh hương tươi non.

PHẦN III

TRUNG

LEN THÉP

Dới hiệu ứng ánh sáng của tuýp đèn néon tạo hình cây guitar điện và dòng chữ STEEL WOOD - cũng là tên tiệm café nhạc rock khai trương cách đây chưa lâu, hiệu choán gần trọn khối nhà trung tâm khu shopping junction - những bóng người bên ngoài tường kính trở nên xa vời. Họ, khách hàng trẻ tuổi của các cửa hiệu thời trang, những tiệm thức ăn nhanh đang chuyển động liên tục, hoặc hấp tấp như thể món đồ mình ưa thích sắp bị mua mất, hoặc thông thả hài lòng với bữa tối ngon miệng. Hầu hết đi thành nhóm, nhiều đôi nắm tay nhau, cũng có ai đó đi mua sắm chỉ một mình.

Trời lạnh.

Những luồng sáng ngắt quãng tỏa xuống từ dãy cột đèn đường, không cao lắm, thiết kế theo kiểu các trụ đèn hơi châu Âu đầu thế kỷ trước. Tuy nhiên, không ai trong đám đông hiện diện trong các vùng sáng ấy có thể

nhìn rõ mặt. Nhiều người đội mũ phủ tai hoặc kéo hoodie trùm kín đầu. Màn sương mờ đục giăng mắc trên những con đường lát gạch sỏi cắt nhau, tạo thành vô số các lối rẽ.

Nhưng bên trong Steel Wood, mọi thứ khác hẳn. Không khí hầm hập. Những chiếc bàn gỗ thích được kê sát từ cửa cho đến tầng hầm. Gương mặt các vị khách lọt vào đây tràn đầy tự tin. Họ buộc phải trên 18 tuổi hoặc đủ khả năng thuyết phục tay bảo vệ vạm vỡ như King Kong tin vào con số ấy.

Dù vừa qua sinh nhật tuổi 17 vài ngày, nhưng vẻ mặt u ám của Nam Trung khiến tay bảo vệ cho cậu qua cửa, không chút ngờ vực.

Mùi cappuccino nóng, mùi latte macchiato ướp lạnh. Mùi chocolate cháy xém, cả hương thơm của những chai nước hoa quả lên men vừa bật nắp tràn ra, trộn lẫn vào nhau, tạo thành một thứ hương vị nồng sục, hơi khó chịu, tuy nhiên khi đã hít thở quen thì lại quyến rũ đến mức người ta không buồn nhúc nhích. Trung cũng vậy. Đã hơn hai tiếng kể từ lúc men theo cầu thang gỗ bước xuống tầng hầm lửng, chọn cái bàn trong góc tối, với luồng sáng duy nhất chiếu vào từ chân cửa sổ ngang tầm mặt đường, cậu ngồi lì, để mặc cho thứ hương thơm u tối thấm thẳng vào phổi. Âm thanh những bản glam rock tua xuống từ các loa âm trần, len lỏi vào từng góc ngách. Biến thành vô số sợi len thép lóng lánh, chứ không phải là "miếng giẻ cọ nôi" như tên quán Steel Wood. Thịnh thoáng nhấm chút ca cao sữa nóng, còn thì Trung bất động. Căng mắt nhìn ra bức tường kính, cậu kiên nhẫn chờ sự xuất hiện của một nhân vật đặc biệt.

*

Hai tháng nay, trước cả thời điểm cái chết gây chấn động của Việt Hoàn, những gì tạo nên cuộc sống của Trung bỗng dưng xô lệch. Những người tình cờ gần bên cậu lần lượt bị tấn công, theo cách thức khó ngờ trước. Đáng sợ hơn, sự nguy hiểm ấy không hề có dấu hiệu ngưng dứt mà lại, mức độ tàn khốc càng lúc càng tăng. Mọi thứ trở nên mất kiểm soát, ngay cả

hành vi và cách cư xử thông thường của chính bản thân Trung. Để chống cự với nỗi sợ hãi, để có những khoảnh khắc lãng quên, cậu lao vào đua xe. Cậu tấn công bất kỳ ai khiến cậu khó chịu. Bài vở hay môn bóng rổ ưa thích cũng không còn quan trọng. Bởi thực sự, cậu chẳng thấy chút giá trị nào bên trong chính mình.

Tuy nhiên, giữa tâm trạng hỗn độn ấy, có một phát hiện bám chặt vào suy nghĩ của Trung, tựa giác bám của loài bò sát: Tai nạn lần lượt xảy ra với các cô bạn gái không phải là sự cố tình cờ.

Đối tượng bị ngờ vực thoát tiên hướng về Doanh Minh: Sự hiện diện không sao giải thích được của cô mỗi lúc tai họa xảy ra... Tuy nhiên, khi Nguyễn xuất hiện trong trường, ngay tức khắc, nỗi nghi ngờ bẻ ngoặt sang hướng khác.

Cũng như Minh, kẻ mới đến luôn lảng vảng tại hiện trường trước khoặc sau khi diễn ra biến cố. Khác biệt ở chỗ, cậu ta không hoảng hốt hay kinh ngạc. Sự bình tĩnh đến mức thản nhiên của kẻ ấy - điều Trung cảm thấy rất rõ lúc Nguyễn thành linh tấn công cậu trong nhà vệ sinh cũ, rồi khi xảy ra cú ngã của Việt Hoàn - phải chăng là bằng chứng cho thấy, hết thảy những sự kiện tại họa đã được dự liệu từ trước?

Nỗi sợ hãi và ngờ vực trở thành một gánh nặng. Không ai đủ tin cậy để cậu chia sẻ. Trung giận dữ nhận ra, bên này đường biên, cậu chỉ một mình, không thể hy vọng hay dựa dẫm vào ai. Còn tất cả thế giới còn lại bên kia đường biên đều ẩn giấu nguy cơ khiến cậu phải đối diện với dấu chấm hết bất ngờ, tàn bạo.

Và trên hết, trong tình huống này, phải có lựa chọn. Hoặc cứ ngồi im, giữ niềm tin ngây thơ rằng các rắc rối rồi sẽ qua, mọi thứ tự khắc quay về vị trí của chúng. Hoặc phải lao vào bên trong chuỗi rắc rối ấy, xuyên qua chúng, lần theo từng manh mối nhỏ nhất, để truy tìm sự thật.

Yếu tố cần thiết cho cuộc truy tìm ấy không phải là thông minh, mà là can đảm.

Ta chỉ có một mình! Hơn một lần Trung tự nhủ. Khi không có gì bầu vúi nhằm đưa ra lựa chọn tốt nhất, thì hãy chọn một thứ bất kỳ, và cố gắng hoàn thành tốt nhất lựa chọn ấy, ngay cả khi phát hiện ta nó chính là tình huống xấu nhất. Mọi lối đi, nếu kiên nhẫn đến cùng, sẽ phải dẫn đến một chỉ dẫn đáng giá.

Không phân vân nữa, cậu lao vào tìm kiếm tung tích thực sự của Nguyên

Mách bảo của mấy cậu bạn 12A1 chơi chung trong đội bóng rổ không đem lại manh mối khả dĩ. Mọi người chỉ biết sơ sài rằng Nguyên hiện sống trong ngôi nhà nhỏ, không có địa chỉ cụ thể, nằm trong khu vực dành riêng cho các chuyên gia, khách lạ khó lòng lai vãng. Cậu ta luôn về nhà ngay khi giờ học chấm dứt, với lý do trông coi nhà cửa vì người lớn đi vắng, không có thời gian tụ tập như các thành viên khác của 12A1.

Hết thấy thông tin đều hợp lý, Trung nhận ra. Tuy nhiên, một khi mọi chi tiết ổn thỏa đến mức không còn gì để thắc mắc, thì chắc chắn phải có gì đó đang được che giấu.

Vào buổi trưa bị giữ lại trường để nhà điều tra làm sáng rõ tai nạn của Việt Hoàn, suýt nữa Trung nhắc đến Nguyên. Cậu nhớ rõ, lúc đứng chờ Việt Hoàn xử lý cho xong vụ tranh chấp quyền sử dụng ngăn tủ đựng đồ dùng cá nhân với Minh và Tina, bên 12A1 đều về hết, trừ Nguyên. Tiếc rằng, kẻ tình nghi đã làm gì, hành động ra sao khi Việt Hoàn rơi xuống thì cậu lại lơ đãng. Tuy nhiên trước nhà điều tra, Trung kịp dừng lại, không thốt ra cái tên nghi ngại. Cậu muốn tự mình khám phá. Bất cứ điều gì đánh động, chỉ khiến kẻ tình nghi cảnh giác che chắn, gây khó thêm cho việc lần theo sự thật.

Cũng buổi trưa hôm đó, một chi tiết nữa, nhấn mạnh phỏng đoán của cậu là đúng: Cuộc nói chuyện với điều tra viên kết thúc, ra khỏi cổng trường, cậu lại nhìn thấy Nguyên. Nhưng, thấy Trung phóng xe tới gần, Nguyên đã nhảy lên xe buýt cùng lúc ấy ghé vào trạm. Bám theo, Trung hy vọng sẽ biết được nơi ở của kẻ đáng ngờ. Qua lớp kính bên thành xe buýt, gương mặt kẻ tình nghi đang hướng ra ngoài. Đó là một đôi mắt khiến Trung rùng mình: Tròng đen ngả sang sắc xanh nhạt, rất rộng, choán gần kín mắt. Cấu tạo sinh học lớp trên cùng của nhãn cầu khác thường, tạo hiệu ứng hút sáng bên ngoài nhưng không có tia sáng tỏa ra từ bên trong. Đôi mắt với ánh nhìn trống rỗng xuyên qua kính xe ám bụi, và thản nhiên xuyên qua tất cả những gương mặt tình cờ lọt vào tầm nhìn của chúng.

Tuy vậy, phát hiện đáng sợ nhất chỉ xảy ra lúc xe buýt trả khách ở trạm cuối cùng. Trong tất cả hành khách bước xuống, hoàn toàn không có bóng Nguyên. Phải chăng kẻ tình nghi đã trở nên vô hình? Hoặc, cậu ta hóa thân chớp nhoáng trong một nhân dạng khác, biến mất ngay trước mũi của người theo dõi?

Một tuần tiếp đó, nỗi lo ngại mới xâm chiếm Trung. Rất có thể, nạn nhân kế tiếp chính là Minh. Kẻ mới đến của 12A1 đã tấn công cậu dưới danh nghĩa giải cứu cho Minh, khi họ gặp mặt nhau tại nhà vệ sinh cũ. Thời điểm ấy, chìm vào trạng thái giận dữ khi phải chấp nhận mình đã thua cuộc, cậu không đặt câu hỏi vì sao Nguyên lại làm điều đó? Tại sao kẻ lạ ấy có mặt đúng lúc xung đột? Nhưng giờ đây thì dễ lý giải hơn nhiều: Cậu ta muốn tạo ấn tượng với Minh.

Từ đây, phải xét đến hai tình huống: Nguyên đang lợi dụng, thông qua Minh để đạt được mục tiêu nào đấy. Hoặc tình huống thứ hai, khả năng cao hơn, là Minh sẽ bị giết hại một cách tàn khốc. Nếu kẻ lạ và Minh thiết lập sợi dây thân thiết, như hết thảy các cô gái khác, Minh sẽ ít đề phòng. Càng ít đề phòng, tội ác xảy ra sẽ càng tàn bạo.

Suy đoán sau cùng bén ngót đến mức máu dưới da Trung như đông lại. Dù mối liên hệ giữa cậu và Minh đã chấm dứt, dù khoảng thời gian họ bên nhau không dài, dù giữa họ quá nhiều khác biệt tính cách - cậu hướng ngoại còn Minh hướng nội, ở lẽ nào đó, Minh vẫn là người cậu thương mến nhất trong tất cả những cô gái cậu từng quen.

Khả năng cô ấy sẽ là nạn nhân kế tiếp làm cậu choáng váng.

Ở trường, Trung toan tiếp cận trở lại để đánh động cho Minh. Nhưng, mỗi khi tia mắt họ gặp nhau, cô ấy lại nhìn sang hướng khác. Có lần cậu dùng số lạ, gọi cho Minh. Vừa nghe giọng cậu, Minh lặng lẽ cúp máy. Cô gái nhỏ không muốn nghe cậu nữa, bất kỳ điều gì. Những hành động sốc nổi và vô tâm của cậu trước kia đã làm Minh tổn thương. Vì thế, cách duy nhất còn lại là cậu phải để mắt canh chừng nguy hiểm, mỗi khi Nguyễn có mặt ở nơi Minh hiện diện.

Như trưa hôm nay.

Kết thúc buổi tập hằng tuần ở sân bóng rổ thì đã hơn 11 giờ trưa. Trung dắt chiếc mô-tô vàng chanh yêu quý ra khỏi sân vận động. Chưa về nhà ngay, cậu đi lang thang thêm một lúc. Cuối tuần, đường phố không quá tấp nập. Trời se lạnh nhưng nắng vẫn chan hòa. Lốp nhựa trải đường thẫm lại trong thứ ánh sáng sánh như mật ong. Tâm trạng phấn khích theo giai điệu của Kanye West đột nhiên bị cắt đứt khi trước mắt cậu, ngay ngã tư đèn đỏ, hiện ra một chiếc mô-tô cổ xưa màu olive. Tiếng động cơ gầm rú kiêu hãnh từ chiếc xe hiện đại cậu đang cười bỗng trở nên âm ỉ phô trương so với tiếng nổ trầm đục rần rỏi của chiếc mô-tô có tuổi đời hơn nửa thế kỷ. Người cầm lái đội mũ bảo hiểm cũng màu xanh. Bộ trang phục retro giản dị - áo ca-rô xanh xám, quần jeans sờn bạc và đôi giày mềm - hòa hợp tuyệt đối với chiếc xe đồ sộ mà vẫn tinh tế hoàn hảo...

Đèn xanh. Chiếc mô-tô cũ xưa bình thản vượt qua giao lộ. Các giác quan của Trung căng lên trong một kế hoạch vừa hình thành. Cậu tăng ga, bám

sát theo chiếc xe và cái mũ bảo hiểm màu olive. Không để mất dấu kẻ chạy trước, đồng thời cậu không để Nguyễn nhận ra bị bám đuôi.

Chiếc xe cũ xưa đang tiến ra khu vực ngoại vi thành phố. Trung chột hiếu Nguyễn không về nhà.

Cậu ta đi đâu trong trưa Chủ Nhật này?

Nơi nào có Minh.

Đó là lời đáp duy nhất, khả dĩ.

Đường cao tốc. Xe băng qua cây cầu dây văng vừa khánh thành chưa lâu. Gió thốc lên từ mặt nước loang loáng ánh bạc. Bên kia làn cầu, những chiếc xe du lịch nối nhau phóng vào trung tâm.

Để tránh tầm quan sát của kính chiếu hậu từ chiếc mô-tô cũ, Trung lẩn sang làn đường bên trái. Cậu suýt đâm sầm vào một đầu kéo container. Tài xế phanh gấp. Cả thùng hàng khổng lồ phía sau rùng lên. Trong khi gã tài xế gào lên lời nguyền rủa nào đó, Trung lách nhẹ, tiếp tục bám mục tiêu. Cảm giác phấn khích căng trong mạch máu. Còi xe vang lên từng chập, inh ỏi. Nhưng Trung bất chấp. Bầy xe bốn bánh dày đặc đang che chắn rất tốt cho cậu. Cho đến khi cả hai vòng lên cầu vượt, rẽ sang khu đô thị mới, Trung có thể chắc chắn rằng, kẻ tình nghi vẫn không biết mình là một mục tiêu bị bám theo.

Chiếc mô-tô màu olive đột nhiên giảm tốc. Nguyễn rẽ vào khu liên hợp mua sắm. Trung cũng gửi xe, bãi khác. Mua vội chiếc mũ lưỡi trai ngoài cửa, cậu chụp bữa lên đầu.

Nguyễn không mua sắm linh tinh, cũng không lượn lờ xem xét hàng hóa. Cậu ta đẩy cửa kính, bước vào một cửa hiệu gadget, chủ yếu bán máy ảnh. Trung đứng ngoài. Tấp vào gian hàng bán đĩa CD lộ thiên chếch bên kia via

hè, vờ như xem album mới của Kanye West, Trung không rời mắt khỏi kẻ tình nghi hiện qua làn kính mờ mờ.

Nguyên lấy ra từ chiếc túi da đeo chéo một vật thể giống như ống kính, yêu cầu gì đấy. Người đàn ông trung niên nhún vai, lắc đầu. Nguyên vẫn kiên nhẫn nói tiếp cho đến khi ông chủ cửa hàng gật gù, viết và ký vào giấy. Kẻ tình nghi ra khỏi quầy gadget, Trung bước ngay vào. Cậu vờ hỏi về một chiếc máy digital nhờ bảo hành mấy hôm trước nhưng đã làm mất giấy biên nhận. Trong khi ông chủ tiệm lục ngăn kéo bên dưới quầy, Trung lật và đọc nhanh nội dung phần lưu tờ biên nhận mới nhất. Nguyên nhờ chỉnh sửa ống kính của một loại máy ảnh xưa, hiệu Leica, chụp phim đen trắng. Ở mục ngày giờ giao được ghi 8 giờ tối, cùng ngày.

Khi người chủ tiệm gadget ngược lên cho biết chẳng có chiếc máy ảnh digital nào gửi bảo hành, Trung đã ở bên ngoài bức tường kính.

Đội sụp chiếc mũ lưỡi trai che mặt, cậu tiếp tục đi theo áo ca-rô xám xanh lúc này đã tiến ra dãy gian hàng ngoài bìa của khu shopping junction.

Khoảng cách ngắn dần.

Đột nhiên, Trung nhận ra sai lầm của mình.

Phía trước họ, tấm gương rất lớn của gian hàng nào đó đang lắp đặt. Tấm gương phản chiếu mờ một hình ảnh Trung, với dáng vẻ của người lén lút theo dõi kẻ khác.

Trung dừng khựng, như trời trồng khi Nguyên chậm rãi quay lại, nhìn thẳng cậu.

Bất thành linh, trong chớp mắt, Nguyên xoay người, ngoặt sang phải. Chạy.

Với phản ứng chớp nhoáng của một dân chơi bóng rổ, Trung tức khắc lao theo.

Cuộc rượt đuổi của hai kẻ tương xứng về sức lực, độ dẻo dai, sự nhạy bén và khả năng luồn lách vượt trội. Khách mua sắm hai bên đường hốt hoảng dạt vào. Một ai đó tưởng cướp giật rú lên khiếp đảm. Âm thanh đó làm Trung thêm phát khùng. Cậu không sợ mình gây hỗn loạn. Cậu cũng không sợ đối thủ. Điều làm cậu muốn phát điên chính là phát hiện vừa ghi nhận: Trong tấm gương lớn, phản chiếu duy nhất hình ảnh của cậu. Cũng ở ngay đấy, gần hơn, nhưng Nguyên không hề in bóng.

Nguyên - một bóng ma. Chỉ có thể như vậy.

Ý nghĩ bám chặt vào óc Trung, vươn ra như những vòi bạch tuộc càng lúc càng hung tợn khi cậu nhảy lên chiếc mô-tô của mình, vọt ga, điên cuồng đuổi theo vật động cơ cổ xưa xanh nhòe phía trước. Những ô tô xe máy cùng chiều tuột lại sau lưng. Hai lá phổi trong lồng ngực Trung nở phồng. Máu trong huyết quản rục lên, chảy cuồng loạn. Chiếc mô-tô vàng chanh chấp thủ mọi điều khiển của người cầm lái. Nhưng, nó không thể tiến đến gần đối thủ phía trước quá một trăm mét. Vì Nguyên và cỗ động cơ olive mà cậu ta cười đã hòa nhập làm một. Như một nhân mã khoan khoái phóng bạt gió.

Sau vài cú cua ngoặt, chiếc xe phía trước giảm tốc, Trung nhận ra Nguyên đã dẫn cậu vào một khu dân cư vắng vẻ. Những ngôi nhà lớn im lìm sau hàng rào gỗ sơn trắng. Có một bãi đất hoang cỏ lau mọc tràn. Xa hơn, mặt nước sông loang loáng. Phi thẳng xe vào giữa bãi cỏ, Nguyên tắt máy đột ngột, chống, bước xuống. Một cách bình thản, cậu ta quay lại, cho kẻ rượt đuổi tiến đến.

- Cậu là ai? - Trung lên tiếng, khi đối diện Nguyên.

Nguyên im lặng. Đôi mắt kỳ dị nhìn Trung, hoặc một thứ gì đó phía sau Trung.

- Ai sẽ là nạn nhân kế tiếp của cậu? - Trung gằn giọng - Nói đi!

Áo ca-rô xanh xám vẫn không đáp. Những tia sáng cóng lạnh lướt qua đáy mắt trong suốt của cậu ta, một lần nữa làm sống lưng Trung rợn lên. Thành linh, cậu ta vung tay về trước, tóm cổ áo bóng ma, siết chặt. Nguyên lùi về sau. Những ngón tay Trung buột ra khỏi lớp vải áo mềm mịn. Hụt đà, cậu ngã sấp xuống các gốc cỏ. Trung chồm dậy. Với cơn điên giận bùng lên, cậu lao đến, tống thẳng một cú đấm móc, vào bụng đối thủ. Vẫn hụt. Cậu khuyu đầu gối xuống cỏ.

Gương mặt lạnh lẽo hiện nụ cười mơ hồ. Giờ Nguyên mới lên tiếng:

- Đừng quan tâm những gì không thuộc về cậu!

- Tớ biết cậu là gì! Tớ sẽ không để cho cậu ra tay nữa đâu!

Nguyên nhún vai, quay lưng bước thong thả về phía bờ sông.

Trung xông đến, vòng trước mặt đối thủ. Lần này, không trượt nữa, cậu đấm thẳng vào mặt Nguyên. Cú đấm trúng mắt. Không thốt ra bất kỳ âm thanh đau đớn nào, kẻ bị tấn công chỉ hơi khựng lại, đột nhiên bỏ chạy. Trung toan rượt theo. Nhưng phút chốc, bóng áo ca-rô đã biến mất phía những cây tử đinh hương mọc ngay hàng, gần khuôn viên một ngôi nhà lớn. Có thể trong đám cỏ có một hố sâu, hoặc một cái bẫy mà kẻ kỳ dị kia muốn bẫy ta không chừng. Trung nghĩ, bỏ ý định lần theo dấu vết đối thủ.

Cậu quay trở lại chiếc mô-tô vàng chanh, bỗng nhận ra mặt trên các ngón tay mình, chỗ ban nãy đấm vào mắt đối thủ, có chất dịch lỏng tựa như máu. Một thứ máu xanh thẫm, bám chặt vào da.

Khi Trung chạy lòng vòng tìm hướng trở ra đường cao tốc, cơn mưa lớn ập xuống. Phải rất lâu, nước mưa mới cuốn đi hết thứ máu xanh ghê sợ ấy. Cậu không biết rằng, khi cậu chạy trong mưa lạnh, đối thủ của mình đã bỏ đi, mang hình hài thương tích vào trong khuôn viên nhà Minh.

... Trung ngồi im trong Steel Wood, căng mắt nhìn qua lớp cửa sổ kính, chờ đợi sự xuất hiện của đôi giày mềm lấm đất. Theo giờ hẹn với chủ tiệm gadget, Nguyên sẽ quay trở lại khu shopping junction trong tối nay.

Mình phải tóm được đối thủ đúng lúc, buộc cậu ta nói sự thật, mình sẽ không để bóng ma ấy vượt mất nữa... Trung không ngừng tự nhủ.

Những sợi len thép - vươn ra từ tiếng hát David Bowie và từ các phỏng đoán rối bời - càng lúc càng dày đặc. Đồng hồ chỉ sang 9 giờ. Hiệu máy ảnh chuẩn bị đóng cửa. Cảm giác thất vọng xâm chiếm. Đúng khi Trung ra hiệu cho người phục vụ tính tiền, ngang tầm mắt cậu, sát ô cửa kính, một gương mặt hiện ra, theo chiều dốc ngược.

Nổi trên làn da trắng bệch bị rút kiệt máu, một bên mắt kẻ ấy vẫn trong suốt, đen dẹt. Nhưng con mắt bên kia đã vỡ, vãn tia máu thẫm xanh.

Phía sau khuôn đầu dốc ngược ấy, những đôi chân vẫn bước đi trên vỉa hè như trong một đám rước bất tận.

MẶT ĐỐI MẶT

Hệt như cú thoi mạnh nhắm thẳng giữa trán. Thoạt tiên, Trung chỉ thấy choáng một cái, không hiểu rõ điều gì vừa xảy ra. Nhưng, một giây sau, cậu nhòe mắt, thấy ánh sáng chói lọi, xô bật các bóng người đứng lơ nhô chắn trên cầu thang gỗ, lao thẳng về phía cánh cửa hẹp của Steel Wool. Một vài gương mặt hoảng hốt ngoái nhìn theo.

Một bàn tay nắm lấy khuỷu tay cậu, giữ chặt một cách khác thường.

- Cậu bỏ đi đâu? - Đó là nhân viên phục vụ tăng lững - Cậu chưa trả tiền mà!

- À... Tôi trở lại ngay! - Trung giật tay ra, vẫn dõi mắt về phía chân cửa kính.

- Hãy thanh toán hóa đơn trước, sau đó đi luôn hay trở lại đây tùy cậu! - Nhân viên nói đều đều bên tai Trung.

Gã bảo vệ King Kong, lúc này đã đánh hơi thấy ồn ào bất ổn nên cũng đang bước

Trung móc ví, hấp tấp rút ra tờ một trăm ngàn đồng, dúi vào tay nhân viên phục vụ. Tờ giấy bạc bay lơ lửng trong một khoảng trống kỳ khôi. Chẳng còn tâm trí đâu với mấy chi tiết vật vãnh nữa, Trung gạt gã nhân viên qua bên. Như một viên đạn, cậu bắn vọt ra khỏi không gian nóng sực của tiệm cà phê rock.

Bên ngoài, những đám đông vẫn đi lại tấp nập trong không khí giá lạnh. Đứng dưới luồng sáng của một ngọn đèn đường, Trung xoay đầu từ hướng này sang hướng khác, sục mắt thật kỹ vào từng khu vực chung quanh, rồi các vùng sáng tối ngắt quãng phía xa hơn. Bên kia đường, cửa sổ của Steel Wool lúc này là tấm kính đen ngòm. Nếu không phải là một bóng ma, chẳng cách gì để ai đó treo lơ lửng, lộn đầu xuống trong tư thế kỳ dị.

Trung bước tiếp. Các mảnh ghép hỗn loạn bắt đầu vào đúng vị trí của bức tranh ma thuật. Có lẽ Nguyễn đã đến lấy món linh kiện Leica đặt hàng, theo cách nào đó mà không lọt vào tầm mắt quan sát của mình. Sau đó, biết bị theo dõi, nên cậu ta cố ý cho mình nhìn thấy, để đe dọa, hoặc chế nhạo - Trung phân tích chớp nhoáng.

Tránh va vào các manơcanh có bộ dạng lấu lỉnh đứng ngoài các cửa hiệu, Trung vượt lên vài dáng người có tầm vóc tương tự Nguyễn, nhìn thẳng vào những gương mặt bên dưới vành mũ hoặc hoodie. Họ nhìn lại kẻ tọc

mạch, hẳn đoán rằng cậu là một tên điên bất lịch sự. Nhưng Trung cứ tiếp tục làm như thế, không ngần ngại. Tại giao lộ thứ hai trên trục đường chính khu shopping junction, cách chỗ cậu khoảng 30 mét, một chiếc áo ca-rô thành hình lướt qua, bước lầm lũi. Tông thẳng vào giữa đám đông Trung guồng chân. Vài tiếng kêu thảng thốt của mấy cô gái bị đẩy dạt. Trung mặc xác tất cả. Cậu đã bắt kịp. Chộp vai mục tiêu, cậu xô mạnh. Người bị tóm giật thót, quay lại. Một anh sinh viên vừa đi vừa nói chuyện điện thoại qua microphone. "Xin lỗi!" - Trung lăm bằm, hực hăng. "Bị quáng mắt hay sao?" - Sau tích tắc sững sờ, anh sinh viên gắt lên, bỏ đi.

Trung đứng im trong vùng tối vắng vẻ. Khối cơ trong lồng ngực nện dồn dập như khi tham gia trận bóng rổ quyết liệt mà không thể tìm được chiến thắng. Trời lạnh, nhưng mồ hôi chảy dọc bên dưới cánh tay. Mình quáng mắt thật rồi... Làm gì có chuyện một bóng ma xuất hiện giữa nơi chốn đông người, chỉ để hù dọa... Hẳn cú chơi khăm của dây thần kinh mệt mỏi khiến mình bị ảo giác mà thôi... Trung gạt tay, lau mồ hôi đọng trên trán, lạnh toát như những hạt băng, lê bước quay về lại giao lộ thứ hai. Hình ảnh gương mặt lộn ngược với con mắt tổn thương ghé rợn vẫn bằm chặt tâm tr triu nặng.

Cậu gắng tự trấn tĩnh, phân tích tình huống vừa xảy ra.

Cả ngày hôm nay, từ sáng đến tối, cậu không ngừng lao theo những cuộc rượt đuổi. Rượt đuổi một cái bóng lúc ẩn lúc hiện, vừa có thực, vừa hư ảo.

Vậy nên đây là lúc cậu có thể cho phép mình về nhà, an toàn trong phòng riêng ấm áp, tổng gọn những gì đã trông thấy vào chiếc hộp mang tên ảo giác.

Nhưng nếu làm như thế, đồng nghĩa là cậu phủ nhận sự đe dọa của Nguyên, kẻ nguy hiểm. Nói cách khác, đó là sự thỏa hiệp kém cỏi của bản thân, chấm dứt cuộc chiến đấu mà cậu mới chỉ bắt đầu. Nói cách khác nữa, đây chính là cái bẫy đối thủ đặt ra, để cậu bỏ cuộc một cách tự nguyện.

Trung sức hiểu thêm, này giờ cậu đã hành động hỗn loạn bởi sơ suất bỏ qua chi tiết quan trọng: Hướng đi của đám rước khi gương mặt Nguyên lộn ngược bên ngoài mảng kính. Những đôi chân không bước về bên phải, cũng chẳng rẽ bên trái. Chúng tiến thẳng theo hướng vuông góc với bức tường. Chắc chắn, kẻ đe dọa cũng đã biến mất khỏi tầm mắt cậu cũng theo lối ấy, khi trà trộn vào đám đông.

*

Hướng ấy, đi thẳng mãi, dẫn đến tấm gương lớn của gian hàng ban sáng. Cậu vẫn sai bước. Hình ảnh phản chiếu chính cậu lúc này - khuôn mặt đượm tinh thần u ám, đôi vai so lên chắt chừa quyết tâm lì lợm - không gây nao núng. Bằng trực giác sáng rõ, cậu đã biết, phía sau tấm gương, còn con đường khác.

Bước vòng ra sau tấm kính khổng lồ, đi thêm chừng 30 mét, Trung bỗng nhận thấy mình đã ở hẳn bên ngoài khu phức hợp.

Những hợp âm ồn ào bỗng chốc lắng dịu, như được lọc qua một bức màn dày dặn. Trời rất tối. Hệt như khu shopping junction đã hút sạch mọi ánh sáng của mặt đất, bỏ mặc phần còn lại chìm trong bóng đêm. Thảng hoặc, khi xoay tròn, hai cột đèn chiếu thẳng lên trời của khu chiếu phim sẽ tình cờ quét lướt luồng sáng trắng đục của chúng vào khối công trình đồ sộ đằng xa đang thi công. Vài đốm sáng lấm tấm chớp tắt cũng ở ngay trên khu vực công trường đó.

Theo mùi cỏ chân ngỗng đậm dần, và theo tiếng cát sỏi lạo rạo, Trung biết khối nhà bê tông tối om kia chính là nơi sắp đến. Cậu dừng, cất tiếng gọi: "Có ai không?" Căng tai lắng nghe. Tĩnh không âm thanh nào, dcôn trùng hay hơi gió lượn qua cỏ.

Khi ta nhìn bóng tối, bóng tối cũng nhìn ta.

Trên nền đêm đen, hiện ra đốm tròn lấp lánh. Thấu kính của máy ảnh. Đốm tròn lơ lửng trong khoảng không.

- Đừng bày trò nữa, hiện ra đi! - Khi hét to, Trung cảm thấy mình can đảm hơn.

Vệt gió thổi tới, tựa hồ hơi thở râm rì mang theo hương thơm loài hoa xa lạ.

Trung rùng mình.

Chếch phía trước cậu, mé phải, đám cỏ chân ngỗng rờn nhẹ. Bóng người trong suốt rõ nét dần. Đầu tiên là đôi chân ngập trong cỏ. Chiếc áo ca-rô với bàn tay đang nắm món linh kiện của chiếc máy ảnh Leica. Và cuối cùng, gương mặt có vàng trán và xương quai hàm sắc nét. Một món tóc rử xuống trán, che khuất bên mắt bị thương.

- Cậu bày mưu kéo tớ ra đây, thì tớ đã ra đến đây! - Trung hất hàm.

- Cậu có nhận thấy rằng mình đang đi quá xa? - Dù giữa họ có một khoảng cách, nhưng giọng Nguyễn vang lên rõ nét, như ở sát bên cạnh - Sao không về nhà, vào phòng riêng, bật TV xem giải NBA trên kênh ESPN, và quên tất cả những gì đã xảy ra trong ngày hôm nay, cũng như chùi xóa hết thấy những gì cậu đã thấy, đã biết về tôi?

- Tại sao tôi phải tuân theo đồng gọng y lỗ bịch của cậu? - Trung gằn giọng.

- Vì tôi có thể giết cậu!

- Ngớ ngẩn! - Trung cười khẩy - Cậu nghĩ tớ cũng yếu ớt như mấy cô gái nạn nhân của cậu sao? Vết thương ở mắt không dạy cho cậu đôi chút giá trị nào sao?

Tia sáng hồng nhạt trong con mắt còn lại của chàng trai Tử Đình Hương ánh lên, gần như một đốm than đỏ. Bất chợt, cậu ta đưa ra đề nghị thẳng thừng:

- Chúng ta sẽ có một cuộc đấu tay đôi. Một cuộc đấu thực sự. Đồng ý chứ?

- Được! - Trung gật ngay. Mọi thứ bắt đầu trở nên dễ hiểu. Như tất cả những chàng trai tuổi 17, cậu luôn thích những điều kiện cụ thể đặt trong các tình huống cụ thể, giải quyết bằng thể chất càng t

- Nếu thất bại, cậu sẽ phải tuân thủ các yêu cầu của tôi! - Nguyên nói tiếp.

- Còn nếu cậu thất bại? - Trung nhếch môi cười.

Giữ ánh nhìn điềm tĩnh, gần như bất động, chàng trai Tử Đình Hương im lặng.

Trung tiếp lời luôn, khoan khoái với cảm giác như khi sắp bước vào một trận bóng rổ mà linh cảm chiến thắng vô cùng rõ nét. Cậu nhấn mạnh từng từ:

- Nếu cậu thất bại, thì tớ không yêu cầu cậu làm bất kỳ điều gì. Người chiến thắng không cần "yêu cầu" kẻ thù của mình! Bởi vì tớ cũng sẽ giết cậu. Hay nói đúng hơn, tớ sẽ làm cho một bóng ma như cậu không còn cách quay lại thế giới này để phá hoại cuộc sống của những người đang sống!

Roạt... oạt... oạt...!

Như một tia chớp, Nguyên lao vút đi. Phần đế trắng của đôi giày mềm lấm bùn lớt trên đầu ngọn của đám cỏ chân ngỗng.

Không chậm trễ, Trung co chân đuổi theo. Cảm giác về trọng lực biến mất. Luồng gió từ kẻ chạy trước thốc ngược về sau, như nâng bổng cậu lên.

Trạng thái hưng phấn, men say chiến đấu, chất adrenaline tiềm ẩn tuyệt diệu lan tỏa, thấm qua thành mạch. Lượng hồng cầu tăng vọt làm máu trong người nóng hực lên.

Mắt vẫn bám chặt vào hình ảnh chuyển động phía trước, Trung gắng sức thu hẹp khoảng cách với đối thủ. Rõ ràng, Nguyên không tận dụng được ưu thế của một bóng ma. Đã nghe tiếng thở dốc lên vắng về phía sau, như gió lùa qua các ống hơi của cây đại hồ cầm han gỉ. Khi từng là người, hẳn Nguyên thuộc về nhóm những kẻ hài lòng với sự phát triển đầu óc nên quên bẵng sự cần thiết của việc chơi vài môn thể thao. Phát hiện này khiến Trung thêm phấn khích. Cậu vươn tay. Chưa đầy nửa mét để tóm lấy Nguyên. Nhưng, vệt áo ca-rô xám xanh thình lình vọt bổng lên.

Chuyển động đột ngột tạo thành luồng khí xoáy cực mạnh, hất thẳng vào Trung. Lưng và khuỷu tay cậu đập mạnh xuống đất cứng trải đầy đá dăm sắc nhọn. Cảm giác nhói buốt tận óc. Ngã bật ra, cậu chợt nhận thấy mình đã lọt vào bãi đất hình tam giác, bị vây bủa bởi ba tòa cao ốc đồ sộ đang thi công. Ban đêm, công trường vẫn, nhưng chỉ ở mặt kia một khối nhà. Âm thanh máy khoan cộc nhồi rừ rừ xoáy sâu vào lòng đất. Một chiếc cần cẩu cũng đang hoạt động. Mấy ngọn đèn nhỏ chớp tắt gắn dọc theo cần cẩu gây ấn tượng rõ nét về cánh tay khổng lồ thọc sâu vào lòng trời đêm. Hai cao ốc còn lại, gần hơn, chìm trong bóng tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ống thép không gỉ trắng lạnh nhô ra vô số từ các tấm bê-tông tiền chế. Khi chiếc cần cẩu lừ đừ xoay, một luồng sáng xanh tái từ trên chiếu xuống, rọi thẳng vào Nguyên.

Cú nhảy đã đưa cậu ta lên mí sàn tầng lửng, không cao lắm, chưa xây tường bao, chìa ra ngay góc khối nhà. Mặt Trăng, như một chiếc đĩa sứ nhợt nhạt, bỗng trôi ra từ những đám mây vẩy cá. Không gian chuyển màu xanh đục. Từ dưới trông lên, bóng ma đứng im chìm đắm trong tâm trạng

vô định, với hai cánh tay buông xuôi, vốn đã cao càng thêm cao vút. Gió thốc tháo khiến chiếc áo sơ mi ca-rô bay lồng lộng, in hằn cơ thể gầy mảnh. Mái tóc rủ trước trán cũng bay tung, để lộ nguyên vẹn gương mặt trắng bệch, từng đường nét nổi bật trên nền bóng tối như một đầu tượng cổ xưa, được đẽo gọt tinh tế, nhưng bây giờ đã mất đi sự hoàn hảo, bởi một bên mắt dập vỡ.

Cảm giác đau điếng đã dịu. Với sức bật lẫn kỹ năng của cầu thủ bóng rổ, không mấy khó khăn, Trung nhảy vọt, bám vào cạnh gờ khác của mảng sân bê-tông, đu hẳn người lên trên. Chớp mắt, cậu ở chếch sau Nguyên, khoảng mười bước chân.

Mặt Trăng đã ra khỏi hần vùng mây. Mọi hình khối trong công trường xây dựng đã hiện rõ. Cả hai hình bóng đang chuẩn bị lao vào cuộc đấu tay đôi cũng nổi mồn mọt.

Từ trên nhìn xuống, Trung bỗng thấy hàng trăm lõi sắt hướng lên tua tua. Nhanh như ý nghĩ vừa lao vút qua đầu, cậu phóng đến, toan xô thật mạnh, để đối thủ rơi thẳng xuống đám lõi sắt của mấy chục cột bê-tông đúc dang dở. Dễ dàng đoán biết ý định đối thủ, Nguyên nhẹ nhàng nhảy giật về sau. Nếu những mũi đinh dưới đế giày thể thao của Trung không có độ bám tuyệt vời, hẳn người tấn công đã theo đà rơi xuống bàn chông sắt khổng lồ.

Không có thời gian cho sự choáng váng, Trung quay ngoắt lại. Nguyên chưa kịp nhận ra, cậu đã xoay chéo, tung cú đá cao, tổng thẳng vào lồng ngực đối thủ. Chân cậu xuyên vào một khối không khí loãng lạnh. Nhưng, lực cú đá đủ mạnh, để khiến có bóng ma kêu hốc lên, văng thẳng vào một cột dầm. Lưng trượt theo dây cột, Nguyên từ từ đổ khụy xuống. Kinh nghiệm giao đấu thể thao mách bảo Trung rằng, phải tấn công nữa, cho đến khi đối thủ kiệt quệ. Cậu xông tới, bồi tiếp cú đá. Nguyên lăn người tránh. Cú đá trúng đích, vào xương vai. Nguyên đổ sụm, chống cả hai tay xuống sàn. Không có tiếng rống đau đớn như Trung chờ đợi, vì bóng ma vẫn cầm

nín. Chỉ có tiếng lắc rắc của những đé xương vỡ rạn. Thêm một cú đá vào bụng, móc từ dưới lên.

Lộn vòng trong không khí, Nguyên bay ra ngoài khoảng không. Tuy nhiên, thay vì rơi xuống theo phương thẳng đứng như lẽ thường, cậu ta lại thành linh vọt lên cao, ở khoảng tầng 8. Bám vào một thanh inox trắng mờ, sau đó chuyển từ thanh này qua thanh khác, cậu ta cứ thế lướt nhanh mặt ngoài khối nhà. Đã gây đủ ấn tượng ghê rợn cho đối thủ, Nguyên mới buông tay, lơ lửng rơi xuống, hạ đế giày mềm ngay trên bàn chông sắt tua tua. Bước đi trên đầu những thanh sắt nhọn hoắt như lướt trên các ngọn cỏ mềm rủ, chớp mắt cậu ta đã quay trở lại tầng lửng nơi Trung đang sững sờ nhìn cách thức di chuyển chỉ có ở những kẻ không thuộc về thế giới này.

A... a... a...

Trung hét lên, xông thẳng tới, khi mũi giày Nguyên vừa chạm gờ mí bê-tông.

Nhưng, bóng ma không nhường nữa. Lúc này, Nguyên mới tung ra sức mạnh thật sự. Cú khoát tay của cậu ta rạch đôi không khí, tạo nên luồng dao động dữ dội. Trung thấy mình như bị xé toang. Những đinh gai bám dưới đế giày thể thao hoàn toàn vô dụng. Cậu đã trượt hằn ra ngoài khoảng trống.

Dưới ánh trăng, những đầu chông sắt lóe lên, sắc nhọn, sẵn sàng xuyên thủng cơ thể đang rơi.

Một kết thúc kinh hoàng, theo đúng giao ước ban đầu của bóng ma.

Một kết thúc không bao giờ mong muốn.

Không... ông... ông...

Trung gào lớn. Mắt cậu lồi hẳn ra ngoài mà chẳng thể nhìn thấy gì nữa. Cơ thể cậu gập đôi, hai tay đưa về trước, cầu cứu một thế lực vô hình nào đó nắm níu.

Và, cậu đã được giữ lại, vào tích tắc cuối cùng.

Đợi khi các đầu ngón tay Trung tìm lại được phản xạ bám víu, bấu chắc vào thành gờ tấm bê-tông tiền chế, Nguyên mới buông hẳn tay ra khỏi cổ áo đối thủ.

Chàng trai bóng rổ trườn lên hẳn, gục trán trên nền bê-tông đầy cát khô rấp. Từ miệng, mũi và cả khóe mắt cậu, những dòng nước ứa ra có thương tích nào trầm trọng nhưng chưa bao giờ cậu đau đến thế. Cảm giác đau đớn nhất sẽ không đến từ vấn đề thể chất. Nó hiện lên trong ý nghĩ nhẹ tênh, thời khắc phát hiện ra mình không hề mạnh như mình lầm tưởng.

Khi ta nhìn bóng tối, bóng tối cũng nhìn ta.

Cậu đã quên mất quy luật đơn giản ấy.

Kẻ đã cứu cậu, chính là kẻ thù của cậu.

*

Tiếng rừ rừ của máy khoan nhồi bê-tông bỗng im bật. Yên tĩnh tuyệt đối.

Chứng kiến xong trận giao đấu ngắn ngủi mà khốc liệt, Mặt Trăng uể oải trườn lại vào trong những đám mây, trả lại bóng tối xám dụi.

Lúc này Nguyên lại đứng im lìm ở vị trí cũ, cách thân hình đổ gục chỉ mấy bước chân. Trong tay cậu ta, chiếc thấu kính máy ảnh lại ánh lên đôi lúc.

- Tại sao cậu cứu tớ? - Trung lẩm bẩm hỏi, khi gượng nhóm dậy được.

- Tôi không cứu cậu. Tôi chỉ muốn Minh không hoảng sợ. Những cái chết xảy ra liên tiếp gần đây đã làm cho cô ấy rơi vào tâm trạng tồi tệ.

Trung ngồi co đầu gối, tựa hẳn đầu và lưng vào cây cột dầm. Qua cơn hoảng loạn tột cùng, đầu óc cậu cân bằng trở lại. Chỉ có điều, cậu không sao hiểu nổi lời giải thích của Nguyên. Cậu ta đang nói gì vậy? Chẳng phải cậu ta chính là thủ phạm của những cái chết đấy ư? Con mồi sắp tới không phải là Minh hay sao? Tuy nhiên, câu hỏi bật ra lại không phải là điều cậu đang thắc mắc.

- Những linh kiện máy ảnh cậu đang cầm dùng để làm gì vậy?

Nguyên cúi đầu nhìn những món đồ bé nhỏ trong tay, nói chậm rãi:

- Dành cho Minh. Cô ấy hiện có một chiếc Leica cổ. Nhưng cô ấy cần có thêm vài món linh kiện thay thế. Mấy món này rất khó tìm vì quá hiếm. Tôi tìm mua sẵn, để khi cô ấy cần, thì có ngay.

- Cậu quan tâm đến cô bạn ở lớp tôi nhiều đến thế s- Phải! - chàng trai Tử Đình Hương thừa nhận.

Trung cười phá lên. Tiếng cười khô khốc tựa những viên đá ném vào bóng tối. Nguyên xoay hẳn lại, cúi nhìn. Sau chuỗi cười thô bạo, chàng trai bóng rổ hỏi thẳng:

- Minh sẽ là con mồi kế tiếp? Cậu sẽ đem đến cho cô ta cái chết đặc biệt? Khi một cô gái tin rằng mình được che chở và yêu thương, không gì kinh hoàng hơn khi tai họa đến từ kẻ mang đến cho cô ta sự che chở và yêu thương đó, đúng chứ?

- Im đi! - Nguyên thốt lên. Quàng hơi nước tỏa ra tựa hồ hơi thở cóng lạnh.

Mệnh lệnh đó không chạm đến Trung. Lúc này, cậu chỉ muốn nói ra cái phát hiện ám ảnh, với tất cả sự căm ghét lẫn đả đả, ném thẳng vào Nguyễn:

- Cậu là hồn ma của một kẻ đã chết từ lâu! Một hồn ma! Phải, tớ nhận ra điều ấy, qua dáng vẻ kỳ quặc lẫn trang phục xưa cũ của cậu. Phải thừa nhận cậu trà trộn khá giỏi. Các cô gái có thể nhầm lẫn đấy là vẻ thanh lịch của gã công tử được nuôi dạy tử tế hay phong cách thời trang vintage thời thượng vợ vãn nào đó. Nhưng tớ thì không!

Bóng ma tỏa ra mùi tử đinh hương không lạnh kia ngưng thở, để cho những lời nói của sự thật bóc trần tàn bạo xuyên thấu vào chính mình.

Trung khẽ cười, rồi nói tiếp, rành mạch hơn:

- Trước khi hiểu ra sự thật, tớ rất hoảng sợ. Phải, ai không sợ chứ khi người ở quanh mình lần lượt bị sát hại. Đáng sợ hơn nữa khi chẳng có lý do nào đủ hợp lý để giải thích cho những cái chết ấy. Chứng kiến các hỗn loạn do mình tạo nên, cậu tưởng đã bày ra trò chơi hoàn hảo, không ai lần được đầu mối để nghi ngờ cậu, hả? Nhưng rốt cuộc tớ đã tìm ra thủ phạm. Hơn thế nữa, tớ còn biết đích xác, THỦ PHẠM LÀ GÌ!

- Vì sao cậu nghi ngờ tôi?

- Nếu cậu không can thiệp lúc tớ tìm gặp Minh tại nhà vệ sinh cũ của trường, thì tớ vẫn tin thủ phạm là cô ấy. Khi hành động bởi cảm xúc thôi thúc, ngay cả một kẻ khôn ngoan nhất cũng để lộ bản thân mình, không phải sao? - Ngưng lại vài giây để lời nói tỏa hết hiệu lực, Trung tiếp tục đưa ra phán đoán mà cậu tin rằng chính xác - Là một bóng ma, cậu đang tìm lại sinh lực bằng cách giết người, chiếm lấy sinh lực của họ. Đầu tiên là các cô gái yếu ớt. Khi cậu mạnh hơn, con mồi sẽ là kẻ khác, như tớ. Hẳn vậy. Chỉ có điều, tớ không thể lý giải: Nếu muốn giết Minh, vì sao cậu tốn nhiều

thời gian và công sức đến thế. Cô ta còn yếu hơn những kẻ cậu từng ra tay...

Đốm sáng tựa mẩu than ngùn cháy lóe lên tích tắc trong con mắt lạnh lặn. Nhưng rồi nó tắt ngấm, để gương mặt Nguyễn lại chìm vào vùng tối:

- Cậu đoán khá đúng một số việc, nhưng không phải tất cả. Đúng là hồi mùa Hè, để trừng trị thói vô cảm của cậu khiến Minh tổn thương, tôi đã muốn cậu và cô bạn gái cậu chở trên mô-tô gặp tai nạn. Tuy nhiên, cú va đập quá mạnh khiến bạn gái cậu chết. Tôi rất tiếc. Với Việt Hoàn, thì là chuyện khác. Cô ta không thuộc về thế giới người thường như các cậu. Nói đúng hơn, cô ta gần giống như tôi. Cô ta biết tôi, và tôi cũng biết lý do cô ta xuất hiện ở cõi sống này. Điều tôi thực hiện với cô ta, là cần thiết. Còn về Minh, về âm mưu của tôi với cô ấy, thì phán đoán của cậu hoàn toàn sai!

- Sai? Ở điểm nào?

- Tôi không sẵn lòng cô ấy. Tôi cần một người khác. Người cô ấy có liên quan.

- Ai?

Nguyễn nói chậm rãi, sau quãng im lặng nặng nề:

- Ba của Minh. Ông ta thiết kế và chỉ đạo xây dựng công trình nơi ta đang đứng!

- Cậu nói rõ hơn được không? - Trung thốt lên, vô cùng sửng sốt.

- Không! Cậu chỉ nên biết đến đây, là đủ. Biết càng nhiều, cậu càng nguy hiểm. Tôi chỉ có thể cảnh báo cậu rằng, khi nào cậu còn giữ mình ngoài cuộc tất cả những việc này, thì cậu còn an toàn.

- Thông qua Minh, cậu có thể tiếp xúc và tìm kiếm một thứ quan trọng mà ba cô ấy sở hữu, phải không? - Trung vẫn theo đuổi bí mật vừa hé lộ.

- Phải! - Nguyễn đáp, nhát gừng.

Biết rằng rất khó moi thêm thông tin, Trung quyết định tung đòn cân não:

- Nhưng cậu đã không xem Minh là phương tiện nữa. Vì có một thứ hiện ra, vượt ngoài dự tính và kiểm soát của chính cậu. Cậu đã dành tình cảm cho cô ấy.

Nguyễn im lặng, đôi mắt vào một điểm vô định nào đấy trong bóng tối thăm sâu.

Trung đứng thẳng dậy. Cậu bước đến, mặt đối mặt với bóng ma lặng thinh.

Nhìn gần, con mắt lạnh lặn của Nguyễn rất trong. Một không gian khác trong con mắt ấy, sâu thăm và xa vời. Không gian đó chao đảo khi câu hỏi của Trung chạm vào:

- Cậu nghĩ gì, nếu tớ nói cho Minh biết, cậu là ai?

Gương mặt phẳng lặng từ đầu đến giờ bất giác in hằn trạng thái đau đớn. Đôi mắt nhắm nghiền, xương hàm căng lên, trong sự giằng co khủng khiếp.

- Cậu sẽ không nói ra, phải không? - Trong câu hỏi thì thầm của Nguyễn, phảng phất sự van xin - Cậu sẽ không làm cô ấy đau đớn, dù với bất kỳ sự thật nào...

- Nếu tớ vẫn nói?

- Nếu cậu nghĩ rằng Minh cần biết, thì hãy để cho tôi nói với cô ấy sự thật.

- Sự thật theo cách của cậu?

Bóng ma nhìn thẳng vào mắt chàng trai bóng rổ:

- Phải, chính tôi sẽ nói với cô ấy. Còn cậu, Minh sẽ không nghe bất kỳ lời nào từ cậu nữa đâu. Cô ấy yếu ớt, nhưng cô ấy không tha thứ cho kẻ làm mình tổn thương. Đó cũng là sức mạnh bất khả xâm phạm của cô ấy!

Giờ thì đến lượt Trung câm nín. Cậu biết, đối thủ của mình nói đúng. Cậu ta hiểu Minh, đến tận cùng.

Điều gì làm nên sự thấu hiểu lạ lùng ấy?

Câu trả lời trầm lặng vang lên, làm Trung bàng hoàng.

Chàng trai Tử Đình Hương khẽ xoay người, phá tan sự im lặng:

- Câu chuyện giữa chúng ta chấm dứt ở đây. Cậu đã biết đủ những gì cần biết. Hãy nhớ rõ những gì tôi nói! Vậy thôi. Giờ là nửa đêm rồi. Cậu nên về nhà!

Không bay xuống đất theo cách các bóng ma thường làm, Nguyên đi về phía cầu thang. Dáng đi của một tinh thần tự tin, bình thản trước mọi sự biến trong cuộc sống này. Nhưng, trên đôi vai hơi rũ xuống kia, lờ mờ hiện lên nỗi mệt mỏi và vô cùng cô độc. Khi cậu ta bước xuống bậc thang đầu tiên, trung bỗng gọi giật lại:

- Câu hỏi cuối cùng: Cậu là ai?

Chàng trai Tử Đình Hương chậm rãi ngoảnh đầu lại. Gương mặt của những đường nét như được vẽ bằng loại mực bất hoại nổi lên trong bóng tối, với nụ cười đẹp nhất của nỗi đau khôn cùng:

- Tôi là một người đã chết. Hơn 50 năm trước. Khi tôi 17 tuổi.

ĐỘT NHẬP

Tiếng cười đùa huyền ảo của nhóm học sinh mặc đồng phục bỗng im bật. Trong khoảng thang máy sắp đầy chật, càng có vẻ đầy chật hơn bởi các bức vách bằng thép phản chiếu, mọi cặp mắt hướng về nút chóp đỏ lớp trưởng vừa bấm.

Hôm nay trường của họ phối hợp với một cơ quan giáo dục quốc tế tổ chức hội thảo và triển lãm lớn về du học. Lễ khai mạc ngắn gọn, mọi người đi xem hình ảnh trưng bày, nhận brochure và đĩa hình về các trường có ngành học mà mình quan tâm. Phần thời gian còn lại của buổi sáng tự do, những thành viên lớp 12A2 rủ nhau đi xem bộ phim 3D đang rất hot, tận dụng các suất chiếu ưu đãi sáng và trưa giá vé chỉ còn một nửa. Cụm rạp ở tầng trên cùng khu trung tâm thương mại vừa khai trương, quảng bá rầm rộ hướng đến khách hàng teen, cách trường chỉ một chặng xe buýt. Hầu hết các bạn ra trạm đón xe để không phải đội mũ bảo hiểm. Nhưng cũng có vài người tự đi xe máy, hoặc đi chung với cạ cứng nào đấy ở lớp bên cạnh.

Một tiếng ting... ing... êm ái. Cửa lại mở. Trung. Cậu đến đây bằng xe máy. Có lẽ do chạy bộ từ tầng hầm gửi xe, cái áo khoác thể thao hơi xộc xệch. Văng trán cậu tái đi, hơi thở gấp gáp. Vóc dáng cao lớn cùng vẻ mặt căng thẳng của người vừa đến khiến các bạn tự động dồn lại, nhường khoảng trống cuối cùng. Trung xoay đầu về sau, lướt mắt nhanh. Có Tina, nhưng cô ta đi một mình.

"Cất cánh nào!" - Lớp trưởng pha trò, đưa tay bấm nút. Không có cảm giác của chuyển động. Một bạn nào đó sực nhớ, pha trò không hề đúng lúc: "Này, các cậu nghĩ sao nếu Việt Hoàn đang ở đây, lặng lẽ đi cùng chúng ta? Nếu cô ta bày trò phá rối thì sao?" Mọi người co rúm. Không khí trong khoang kim loại đóng kín trở nên sánh đặc. Trung nắm chặt quai túi, cơ xương hàm căng lên. Trong cánh cửa phản chiếu, mắt Tina đang nhìn cậu trừng trừng. Tất nhiên, câu nói cậu vừa nghe chỉ là đùa giỡn tình cờ, không

hề có chút ám chỉ sâu xa. Nhưng, nỗi sợ hãi bám chặt vào từng phân tử không khí mà những người trong thang máy đang hít thở là có thật.

Cửa mở đột ngột. Bảng số TẦNG 26 hiện trên bức tường phía trước. Thang máy nhanh và êm đến mức mọi người bên trong đã nhầm tưởng nó đứng im.

Còn 30 phút nữa mới đến suất chiếu.

Trong sảnh chờ, đầy ắp màu trắng và xanh của đồng phục quen thuộc. Không riêng lớp 12A2, người lớp khác cũng kéo ra đây. Thoáng chốc, những bộ đồng phục buồn tẻ hoàn toàn thay đổi. Bỏ áo ra ngoài quần, mở một nút áo cổ hoặc làm cho mái tóc thẳng nếp trở nên rối bung trước trán, các chàng trai dễ dàng có được dáng vẻ thoải mái bất cần. Nhóm mấy cô bạn nổi nhất kéo cao jupe đồng phục, để lộ những đôi chân thon dài vừa xỏ thêm tất màu sắc sỡ. Một chút phấn trắng, son đỏ cùng chiếc nơ dăng-ten đen to tướng cầu kỳ cái trên tóc, hoàn tất các gương mặt xinh xắn. Mấy cô nàng búp bê Gothic ấy chớp mắt, mỉm cười với cậu bạn bóng rổ. Trung phớt lờ, mặt vẫn cau có lạnh lẽo. Thật kỳ quặc, sự chú ý trước kia vuốt ve lòng kiêu hãnh thì giờ đây không gợi lên trong cậu chút xao động mảy may.

Trong khi thủ quỹ và lớp trưởng đến quầy hỏi về chính sách giảm giá nếu mua vé tập thể, Trung lúi vào góc sảnh chờ, nơi có chiếc ghế nệm tạo hình một cái bánh donut rưới mật vàng ruộm. Khoảng rộng giữa chiếc bánh là cột đen tròn, tỏa sáng rực rỡ, dán kín poster những bộ phim sắp chiếu. Mặt trong chân cột, vừa đủ hai người ngồi khuất. Vẻ như Tina cũng chọn chỗ này nên đang bước về phía cậu. Cũng ngồi xuống sau cây cột, Tina bắt chuyện luôn, bằng giọng nói không thể đoán sẽ dẫn câu chuyện đến đâu:

- Cậu đã biết một việc gì, phải không? - Đôi mắt thông minh nheo lại.
- Biết? Tôi không hiểu điều cậu đang ám chỉ?! - Trung nói nhát gừng.

- Tớ và cậu đã phải trả lời nhà điều tra về tai nạn của Việt Hoàn. Đừng nói cậu không quan tâm gì. Các sự kiện bất thường. Hai cái chết diễn ra gần đây. Nguy hiểm lảng vảng trong ngôi trường chúng ta đang học

- Nhiều bạn khác cũng chú ý các vụ đó, không riêng tớ! - Trung cắt ngang.

- Nhưng, chỉ mình cậu đã lần ra manh mối cần thiết!

- Cậu nói chuyện với tớ, như thể tớ là người đáng tin?

- Có thể ai đó cho rằng cậu là anh chàng vô tâm, ích kỷ, chạy theo thú vui của riêng mình... - Tina chậm rãi lựa chọn từng từ, thái độ hoàn toàn nghiêm túc - Riêng tớ lờ mờ đoán ra, cậu còn có một điều gì khác.

Trung nhếch môi cười:

- Này Tina, cậu cũng tin rằng, có kẻ đội lốt đang lảng vảng? Có những nguy hiểm mà bất kể ai trong chúng ta sắp sửa lãnh nhận?

Gương mặt Tina bỗng sắt lại, cứng rắn đáng sợ. Cậu bạn bóng rổ nói tiếp:

- Nếu cậu muốn tớ nói chuyện thành thật, trước hết hãy thành thật với tớ những gì cậu nghĩ! Tình huống lớp ta đang mắc vào giống hệt phim Final Destination. Từng người lần lượt bị tai nạn. Bí mật của sự khủng khiếp là ở chỗ quá khó để biết sẽ đến lượt ai. Và kẻ cảnh giác nhất cũng không đoán được tai họa kiểu gì sẽ đến.

- Ừ!

- Cậu rất sợ, đúng không? - Trung cười khan, với chút giễu cợt.

- Đúng. Nhưng sợ hãi thì được gì? Vậy nên tớ muốn chúng ta cùng hành động, tháo gỡ các nút thắt bí hiểm, để mọi thứ trở lại bình thường như

trước.

- Vì sao tớ có thể tin cậu?

- Vì cậu và tớ đều biết, nguy hiểm đang ở gần ai nhất. DÙ có những lý do khác nhau, yêu ghét khác nhau, thì chắc chắn có một điểm chung, là cậu và tớ đều muốn biết, sự thật ấy là gì!

Trung cau mày. Thói quen phán đoán đối thủ cũng như phản ứng nhanh nhạy của người chơi thể thao khiến cậu bật ra một đề nghị:

- Hãy viết ra tên của người mà chúng ta tin rằng đang ở tâm điểm nguy hiểm. Nếu trùng nhau, cậu và tớ sẽ hợp tác, chia sẻ thông tin, và cùng hành động!

Họ viết nhanh vào lòng tay mình. Khi quay lại, hai bàn tay xò ra, cùng lúc. MINH. Trong cái bắt tay chóng vánh, cả hai cảm nhận rõ tay người kia lạnh cóng.

Bằng giọng khe khẽ vừa đủ nghe, thỉnh thoảng im bất nếu ai đó lướt ngang qua, Tina nói nhanh về một số dấu hiệu bất thường vây quanh Minh: Trạng thái lơ đãng xuất hiện hồi mùa Hè. Mẻ bánh pate chaud liên quan đến các ảo giác kỳ dị. Vụ mất tích ghê rợn của con chó Rosy... Chăm chú lắng nghe, Trung nhận ra mọi thứ đơn giản hơn nhiều. Cậu đưa ra một yêu cầu cho Tina, cũng là một giải thích ngắn gọn nhất:

- Từ lúc này trở đi, cậu nên để mắt đến Minh nhiều hơn, nhất là khi anh bạn 12A1 lảng vảng gần bên cô ấy!

- Nguyên? - Tina thốt lên - Ý cậu là...

Những ý nghĩ vút qua, loang loáng trong đôi mắt choáng váng. Co bạn đã hiểu ra điểm mấu chốt. Các mắt xích rời rạc bắt đầu vào đúng chỗ.

Không cần phải nói gì thêm, Trung chỉ lẳng lặng gật đầu.

Chuông báo vào rạp vang lên.

Tina rảo bước, quay lại nhập nhóm mấy cô bạn búp bê vẫn đang ríu rít tạo dáng chụp hình bằng điện thoại. Nhận vé từ lớp trưởng, Trung ghé qua quầy thức ăn, mua lon Coke và hộp bắp rang. Bắp rang nhạt nhẽo như rơm. Trung lơ đãng nhìn mấy đôi chân đang bước ra từ thang máy. Đột nhiên, mắt cậu như bị thôi miên. Một đôi giày đế mềm và một đôi sandals buộc dây giản dị. Một chàng trai và một cô gái. Họ đi cùng nhau.

Nhanh như chớp, Trung linh sang hành lang hẹp tối om, sát bên quầy bán thức ăn, trước khi Nguyễn và Minh nhận ra nhân vật xếp cuối hàng.

Họ đến muộn, vì đi cùng nhau. Dù họ không nắm tay, cũng không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào như những kẻ yêu nhau bày tỏ, thì nơi cặp đôi ấy, vẫn toát lên một niềm tin cậy cam lạng, một sự gắn bó mà mọi ý định chia rẽ đều bị bẻ gãy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Vậy là Nguyễn đã làm đúng như những gì cậu ta nói: Cho Minh biết sự thật về bản thân mình. Nhưng, khó tin và đáng sợ hơn hết, Minh chấp nhận sự thật ấy.

Ý nghĩ sau cùng khiến bóng rổ chói sáng.

Nguyễn bước vào quầy mua vé, hơi lóng ngóng. Rõ ràng, cậu ta chưa từng đặt chân đến những không gian giải trí công cộng hiện đại kiểu này. Cậu ta cũng không hiểu "đặt vé trước qua mạng" là gì, khi nhân viên bán vé kiểm tra. Nhưng mấy chi tiết ấy không làm Trung bận tâm nữa. Từ trong bóng tối, cậu chỉ cố gắng quan sát Minh. Nhiệt độ trong sảnh khoảng 18 độ C nên cô ấy hơi co ro. Mái tóc đuôi ngựa đen mịn buông xuống hai vai. Lọt vào vùng sáng hắt ra từ cột đèn phù kín poster, chỉ có gương mặt nhỏ nhắn hư ảo bởi các vệt sáng lọt qua lớp nhựa, và sợi dây Minh vẫn đeo trên cổ.

Có một tích tắc, chiếc nhẫn kim loại lóe sáng, như tia mắt lạnh lẽo xoáy vào bóng tối.

Càng quan sát, Trung càng sợ. Trong bộ váy đồng phục và cái cặp đeo chéo qua vai, Minh đã rất khác thời là bạn gái cậu. Dáng vẻ bình thản và kín đáo kia như nói rằng, những che chở bình thường không còn cần thiết với cô ấy nữa.

Gần hết khán giả đã vào đến cửa phòng chiếu và nhận kính xem phim. Không ai chú ý đến hai người cuối cùng. Chàng trai Tử Đình Hương và Minh lặng lẽ băng qua sảnh vắng.

Có một lúc, cả hai chợt dừng lại. Nguyên xoay nhẹ về phía Minh. Một nụ hôn - Trung đoán. Tuy nhiên, bóng ma chỉ cởi cái hoodie đang mặc, khoác cho Minh. Cô gái nhỏ bỗng đưa tay vuốt lên phía con mắt bị thương của người đi cùng. Chàng trai Tử Đình Hương cúi xuống, chạm nhẹ trán mình vào trán bạn gái, cười khẽ. Cử chỉ gần gũi nhẹ nhõm, giữa những người đã thiết lập mối liên hệ đặc biệt. Trung còn nhận ra con mắt bị thương trầm trọng hôm trước của Nguyên đã lành lặn, hoàn toàn. Nhưng đáng kể hơn hết, từ đôi mắt bóng ma, cũng như từ mắt Minh, tỏa ra nguồn sáng khác lại. Một thứ ánh sáng được thắp lên từ bên trong, trù mẫn, và rất đổi dịu dàng.

Gạt qua cảm giác bàng hoàng pha lẫn nỗi tức giận vô cớ, Trung gọi số Tina. May mắn là điện thoại của cô bạn chưa khóa. Tina hấp tấp len ra lối đi, nép sát bức tường cách âm. Bằng giọng thì thào, cô cho biết đã thấy Minh và người cùng đi bước vào dãy ghế phía trước. Cô hứa sẽ không rời mắt khỏi họ. Rồi cô nói nhanh, trước khi Trung tắt máy:

- Cậu có thể làm việc này được không? Khá nguy hiểm, và phải ngay bây giờ!

- Nói đi!

- Cậu đến nhà Minh, vào phòng kho, lục tìm một phong bì màu vàng. Tớ tin rằng, có một vài bí mật mà chúng ta có thể giải mã được, ở trong cái phong bì ấy

- Nói rõ hơn một chút, Tina!

- Gần đây, Minh có đeo sợi dây gắn một chiếc nhẫn. Hình như tớ đã nhìn thấy tung tích của chiếc nhẫn ấy trong cái phong bì vàng. Nhưng lúc đó tớ chưa xâu chuỗi được các sự kiện nên tớ đã bỏ qua các thông tin trong cái phong bì đó. Tớ tin rằng, chiếc nhẫn ấy có liên quan đến người mới bên 12A1. Và có liên quan đến các sự cố kỳ lạ thời gian vừa qua. Sau đó vài lần tớ đến nhà Minh, nhưng tớ không thể vào kho một lần nữa. Vì Minh nói, ba Minh dặn, không ai được phép vào kho.

- Hiểu rồi. Cậu xem phim tiếp đi!

- Cậu chấp nhận đột nhập? - Tina run nhẹ.

- Không cách nào khác. Phải liều lĩnh theo kiểu tội phạm thôi. Tớ sẽ không làm bất cứ thứ gì suy chuyển, cũng như không hành động sơ suất. Cho tớ địa chỉ chính xác nhà Minh đi!

Tina đọc số nhà của Minh, rồi nói thêm:

- Cửa kho nằm trên hành lang, nối giữa bếp và phòng khách. Nếu không có gì thay đổi, chiếc phong bì nằm trong cái tủ gỗ trong góc kho, ngăn cuối cùng. Cậu nên vào nhà từ cửa bếp. Chìa khóa cất dưới chậu lá trầu bá, bên phải. Cẩn thận, đừng chạm vào bất cứ một cành lá hay bụi cỏ nào quanh ngôi nhà thì hơn!

*

Mặt Trời to lớn bất động trên nền trời không một gợn mây. Ánh sáng chiếu thẳng từ trên xuống, khiến hồ bơi và tất cả ô kính quanh ngôi nhà lớn

như được tráng thủy. Những đường thẳng như kẻ của kiến trúc, bóng đổ tựa các khối hình học của những bụi cây trên bãi cỏ gây ấn tượng về sự rành mạch, không có gì lẫn khuất. Tất cả đắm mình trong sự yên tĩnh. Tuy nhiên, khi được che đậy bởi vẻ sáng rõ này, các bí mật càng trở nên nguy hiểm, Trung lơ mơ nghĩ.

Đúng như chỉ dẫn của Tina, chỉ cần nhắc chậu cây nhỏ, chìa khóa hiện ra. Cánh cửa mở không một tiếng động và sập lại ngay khi người đột nhập vừa lách qua.

Trái ngược với không gian ngập tràn ánh sáng ngoài kia, khu vực bếp rất tối. Lần mò một lúc, Trung mới tìm thấy công tắc điện. Nhưng cậu đổi ý, chỉ kéo nhẹ dây màn mây ô cửa sổ, cho chút ánh sáng chảy vào.

Đường viền của những món đồ vật hiện lên. Một cốc sữa còn non nửa, ngả màu trắng xanh trên khung cửa. Vải trên lưng ghế, áo khoác len mỏng hời năm ngoái Minh hay mặc giờ đã cũ. Trên bàn ăn, quyển sách bài tập Lượng giác lật mở, bên cạnh mấy mảnh giấy nháp đầy chữ. Xa hơn một chút, là chiếc máy ảnh Leica xưa cũ, bên cạnh món linh kiện mà cậu từng nhìn thấy, trong tay bóng ma Tử Đinh Hương. Vậy là cậu ta đã vào đến đây, nhiều hơn một lần. Giờ thì Trung đã hiểu, Nguyên biến mất đâu vào buổi chiều mưa, khi bị cậu đấm mạnh vào mắt trên bãi cỏ ngoài hàng rào trắng.

Trung xem tiếp tờ giấy nháp. Không chỉ có chữ Minh, mà còn nét chữ lạ, chân phương. Của Nguyên, cậu đoán ra ngay. Họ đã ở bên nhau, cùng làm bài, cùng sử dụng chiếc máy ảnh.

Không khỏi tò mò, chàng trai bóng rổ cầm lên chiếc máy ảnh, nhìn thử qua ống ngắm, nín thở. Xâm phạm không gian sống của người khác là một hành động sai trái. Nhưng nếu bỏ cuộc giữa chừng, thì khác nào một cậu chàng hèn nhát, nói được mà không làm được. Cảm giác phấn khích ban đầu vơi dần, nhường chỗ cho nỗi lo lắng run rẩy. Bất giác, Trung chộp cốc

sửa trên cửa sổ, uống cạn. Cậu bỗng muốn nôn khủng khiếp. Chỉ là trạng thái bồn chồn giống như trước trận bóng quan trọng thôi, cậu tự trấn an.

Dành vài phút, Trung nhìn qua phòng khách rộng. Các tiện nghi quen thuộc vẫn hiện diện trong không gian sinh hoạt gia đình, chỉ khác một chút là chúng rất mới, và rất đắt tiền. Phòng làm việc của chủ nhà nằm trên lầu. Dù Tina dặn lục tìm trong phòng kho, trí tò mò vẫn thôi thúc Trung rón rén đặt chân lên cầu thang.

Phòng làm việc ba Minh là cánh cửa thứ hai. Cậu bật công tắc. Ánh sáng trắng chiếu xuống từ dãy đèn trần. Một văn phòng tại gia thực thụ, với sàn và tường lót kín loại vân gỗ nâu nhạt. Trung dừng khựng trước cái bàn sát góc. Mô hình chi tiết ba khối cao ốc, chất liệu thép và thủy tinh cao cấp, với các công trình phụ cũng vô cùng tinh xảo. Bên cạnh chiếc đồng hồ quả lắc Remington, một số bản vẽ thiết kế đóng khung treo dọc mảng tường phía trên chiếc ghế da đồ sộ. Cả mô hình và bản vẽ đều thể hiện công trình đang xây dựng, nơi bóng ma đã lôi kéo Trung đến. Một dự án quan trọng của ba Minh. Cách đó vài bước chân, tủ sách lớn chia ô, chất đầy những quyển sách kỹ thuật. Tuy nhiên, mọi chú ý của người đột nhập dồn hết vào dãy hộc kéo lớn bên dưới.

Rất nhiều hồ sơ lưu trữ trong các file. Hàng trăm bản vẽ chi chít thông số kỹ thuật. Hợp đồng xây dựng. Hóa đơn và những bản sao... Trung rút ra từng tệp hồ sơ, xem lướt rồi xếp lại vào vị trí cũ. Mạch máu trong võng mạc căng lên như những sợi mắt lưới. Giống như một thợ săn lần đầu tiên đi vào cánh rừng xa lạ và rậm rạp, Trung nín thở, nhất định không buông, bám theo chỉ dẫn của trực giác, cho đến khi tóm được con mồi mà cậu tin rằng phải tồn tại. Những ngón tay bắt đầu tê dại. Các vệt chữ đen bắt đầu nhảy múa. Xưa nay, chưa bao giờ cậu đọc nhiều thứ một cách gấp rút như thế.

Đúng khi cậu toan rút tay ra, đập vào mắt bức ảnh dán trên một bìa hồ sơ cứng. Hình ảnh mặt ngoài ngôi nhà nơi cậu đang hiện diện. Cậu đọc chậm

hơn. Hợp đồng mua bán với chủ đất. Hợp đồng với văn phòng kiến trúc. Một vài ghi chú về điểm cần khắc phục của mặt đất nền. Văn bản thỏa thuận việc gia cố khoảng đất sát bờ sông, chống sạt lở. Trung đọc kỹ, nắm bắt các chi tiết quan trọng: Đất này trước kia là một điền sản, gồm khu vườn 2 hecta bao quanh ngôi biệt thự lớn, được xem là nơi nghỉ dưỡng bên sông của một vị bác sĩ người Pháp. Hơn 50 năm trôi qua, do ảnh hưởng của triều cường cũng như sự thay đổi dòng chảy, mảnh đất bị ngập và sạt lở nhiều. Ngôi biệt thự cũ và dãy công trình phụ cận dần dần bị bỏ hoang, hư hoại, rồi bị dỡ bỏ. Cho đến khi toàn bộ mảnh đất vườn được đặt trong quy hoạch đô thị mới.

Trung nhíu mày, thở dài. Không chi tiết nào có thể mách bảo hay liên kết đến nguồn gốc của một bóng ma. Trang cuối cùng của hồ sơ, có gì đó hơi cộm lên bất thường. Cậu nhận ra nó được dán thẳng vào bìa file. Lách nhẹ móng tay, cậu khéo léo tháo tách lớp keo dán mí. Một tập giấy cũ rơi ra.

Những trang giấy được xé từ một quyển sách chỉ lớn hơn bàn tay chút ít. Chất giấy mịn nhưng rất cũ, viền mép của chúng đều ố nâu và hơi giòn. Tất cả nội dung trong các trang giấy rời rạc đều bằng tiếng Pháp. Đây là kiểu từ điển có minh họa. Phần chữ chia làm hai cột. Một số cụm từ được in nghiêng hoặc tô đậm. Phía trên các cột chữ ấy là vài bức vẽ nhỏ, thể hiện chi tiết một số loài thảo mộc, vài món linh kiện máy móc thô sơ, có cả một thứ giống như các vòng khuyên thanh mảnh tinh xảo, xếp chồng lên nhau, có thể là món linh khí để dùng cho nghi lễ trang nghiêm nào đó... từng trang giấy có số thứ tự không liên lạc nên chỉ có thể nghĩ rằng, tất cả thông tin chúng lưu giữ đều là các dấu chỉ quan trọng, và chúng sẽ lý giải cho cùng một sự kiện quan trọng nào đó.

Tiếng bình... boong... oong... âm âm vang lên. Trung giật thót. Chuông báo 1 giờ trưa từ đồng hồ trên tường. Gấp mấy mảnh giấy, Trung nhét vội vào túi trong của áo khoác, đóng sập ngăn kéo. Khi cậu tắt đèn, mọi thứ như không có gì suy chuyển.

Ở bậc trên cùng cầu thang, Trung nghiêng tai nghe ngóng. Vẫn im phắc. Từ giữa cầu thang nhìn xuống hành lang, lúc này, cậu nhận ra cánh cửa hẹp sơn tiếp màu bức tường. Phòng kho Tina dẫn cậu vào tìm chiếc phong bì.

Trung mở cửa, dùng màn hình điện thoại làm đèn chiếu sáng.

Cậu đang đứng giữa buồng kho.

Cậu nhìn quanh. Cái tủ gỗ mà Tina nói đến không thấy đâu cả.

Bên trái, xếp chồng lên nhau, là những đồ đạc không còn dùng đến, đồ chơi cũ, khung ảnh đầy bụi, mấy xô nhựa đựng dụng cụ làm vườn của Minh và đồ sửa xe của ba cô. Có hai thùng các tông lớn nằm dọc bức tường bên phải. Cậu gõ thử vào vỏ thùng đầu tiên. Âm thanh cho thấy đồ đạc bị nhồi chặt. Nhưng, khi cậu đã ngừng tay, vẫn từ bên trong, đột nhiên, vọng ra vài tiếng lục đục.

Tim Trung đập chậm một nhịp.

Không, tai cậu không nghe nhầm. Âm thanh kỳ dị có thật, giờ đây nghe rõ thành tiếng ngón tay gõ nhẹ vào một vỏ hộp, rồi cào cào như thể cầu cứu. Trung muốn bỏ chạy. Âm thanh ấy vang lên tách bạch hơn, khẩn thiết hơn. Trung đưa tay kéo mạnh lớp keo dán của chiếc thùng. Âm thanh rách toạc khô khốc trong bóng tối. Cậu lật nắp, soi điện thoại, căng mắt nhìn vào bên trong. Ngoài đồng hồ vật linh tinh, có một chiếc hộp vuông, kích cỡ bằng đúng quyển từ điển nhỏ. Cậu chộp lấy nó.

Điện thoại chọt đổ chuông.

Vừa nghe điện thoại, cậu vừa lần bước ra phía buồng kho. Tina nhắc phim đã chiếu xong. Minh sẽ về nhà trong nửa giờ tới.

- Tớ không tìm thấy cái phong bì vàng! - Trung cho biết - Cũng không thấy cái tủ gỗ đâu cả.

- Sẽ tìm lần sau. Đừng bận tâm nữa. Rút đi! - Giọng Tina quyết đoán.

- Tớ đang ra khỏi đây! - Trung đáp khẽ.

Đúng lúc ấy, luồng sáng mạnh ập vào lưng kẻ đột nhập. Một cánh cửa khác bật mở, từ mảnh sân bên hông nhà. Trung lách ngay vào khoảng hẹp giữa hai thùng các tông, trước khi cái bóng cao lớn của người đàn ông choán hết khung cửa. Hộp gỗ suýt buột khỏi tay. Trung run bắn. Nhưng người chủ đột ngột về nhà chỉ vào kho lấy thùng đựng dụng cụ để cạnh bên cửa. Có lẽ ông ta đã nhìn thấy đoạn hàng rào gỗ đổ nghiêng, nơi ban nãy Trung đã nhảy qua để vào khuôn viên, sau khi giấu chiếc xe máy trong bụi cây lớn sát

Ngồi trong bóng tối thêm 5 phút, cậu đánh liều ra hành lang, đào thoát vẫn bằng cửa bếp phía sau nhà.

Tiếng TV bỗng vang lớn. Ba Minh đã vào phòng khách.

Hối hả nhét lại chìa khóa dưới chậu trắc bá, Trung co giò chạy thực mạng về đoạn hàng rào gỗ trắng vừa dựng lại. Ném chiếc hộp qua, cậu vắt người, đu qua.

Không có gì nguy hiểm nữa, Trung thở phào.

Trong ngôi nhà lớn, giọng đọc tin tức trên TV vẫn phát ra đều đều. Người đàn ông cao lớn đứng bên cửa sổ. Qua khe cửa hẹp giữa bức rèm vải, ông ta chăm chú quan sát cậu học sinh đã ở phía bên kia hàng rào, lúc này chỉ còn chỏm tóc thấp thoáng giữa những tán cây tử đinh hương. Trong tay ông, là chiếc phong bì khổ lớn, màu vàng.

*

Trung ngồi nghỉ trên nhánh rễ cổ thụ nổi gồ trên mặt đất. Bụng cậu đau quặn. Bàn tay tê dại vẫn nắm chặt chiếc hộp gỗ. Vài phút trước, khi nhặt lên lại chiếc hộp ở chân hàng rào, cậu ngỡ như có một thứ gì đó bên trong nó đang chuyển động hỗn loạn. Giờ thì đã yên hơn. Chỉ có tiếng loạt soạt khẽ vẳng ra.

Lọc qua tán lá dày rậm, ánh nắng buổi trưa biến thành màu xanh vert.

Điều gì khiến mình mệt đến vậy? Sự mạo hiểm vừa trải qua, hay cốc sữa lã ra không nên uống? - Trung tự hỏi. Những hạt mồ hôi lạnh tứa ra trên trán cậu.

Nhưng nổi tò mò lấn át cả cảm giác đau đớn. Cần trọng đặt chiếc hộp trên khoảng đất phẳng, rút cái chốt như một cây tăm bằng đồng uốn cong, Trung mở nắp.

Bị ánh sáng chiếu vào đột ngột, những vật đang chuyển động dừng khựng. Nhưng, chúng vẫn bám chặt vào lớp gỗ phía trong lòng hộp và nắp hộp.

Hơi thở đông cứng trong phổi Trung, khi cậu nhận ra chúng là gì.

Những ngón tay, bị cắt rời ra từ những bàn tay nào đó.

Những ngón tay của nam hoặc nữ, với phần móng cắt ngắn hoặc để dài. Nhưng tất cả đều ố vàng, khô héo.

Bởi có lẽ, chúng đã bị cất giấu trong chiếc hộp này vài mươi năm.

PHẦN IV

NGUYÊN

QUYỂN SÁCH ĐỊNH MỆNH

Ra khỏi tòa nhà trung tâm thương mại, không khí oi bức. Bu trời buổi trưa chói gắt, đến mức các bóng người như bị thu nhỏ, tan chảy thành từng vệt chất lỏng xanh thẫm, thấm vào khe hở những phiến đá lát vỉa hè. Nhưng vài phút sau, nhiệt độ bỗng hạ xuống. Trời như muốn mưa. Những trận gió cuốn phăng theo vô số mẫu báo lẫn lá khô, ném chúng vào các miệng cống đang mở thành từng hốc đen sâu hút dọc theo lề đường.

Trong khi những bạn khác chen nhau, lên hết chiếc xe buýt vừa vào bến, chàng trai Tử Đình Hương và cô bạn mảnh khảnh đi bộ thêm một quãng, về phía trạm xe trên nĩa, gần ngã tư, cách vài trăm mét. Minh vẫn mặc hoodie của Nguyễn. Họ đứng cạnh nhau, trong vùng bóng đổ xám dụi của tòa cao ốc, trong cảm giác buồn rầu mơ hồ mà bộ phim 3D vừa xem tạo nên. Có một lúc, cơn trời xoáy ốc được tạo nên từ những trận gió thốc giữa các khối nhà cao tầng bất chợt chuyển dịch về phía họ, mạnh đến mức như sắp cuốn tung Minh. Nguyễn vội vã đưa tay nắm lấy tay cô, giữ chặt. Họ đứng im như thế, kiên nhẫn chờ chuyển xe kế tiếp. Trên mặt đường, dòng xe cộ vô cảm xếp từng dãy dài khi đèn đỏ. Gương mặt trắng muốt nhỏ nhắn trùm mũ hoodie in trên lớp kính hơi uốn cong. Nguyễn thì không. Là một bóng ma, cậu không có bất kỳ phản chiếu nào cả.

Minh vẫn không ngừng run lập cập. Cậu không thể sưởi ấm cho cô gái cậu thương yêu. Đơn giản vì cơ thể cậu không có chút hơi ấm. Nếu không nói ngược lại, nó chính là nguồn tỏa hơi lạnh, khiến không khí chung quanh càng lúc càng trở nên buốt giá.

Chiếc xem buýt hai tầng chậm chậm cập sát vào trạm. Buổi trưa, thời khác của những chuyến xe vắng vẻ. Các băng ghế không có ai. Mưa bắt đầu rơi lấm tấm. Những nóc xe đủ màu. Các mái nhà lô xô của một đoạn phố cổ. Từng bó dây điện mắc giăng, lung linh những hạt nước. Tất cả như các khung hình trầy xước trong một bộ phim cũ, với âm thanh đã bị vụn nhỏ... Chàng trai Tử Đình Hương rù mình. Hàng trăm lần, hoặc có thể nhiều hơn thế nữa, trong tình trạng vô hình, cậu đã lên những chuyến xe

công cộng, di chuyển đến bất kỳ nơi nào cậu muốn. Thế mà giờ đây, ngồi cạnh Minh, các hình ảnh quen thuộc kia bỗng chợt nhẹ, sống động lạ lùng. Cậu đang thấy lại từng đoạn ký ức đã đi qua, những điều cậu đã có, và những điều cậu đã mất trong thế giới này...

Đèn đỏ. Trên một sợi dây điện hơi võng xuống, có một con sẻ ngô đứng im. Bầy đàn của nó giờ đây đã lẫn vào bên trong những tán lá dày đặc.

Đèn tín hiệu giao thông đổi màu. Một bên cánh con chim sẻ bỗng nhuộm xanh.

Chiếc xe buýt hai tầng rùng rùng chạy tiếp.

Ở một khía cạnh nào đó, ta chính là con sẻ ngô đơn độc kia! - Chàng trai Tử Đình Hương thầm nghĩ - Mọi thứ đều chuyển động, thay đổi, tan biến. Chỉ có ta cứ đứng khựng ở một vị trí, đóng băng ở một thời điểm duy nhất.

Cậu đã từ chối chuyển đi đến miền đất vĩnh viễn. Bằng mọi cách có thể, cậu giữ nguyên hình dạng như đã có từ hơn năm mươi năm trước. Cậu sử dụng thân thể lạnh toát ấy, chỉ vì mong muốn mãnh liệt được ở lại trong thế giới này. Thế giới của những điều tàn bạo. Thế giới của vô số ký ức nặng nề khiến cậu vẫn thực hiện hàng loạt âm mưu u tối một cách thần nhiên. Trong thế giới ấy, cậu chẳng ngại ngần gieo rắc hạt mầm của nỗi sợ hãi và đau đớn. Nhưng, còn một điều cậu thường lãng tránh thừa nhận, rằng chính thế giới ấy cũng lại là nơi chưa bao giờ làm cậu hết ngạc nhiên bởi vẻ đẹp, sự dịu dàng, và một vài điều kỳ lạ đôi khi nó vẫn hiện ra vào lúc không ngờ...

Như khi lần đầu tiên cậu nhìn thấy Minh, ở trạm chờ xe buýt mùa Hè năm ngoái. Trong ánh nhìn tinh khiết của cô, trong bầu không khí trong trẻo quanh cô, cậu chợt nhìn thấy thế giới đã mất của mình hơn nửa thế kỷ trước.

Tích tắc nhẹ bằng đó, cậu chột hiểu, mình không hoàn toàn là bóng ma vô định. Vì cậu sẽ cần thiết cho một ai khác, ngoài chính mình.

Như khi cậu biết qua cô ấy, cậu sẽ là một linh hồn được nhìn thấy, ở cái phẩm chất tốt đẹp ít ỏi mà cậu còn chưa đánh mất hẳn.

Lần đầu tiên, một người lạ làm cho cuộc sống của cậu xáo trộn. Sự hiện diện của Minh khiến kế hoạch nay đã gần đi đến hồi kết, bỗng trở nên hết sức

Bỏ qua những nguyên tắc đã tuân theo hàng thập kỷ, cậu đánh liều thâm nhập thế giới nơi Minh sống. Hóa thân. Đóng vai. Ngụy tạo. Quan sát. Lặng lẽ theo dõi. Thực hiện một, hoặc tất cả những điều ấy, chỉ để được cạnh bên Minh... Lần đánh nhau với Trung trên bãi cỏ cạnh bờ sông, cậu mang thân thể bị thương đến gõ cửa nhà cô ấy. Minh làm tất cả những gì cần thiết cho một kẻ bị thương, bất kể kẻ ấy không phải là con người toàn vẹn. Cô chấp nhận cậu theo đúng cách cậu đang là như thế, dù có quá nhiều bất thường đáng sợ. Chưa bao giờ, kể từ khi biết mình đã chết, cậu nhận ra có chút hơi ấm ửng lên trong chính mình. Lúc gương mặt Minh cúi xuống, gần như áp lên vầng trán lạnh toát, thổi nhẹ những hạt đất bám quanh vết thương, cậu cảm giác hết như mình rung chuyển và bị thổi bay đi. Khi quay trở lại, mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Cách cậu nhìn nhận chính mình. Và cách cậu nhìn nhận Minh, một người khác, bên ngoài cậu.

*

Lúc này đây, Minh chột nhắc: "Em đói khủng khiếp. Chúng ta có nên ăn một chút gì không?" Nguyên gật, dù ý nghĩ phải tiếp nhận vào cơ thể các món ăn thực phẩm thông thường khiến cậu rùng mình ghê sợ.

Họ xuống xe ở trạm cuối trong khu vực trung tâm cũ của thành phố, trước khi xe băng qua cây cầu dây văng sang khu đô thị mới. Trong một cử chỉ bất chợt, cô gái nhỏ bám nhẹ khuỷu tay Nguyên. Là một bóng ma, cậu

buộc phải nhìn thấy trước vài chi tiết của tương lai. Và cậu hiểu: Trái nghiệm đẹp đẽ như thời khắc này rồi sẽ biến mất, không còn cơ hội lặp lại. Vậy nên, cậu muốn trọn vẹn từng phút giây được ở bên người mà mình thương yêu, với tất cả niềm sướng vui lặng lẽ, với tất cả nỗi lo sợ lặng lẽ.

Họ đã có khá nhiều dịp bên nhau trong mấy tuần qua. Trò chuyện ở hành lang trường học giờ ra chơi. Cùng làm vườn. Cùng đi dạo và câu cá cạnh bờ sông. Ngồi trên bậc tam cấp hiên nhà Minh, ngắm nhìn ánh sáng thay đổi trên những tán lá. Rồi ban nãy thôi, lần đầu tiên cả hai cùng xem một bộ phim. Nhưng ăn cùng nhau thì chưa bao giờ...

Quá giờ trưa, mấy quán mì nhỏ đã bán hết. Các tiệm fastfood phục vụ suốt ngày thì buồn tẻ. Họ rẽ sang góc phố.

Thuộc khuôn viên một trường đại học lâu đời, tiệm café sách khá lớn, có những ô kính xen với mấy mảnh tường nhỏ sơn màu vàng dịu và các ô văng hình cánh cung. Giữa các giá sách, vài cái bàn tròn kê rải rác, nơi người ta có thể vừa đọc sách, vừa uống cà phê hoặc dùng bữa ăn nhẹ. Khi một vị khách đẩy cánh cửa kính, từ bên trong, mùi thơm của ca cao nóng và bánh ngọt mới nướng cũng theo bước lan ra. "Vào đây nhé?" - Nguyễn hỏi. Cô gái nhỏ gật đầu. Không những đói và lạnh, cô ấy còn mỏi rã rời.

Một bàn còn trống cuối phòng. Chiếc ghế bọc vải kê sát tường, đủ chỗ cho hai người. Nhưng Nguyễn ngồi đối diện. Như vậy cô ấy sẽ không bị nhiễm hơi lạnh từ cơ thể cậu. Lọt thỏm trong lòng ghế êm ái, cô thở nhẹ nhẹ. Đôi mắt cương nghị hướng về cậu, tin cậu. Giá như cậu có thể giữ hoài ánh mắt này, giữ hoài cảm giác yên ả triền miên của thời khắc này...

Minh chọn nhanh món bánh mì nướng giòn, cá ngừ sốt dầu và nước quả dâu nghiền. Người phục vụ cho biết phải chờ hơi lâu với món cá ngừ sốt dầu. Trong khi chờ đợi, khách có thể tự chọn và đọc sách miễn phí.

*

Tìm được một quyển bên kệ sách ngoại văn, Minh đem lại bàn, lật những trang đầu tiên. Lịch sử những biểu tượng thần bí phương Đông và phương Tây. Nhìn lướt qua tiêu đề bằng tiếng Anh, Nguyên như bị chèn mạnh ở phổi. Đó là bản sách được hiệu đính và in lại trong hình thức sáng đẹp hơn, của một quyển sách bìa vải xuất bản hơn 50 năm trước.

Cô gái nhỏ mở phần mục lục, tìm chương viết về các biểu tượng có nguồn gốc hoặc liên quan đến thực vật, bắt đầu đọc. Cô chăm chú, gần như không hề chớp mắt. Bất chợt, cô ngẩng lên:

- Em đã ngờ ngợ hiểu vì sao anh hiện ra từ những cây tử đinh hương.

- Em không sợ chứ?

- Với tất cả những gì anh đã làm cho em, thì chẳng có gì đáng sợ nữa. Dù em biết, có vẻ như đôi chút bất thường.

- Em đừng đọc nữa. Ít nhất là lúc này! - Nguyên nói khẽ - Thông tin về nguồn gốc và ý nghĩa của các biểu tượng trong quyển sách không sai. Nhưng không đủ. Và nó có thể làm em hiểu sai về anh...

- Anh đọc quyển này rồi sao? - Cô gái nhỏ vô cùng ngạc nhiên.

- Anh từng được tặng nó, vào sinh nhật 17 tuổi - Giọng Nguyên thoảng nhẹ.

- Khi anh còn sống! - Minh thốt lên.

- Ừ. Mòà từ một cô bạn gái cùng tuổi.

- Cô bạn ấy hẳn rất xinh? - Minh hỏi, với cảm giác ảm ức khó tả.

- Anh không biết! - Chàng trai Tử Đinh Hương cau mày - Suốt hơn năm chục năm qua, anh không gặp một cô gái nào giống như người bạn ấy, cho đến khi nhìn thấy em.

- Anh vẫn nhớ rõ gương mặt một người, sau bao nhiêu năm?

- Anh từng chụp ảnh cô ấy, bằng máy Leica, cũng là một món quà sinh nhật 17 tuổi, từ bố anh! - Nguyên giải thích, chậm rãi và khó nhọc - Ông ấy từng dạy anh mấy bước cơ bản của kỹ thuật phòng tối. Thời ấy, người ta chỉ chụp ảnh đen trắng thôi.

- Đó là lý do ngày đầu tiên gặp mặt ở khu shopping junction, anh muốn em mua chiếc máy cổ, cũng hiệu Leica! - Cô gái nhỏ thầm thì.

Nguyên gật đầu:

- Chiếc Leica từng của anh. Khi anh chết đi, thân máy lưu lạc cho đến khi người chủ tiệm máy ảnh mua nó. Một số chi tiết bị rơi rớt thì em đã tự tìm lại được rồi. Anh chỉ tìm thêm một ống kính khác cùng bộ, để em có thể thay đổi. Em biết đấy, anh rất hài lòng khi cuối cùng, chiếc máy ảnh kỷ niệm ấy đã thuộc về em.

*

Những hạt mưa lấm tấm lúc này biến thành các vệt nước chảy dài trên tường kính. Chàng trai Tử Đình Hương và cô gái nhỏ cùng lặng thinh, theo đuổi ý nghĩ đang trở ra như những mảnh lá xanh trong khu vườn ký ức. Minh phả vỡ sự im lặng:

- Sau này, cô bạn ấy trở thành ai? Sống ở đâu?

- Mọi dấu vết về người bạn ấy, anh mất sạch. Nhưng anh vẫn nhớ quyển sách! - Giọng Nguyên sắt lại - Trong cuộc sống mỗi người, luôn có một vài chi tiết thuộc về định mệnh mà rất lâu sau, người ta mới nhận biết. Lúc 17 tuổi, anh không thể biết trước rằng, những điều thu nhặt được trong quyển sách lại trở thành chỉ dẫn hữu ích khi bước sang một thế giới khác. Có thể nói đơn giản thế này: Khi chưa sẵn sàng để đến miền đất vĩnh cửu, những kẻ đã chết như anh cần chọn lựa một nơi tạm thời nương náu.

- Và anh chọn những cây tử đinh hương! - Trong đôi mắt thoáng mờ đi của cô, Nguyên ngỡ đang lướt qua từng khung hình trầy xước thuộc về bộ phim ký ức. Không, Minh còn quá trẻ. Cô tin mình rắn rỏi, nhưng thật ra cô quá dễ tổn thương. Đến mức cô không thể làm gì khiến người khác phải tổn thương. Ngay phút đầu tiên thấy Minh, cậu đã nắm bắt được cốt lõi tội nghiệp ấy. Dù bản chất cuộc sống vốn dĩ ẩn giấu những điều tàn bạo, thì thời gian phía trước của cô vẫn nên là các sự kiện sáng tươi, được yêu thương và hạnh phúc. Vậy nên cậu không muốn đả động những gì mình đã trải qua. Thời gian đằng đẵng và cô độc. Sự già nua. Tình trạng vô cảm và lạc lối. Thói quen tàn bạo. Hết thấy những điều đó, một mình cậu chịu đựng là quá đủ.

Nguyên gói lại vấn đề:

- Thôi được, nếu thích, em có thể mua quyển sách này và đọc sau. Nhưng đừng để đầu óc nặng nề vì những gì được viết bên trong!

Minh gật đầu, cởi hoodie và vén lại mái tóc lòa xòa trong cổ áo.

Sợi dây đeo cổ, với chiếc nhân kim loại bóng hiện ra. Khoảng cách rất gần. Chỉ cần đưa tay giật mạnh, chiếc nhân sẽ thuộc về cậu.

Nhưng, theo đúng luật luân chuyển của chiếc nhân, cậu buộc phải bẻ gãy cơ tức khắc, hoặc ghì siết làm cho hơi thở trong cái cổ ấy tắc nghẽn, làm cho đau đớn tột cùng bằng cách hủy hoại một phần cơ thể, hoặc tốt nhất là tiêu diệt sự sống của sinh vật đang sở hữu chiếc nhân huyền hoặc.

Tất cả những điều ấy cậu đã từng thực hiện. Không phải với một, mà rất nhiều người. Đến mức mọi thứ diễn ra càng về sau càng đơn giản, không còn áy náy dằn vặt. Ngón tay của những kẻ muốn đánh cắp chiếc nhân đã bị cậu chặt lìa, đây một chiếc hộp. Chỉ có điều, chiếc nhân thường xuyên mất dấu: thất lạc trong một trận mưa bão. Bị kẻ nào đó nhặt mất. Và nhiều nhất, hàng chục lần, nó bị chủ tâm đánh cắp. Trong số đó có Việt Hoàn...

Suốt mấy mươi năm qua, các sự kiện diễn ra và chiếm sự quan tâm của cậu chỉ xoay quanh chiếc nhẫn kim loại. Mất và còn. Thất lạc và tìm lại. Nói cách khác, cậu đã không ngừng bám theo nó, chiến đấu để có được nó, rồi lại bị lấy đi, lại bắt đầu các cuộc lùng kiếm mới.

Giờ đây, chiếc nhẫn thuộc về Doanh Minh. Thời điểm quan trọng để cậu được đi đến vùng đất vĩnh cửu cũng đã gần kề.

Tiếng nói chuyện, tiếng chân bước trong cà phê sách bỗng im bật. Từ trên giá gỗ vây quanh, những quyển sách mở t bí mật, chờ đợi án mạng sắp diễn ra.

"Thật dễ dàng... hết sức dễ dàng... Hãy làm ngay đi. Cơ hội quá gần..."

Các ý nghĩ run rẩy. Chiếc nhẫn kim loại tỏa ra ánh sáng mê hoặc. Đồng tử mắt Nguyễn giãn rộng. Nỗi thèm khát mạnh đến mức bắt đầu nhắc bỗng cậu lên, chuẩn bị vươn tay tóm lấy cái cổ mảnh khảnh.

Đúng lúc ấy, bất chợt, Minh nhào người, đưa tay về phía trước. Đầu ngón tay ấm áp của cô chạm nhẹ mặt cậu. "Anh mệt?" - cô hỏi. Sự tiếp xúc rất nhỏ, nhưng khiến các ý nghĩ tàn bạo rơi xuống, lả tả.

Thấy Nguyễn im lặng, cô đưa tay, ôm lấy gương mặt cậu: "Nói gì với em đi!"

Sợi dây lồng chiếc nhẫn đung đưa, không thể gần hơn.

Ánh kim loại lạnh lẽo rạch vào giác mạc. Đau điếng.

Cảm giác thèm khát mãnh liệt như một con cá hung hãn mắc lưới, quẫy mạnh chiếc đuôi đầy tia lửa điện, quất vào tất cả giác quan, khiến mọi ý nghĩ tắt lịm. Chỉ cần buông hay bàn tay, lúc này đang bấu chặt vào mặt ghế gỗ, chắc chắn cậu sẽ bẻ gãy cổ Minh ngay, tháy chiếc nhẫn, rời khỏi café sách, trước khi người ta nhận biết điều gì đã xảy ra.

"Thật dễ dàng... hết sức dễ dàng... Hãy làm ngay đi. Cơ hội quá gần..."

Nhưng, còn một mẫu lý trí sót lại. Nó khiến các đốt ngón tay, lúc này đã biến hình thành móng vuốt, vẫn cứ níu chặt vào bên dưới mặt ghế, không rời. "Anh không sao... - Nguyên mấp máy môi - Em cắt sợi dây đeo cổ vào trong áo được không?"

Cô gái nhỏ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng làm theo lời chàng trai Tử Đình Hương.

Nguyên tựa hẳn vào ghế. Các khối cơ mảnh đau đớn. Cảm giác kiệt sức cùng cực. Nhưng hơi thở chậm rãi đang quay trở lại. Các móng vuốt thu về hình dạng cũ. Không ai biết, mặt gỗ cứng bên dưới ghế chỉ chút vết cào sâu hoắm.

*

Minh đi rửa mặt. Trên trần, quạt gió của máy điều hòa bỗng thổi mạnh vào quyển sách trên bàn khiến các trang giấy bay loạn xạ.

Quyển sách lật mở ở một chương mới. Dấu hiệu hình xăm và ý nghĩa của tình trạng mất đi một vài bộ phận cơ thể.

Chàng trai Tử Đình Hương nhìn trùng trùng trang sách.

Không có gì tình cờ trong hàng loạt trùng hợp ngẫu nhiên! Ý nghĩ sáng rõ hiện ra, thình lình. Bên trong Nguyên, phản ứng tinh nhạy đã hoạt động trở lại, bắt được tín hiệu.

Chiếc hộp cất giữ những bằng chứng tội ác đã bị kẻ nào đó đánh cắp, mang ra khỏi kho đồ đạc cũ trong nhà Minh. Dấu hiệu mách bảo không chỉ đến từ chương sách lật mở, mà ngay lúc này, vang trong tai cậu, còn có cả âm thanh không thể nhầm lẫn: Tiếng rung lắc hỗn độn. Tiếng rít róng chói tai của các ngón tay cào vào thành hộp...

Nguy hiểm đang rất gần.

Dường như bay qua không khí, xuyên qua phốt xá dày đặc, những ngón tay oán hận kia đang tìm đến cậu, thực hiện cuộc trả thù tàn khốc.

Nguyên chồm dậy. Cử chỉ đột ngột khiến chiếc ghế suýt đổ kèn. Thứ chất lỏng xanh biếc bên trong huyết quản lại xoáy cuộn. Hơi thở lạnh len lõi tỏa đến từng góc ngách cơ thể. Mọi vật thể thị giác ghi nhận đổ chéo về hai bên, thôi thúc đôi chân bước thẳng vào khoảng trống giữa chúng, lướt đi không tiếp đất, bất kể trong mắt kẻ khác, nếu chứng kiến, cậu sẽ bị lộ rõ thân phận...

Chớp mắt, Nguyên đã ở bên ngoài café sách. Chỉ 3 phút, nếu lao đến khoảng đất bên bờ sông, nơi chiếc hộp ngón tay vừa bật mở. Nhưng, cậu bỗng ngoảnh lại.

Chếch bên kia bức tường kính, Minh đã trở về chỗ ngồi. Vẻ mặt ngơ ngác. Rồi cô ấy chậm rãi ngồi xuống, ôm quyển sách trước ngực, sẵn sàng chờ. Trong dáng vẻ chờ đợi bình thản ấy, có gì đó rất giống nỗi cô độc, của một người đã quen bị bỏ lại...

Cảm giác nhói lên trong lồng ngực, bên trái. Chất lỏng buốt cóng đang tỏa đi theo các mạch máu bỗng dịu xuống. Thứ sương giá mờ đục đang phủ quanh cậu mỏng hảnh. Chàng trai Tử Đình Hương thấy mình đi về phía cửa chính, quay trở lại tiệm café. Quay trở lại với cô gái đang chờ lặng lẽ.

*

Người phục vụ mang lên hai phần ăn trưa. Doanh Minh ăn ngon miệng. Chợt, cô ngẩng lên, ngạc nhiên thấy phần ăn đối diện vẫn còn nguyên.

Nguyên nhắc cốc nước, uống một hớp lớn. Cảm giác khó chịu lập tức xuất hiện. Cậu vẫn tiếp tục cầm lát bánh mì mỏng, xúc thêm thìa cá ngừ sốt dầu olive, vội vã nhai và nuốt. Sự khó chịu chuyển thành cảm giác đau đớn

rõ rệt. Mấy mươi năm qua, nếu không kể đôi chút nước uống, chưa bao giờ cậu tiếp nhận thực phẩm vào trong cơ-thể-đã-không-còn-sống.

"Xin lỗi..." - Nguyên lẩm bẩm rời khỏi ghế. Giữ bước chân đừng quá lão đảo, cậu định hướng khu vực restroom.

Cánh cửa gỗ sập lại sau lưng, cậu bám chặt vào thành bồn men sứ trắng toát.

Vặn vòi cho nước chảy mạnh, cậu mở nhanh nút áo sơ mi đồng phục, và nước lên thân thể nóng rực vì phải gánh chịu chuỗi phản ứng sinh hóa vốn dĩ hoàn toàn không được phép.

Bên trên bồn rửa, ngang tầm mắt Nguyên, tấm gương không phản chiếu hình hài đối diện nó, nhưng cho thấy rõ mồn một những món thực phẩm bị nghiền nát, nhuộm trong màu đỏ tái mét của nước dâu nghiền.

Nguyên thở hộc lên. Cả cơ thể cậu run lẩy bẩy, như những nhánh tử đinh hương trước trận gió thốc tháo. Hơi nóng thiêu cháy cậu. Nguyên vùi hẳn mặt vào vòi nước tung tóe, hóp lấy hóp để cho đến khi bụng cậu căng lên như sắp vỡ tung ra.

Giải pháp hiệu nghiệm. Cậu nôn, cho đến khi không còn chút gì trong dạ dày.

Quá sức kinh khủng!

Kinh khủng hơn nếu Minh nhìn thấy cảnh tượng này!

Khó khăn lắm, cậu mới có thể kéo cửa gỗ nặng, ra ngoài.

Lối đi hẹp giữa hai phòng vệ sinh nam và nữ trải sỏi đen. Khi Nguyên chuệnh choạng bước ra, một lực kéo đột ngột lôi cậu ngã khụy xuống. Cậu cố gượng bò lên lối đi chính. Nhưng không kịp nữa.

Các ngón tay đã tìm ra kẻ cần tìm.

Như một bầy côn trùng rồ dại và hung hãn, chúng túa lên thân hình co quắp của Nguyên. Luồn vào bên dưới lớp áo, chúng cào mạnh vùng cổ, vùng ngực, vùng bụng. Rõ ràng chúng muốn rạch nát làn da, tóm lấy một thứ khác bên trong.

Đôi đồng tử nở to tuyệt vọng, chàng trai Tử Đình Hương giãy giụa cuồng loạn, những mong hất văng bầy ngón tay ma quái ra khỏi bề mặt da. Nhưng chúng đã tiếp tục bò lên đầu, tóm lấy từng lọn tóc, ghì chặt. Giá cậu được gào lên. Nhưng, cậu chỉ có thể cắn chặt răng, không thể rỉ ra dù một tiếng rên.

Đúng khi hai ngón tay với lớp móng xỉn đen bò xuống trán, lần về phía đôi mắt, vang lên tiếng chân bước vội. Giọng Minh lo sợ: "Anh đâu?"

Nguyên nằm yên. Thà cậu tan biến đi, còn hơn để cô ấy chứng kiến sự tồi tệ này.

Nhưng cô gái nhỏ đã nhìn thấy cảnh tượng choáng váng. Nhanh như chớp, cô lao đến, quỳ xuống, đỡ khuôn đầu cậu lên. Chớp mắt trước đó, những ngón tay hung hãn tức khắc buông rời con mồi, lẫn mất vào giữa những viên sỏi đen.

*

Giờ thì Nguyên choàng chiếc hoodie mà cô gái nhỏ nhất định bắt cậu phải mặc. Sau khi thanh toán bữa trưa và mua quyển sách Lịch sử những biểu tượng thần bí phương Đông và phương Tây, cả hai bước ra vỉa hè, lên xe buýt vừa vào trạm đúng lúc. Dù băng ghế không quá hẹp, cô vẫn ngòai sát vào chàng trai Tử Đình Hương. Minh thì thào, hồ như nói với chính mình.

- Em không thể mất anh được!

- Đừng nói vậy. Còn quá sớm...

Những ngón tay cô siết chặt tay cậu:

- Em vẫn nói vậy. Vì em yêu thương anh!

- Em có biết tình yêu giống như gì không?

Cô gái căng thẳng, lắc đầu. Nguyên nói khẽ, vô cùng khó nhọc:

- Giống như một quyển sách. Quyển sách định mệnh. Những kẻ yêu nhau không chỉ đọc chung quyển sách ấy, mà còn phải đọc cùng nhau từng trang nữa. Chúng ta không như vậy. Em mới lật mở trang đầu tiên. Còn anh thì đã đọc tận hết trang cuối cùng

- Ý anh nói rằng, giữa chúng ta, không có gì hết... Không có tình yêu? -
Minh lắp bắp, giọng lạc hẳn đi.

- Ừ.

- Tại sao?

- Vì anh không có cảm xúc đó!

Những ngón tay nhè nhẹ buông rời. Cô gái nhỏ vẫn ngồi cạnh, nhưng đột nhiên như đã chìm xuống lòng biển rất sâu, ở tầng lạnh nhất.

Giữ nhịp thở chậm rãi, Nguyên ngoảnh ra ô kính, quai hàm căng lên. Khung cảnh bộ phim cũ một lần nữa lướt qua, theo chiều ngược lại. Bụi lẫn các vệt mưa làm cho lớp kính xe buýt vẫn đục. Nếu không, người ta có thể trông thấy gương mặt một chàng trai đẹp tựa đầu tượng hoàn hảo, nhưng giàn giụa nước mắt.

Thế mà mới chỉ bắt đầu. Điều đau đớn nhất, ghê sợ nhất vẫn đang còn chờ phía trước.

GẶP LẠI

Tay nắm cửa phòng riêng của Trung khóa chặt. Chàng trai Tử Đình Hương xoay lưng. Rung chuyển nhẹ của các dải sóng ánh sáng khi một hình hài trở nên trong suốt, vượt qua rào cản vật chất bằng cách đi xuyên qua lớp gỗ dày theo hướng giạt lùi. Sau đó, không gian trở lại trạng thái cũ, phẳng, đồng nhất, và trơ.

Căn phòng riêng của Trung rất sáng bởi hai vách tường đều có cửa sổ kính. Nếu không kể tấm poster khổ lớn của hãng Ducati, chụp người đua mô-tô thể thao đang nghiêng mình theo một khúc quanh ngoạn mục, dán ngay ngắn phía trên bàn học, mọi thứ đều ở trong tình trạng hỗn độn của những căn phòng mà chủ nhân là các chàng trai 17 tuổi. Trên nệm và dưới chân giường, ngoài vài quyển tạp chí thể thao nhàu nát, lăn lóc mấy mô hình xe đua đứt gãy, một trái bóng rổ cũ. Gần đấy, cánh cửa tủ mở hé. Chàng trai bóng rổ cất giữ các món vật dụng ưa thích hoặc có một ý nghĩa quan trọng nào đó: Hai chiếc huy chương thể thao. Khá nhiều đĩa phim hành động. Một đĩa nhạc Kanye West với vỏ album cách điệu gương mặt ca sĩ thành quý dữ. Ở góc bên phải, một quyển album bìa sơn mài đã ố mờ, có lẽ lưu giữ ảnh gia đình. Sát cạnh bên, đôi sneakers gói kỹ trong bao xốp. Vẫn không có chiếc hộp cần tìm

Ở tầng một ngôi nhà khang trang, mẹ và em gái Trung đang nấu ăn dưới bếp. Ông bố ngồi ngoài salon đọc báo, thỉnh thoảng trả lời điện thoại từ ai đó, cười nói hể hả. Một bà cụ, có lẽ bà ngoại của cậu ta ngồi im lìm sưởi nắng bên mái hiên, đôi mắt đã kéo màng trắng đục, trong tay cầm sợi dây xích. Nhưng con chó đã buột khỏi cổ dề mảnh bằng da, chạy đâu mất. Mỗi khi một làn gió xào xạc trong tán lá hoặc một cánh cửa sổ trên tầng trên đung đưa kẽo kẹt, bà cụ lại nghiêng tai, chăm chú lắng nghe. Một người nữa vắng mặt là Trung. Theo lịch cuối tuần, cậu ta đã phóng xe lên sân vận động có mái che để chơi bóng. Không ai nhận ra cái bóng xám nhạt lén vào nhà bằng đường cửa sổ tầng một.

Đâu là dấu vết chỉ dẫn vị trí chính xác của chiếc hộp gỗ?

Rõ ràng, chiếc hộp ấy đã được đóng lại. Những ngón tay lang thang đã bị triệu hồi quay trở về chỗ cũ, trong bóng tối của chiếc hộp huyền bí.

Nhưng, nếu đúng như vậy, thì chiếc hộp đang được cất giữ ở đâu?

Hôm trước, đưa Minh về nhà sau buổi xem phim, một mình đi ra bãi đất gần bờ sông, Nguyên đã nhìn thấy vết bánh xe của chiếc mô-tô Nhật. Gần hàng rào gỗ trắng, hàng loạt dấu vết hỗn độn, nhưng không quá khó để giải mã. Khoảnh đất với đám cỏ chân ngỗng bị xéo nát chỉ có thể là vết tích của một cuộc tấn công và chống trả đầy hoảng sợ, với người sống với bầy ngón tay của những kẻ đã chết. Nhưng in hằn rõ nét hơn cả, là một ô vuông nhỏ. Có lẽ, khi người điều khiển chiếc mô-tô vàng tìm cách khống chế cái hộp ma quý, cậu ta đã đánh rơi nó xuống mặt đất. Hoặc một điều gì đó tương tự như thế.

Như vậy, hướng nghi ngờ duy nhất kẻ đang giữ chiếc hộp chỉ có thể là Trung. Nếu cuộc đột nhập vào nhà cậu bạn bóng rổ không dẫn đến cái hộp, giải pháp khả dĩ còn lại là chờ gặp và hỏi thẳng kẻ tình nghi.

*

Trong khi chờ đợi, Nguyên dọn tạm một chỗ trên bàn học bề bộn. Sau đó cậu đặt lên quyển album sơn mài và cái túi xộp đựng đôi sneakers của anh chàng bóng rổ.

Cậu mở túi giày trước. Trên mũi giày vải, những vết cào mạnh và sâu khiến cả đôi giày gần như rách toạc, méo mó. Dưới đế cao su vẫn còn vương vài mẩu xanh của cỏ lẫn các mảng đất, cũng có các vết cào. Nguyên rùng mình. Chắc chắn những ngón tay khô xác đã gây thương tích, khiến Trung rất đau và khiếp hãi. Bằng chứng là mấy ngày qua, ở trường, Trung trở nên âm thầm, khác hẳn vẻ ồn ào thường ngày.

Tiếng chân bước trên hành lang. Lớp đế crep của đôi giày mềm dành cho người già cọ vào sàn gạch, chậm và run rẩy. Bà ngoại Trung mở khóa phòng cháu trai. Ngồi im trong tư thế cũ, bóng ma mặc áo ca-rô xanh xám khoanh tay bình thản. Từ ngưỡng cửa, đôi mắt mờ đục hướng thẳng về bàn học:

- Ai đang ở trong đây?

Không có tiếng động bất thường, dù cho hơi thở nhẹ.

Người phụ nữ già nua bước hẳn vào phòng. Mái tóc bạc phơ chậm chậm xoay các hướng, như có thể nhìn thấy hình bóng cây lạng đang hiện diện bằng một trực giác kỳ dị, không nhất thiết là mắt nhìn.

Bàn tay run rẩy huơ vào khoảng không trước mặt, lại cất tiếng khê khàng:

- Ai đấy? Hãy trả lời đi!

Một nét quen thuộc mơ hồ hiện trên gương mặt héo úa với làn da như thứ lụa vàng ố và đầy nếp nhăn.

Một âm sắc trong giọng nói chạm vào điểm xám nào đó trong vùng ký ức.

Giờ thì trạng thái bất động và câm nín của Nguyên không phải do cậu chủ động, mà bị điều khiển bởi sự ngờ ngợ kỳ dị đang xâm chiếm.

- Nếu người không được mong chờ đến đây, hãy biến khỏi ngôi nhà này!
- Người phụ nữ già nua bỗng nói to hơn, rành mạch - Đừng ám hại người khác. Còn nếu là người mà tôi chờ đợi, thì xin hãy làm ơn... S'il vous plait...

Câu nói cuối cùng vang lên và được lặp lại bằng tiếng Pháp đột nhiên đánh thức ký ức u ám, phần ký ức tưởng như đã vĩnh viễn ngủ vùi. Nguyên

choáng váng. Tay cậu gạt nhăm mấy đồ vật trên bàn. Quyển album sơn mài rơi xuống, lật mở ở trang đầu tiên.

Bức ảnh chụp cô gái mảnh khảnh ngồi dưới tán cây tử đinh hương. Những nụ hoa thêu trên váy cô lẫn vào các chùm hoa đang nở rộ, mềm xốp, vô số, nhiều đến mức ngỡ như hương thơm ngọt dịu của hoa vẫn còn vương lại trong tấm ảnh này. Thời gian đã phả hơi thở vàng úa lên chất giấy lụa, nhưng đôi mắt mở to nhìn vào ống kính, hay đúng hơn, nhìn thẳng vào người đứng sau chiếc máy ảnh vẫn nguyên vẹn ánh nhìn hơn 50 năm trước. Trong sáng. Vui sướng. Đầy ắp hy vọng yêu thương và được yêu thương.

Bà cụ tóc bạc bước chậm rãi đến nơi phát ra tiếng động.

Tựa một làn gió lạnh giá run rẩy, chàng trai Tử Đinh Hương lao vút lên, bay về phía cửa sổ mở hướng ra vườn. Như một côn trùng khổng lồ bám trên thành cửa, cậu nhìn trừng trừng cái hình bóng già nua và cô độc giữa phòng.

Bà cụ đang cúi xuống, lần mò tìm kiếm, cho đến khi chạm tay vào bức ảnh hoa niên của chính mình. Bức ảnh được chụp bằng chiếc máy Leica, do người bạn trai của bà bấm máy. Bà đã yêu quý người ấy, nhiều ở mức sau này không thể dành cho ai khác tình yêu sâu đậm như thế nữa. Sau cái chết của cậu, cô gái 17 tuổi sang chấn tâm lý nặng nề. Để chữa bệnh cho con gái, gia đình bà chuyển đến một nơi rất xa. Ở đó, bà dần bình phục. Rồi bà đã học hành, tiếp tục lớn lên, rồi lập gia đình như mọi cô gái trẻ khác. Chọn một cuộc sống im lặng, bà gần như không giao tiếp bên ngoài, quanh quẩn bên con cái trong các khu vườn nhà. Cho đến ngày chồng bà qua đời, con gái bà, mẹ của Trung, đưa bà quay trở lại sống ở thành phố quá nhiều ký ức này thì đôi mắt bà đã dần chìm vào bóng tối. Suốt những năm tháng dài đằng đẵng, chưa bao giờ bà rời xa quyển album. Chỉ tuần trước, bà mới quyết định giao nó lại cho thằng cháu trai, để nó gìn giữ kỷ niệm của gia đình. Tuy nhiên, Trung không hứng thú lắm với những bức ảnh cũ...

Bàn tay khô gầy vẫn run rẩy trên tấm ảnh cũ. Vệt nước mắt ứa dài, thấm vào các nếp nhăn tỏa trên gò má. Trong thoáng chốc, một phép lạ xảy ra, người phụ nữ già nua bỗng trở lại thành cô gái của hơn nửa thế kỷ trước, nhỏ nhắn và dịu ngọt trong chiếc váy thêu. Chỉ có đôi mắt là vẫn mù lòa. Tiếng gọi xuyên qua tháng năm dài dặc, thăm thì như một hơi thở:

- Nguyên này...

Chàng trai Tử Đình Hương níu chặt khung cửa. Thời gian khốc liệt. Nó trao tặng cậu bao nhiêu hiểu biết khôn ngoan. Cho cậu sức mạnh ngày một vững chãi. Đổi lại, nó cũng tàn phá bao nhiêu đẹp đẽ mà cậu từng tin tưởng trong quãng đời non trẻ. Cảm giác đắng nghẹn choán đầy hồn ma phiêu bạt. Nhưng người bạn ngày xưa vẫn kiên trì:

- Em biết là anh, Nguyên ạ. Cuối cùng, anh đã đến. Em không nhìn thấy. Nhưng em biết chính là anh, bằng hương thơm hoa tử đinh hương mà anh đem đến...

Chàng trai trên cửa sổ căn chặt môi. Không, cậu không được phép giao tiếp với người quen cũ. Phá bỏ nguyên tắc, cậu sẽ tức khắc mang đến cái chết cho họ. Bao nhiêu điều cậu cất giữ hàng chục năm qua không sao chia sẻ. Bao nhiêu thương nhớ, chông chất đến mức người bị chôn vùi dưới nó đã tin rằng mình không thể thương nhớ ai nữa. Tất cả bỗng chốc hiện ra trong tích tắc, đổ ụp xuống, biến thành vệt xoáy sâu thẳm, khiến cậu chóng mặt kinh hoàng. Người bạn năm xưa bước hẳn vào vùng nắng sáng. Đôi môi nhỏ nhắn mấp máy thì thào:

- Anh không nói gì cũng được. Nhưng em muốn nói với anh rằng, em chưa bao giờ hối tiếc vì đã yêu anh. Ký ức mà chúng ta cùng nhau tạo nên là một bức tranh không gì có thể xóa mờ. Sau này, em gặp một người đàn ông khác và lấy làm chồng. Anh ấy rất tốt. Em có gia đình và những đứa con. Em đã có một cuộc đời nhỏ bé, yên tĩnh nhưng thật hạnh phúc. Không gì phải hối tiếc cả. Và giờ đây, ở những năm tháng cuối cùng của thời gian

sống, em lại suy nghĩ về anh. Em chợt hiểu, ngay cả khi anh đã mất đi, thì anh vẫn trao cho em món quà lớn nhất. Em biết cuộc sống này thật đáng giá, đáng giá từng ngày. Vì thế, em hiểu mình phải sống thế nào, yêu thương người khác thế nào. Vì em không sống cuộc đời của riêng em. Mà em sống cả cuộc đời của anh nữa...

Nước mắt ràn rụa trên mặt Nguyên cảm lạnh. Cậu đưa tay, như sắp chạm vào cô gái nhỏ của hơn 50 năm trước. Nhưng cậu phải rút tay lại. Gió xào xạc trên những đỉnh xanh ngoài vườn, lùa vào cửa sổ, xuyên qua chiếc áo ca-rô hư ảo. Mái tóc mềm mại nhẹ bay khi cô gái mỉm cười, và giọng nói mỏng đi dần:

- Những gì quan trọng nhất, em đã nói với anh rồi. Giờ thì anh có thể ra đi. Nhưng anh nhớ em, em rất mừng. Vì em đã đúng khi không đánh mất hy vọng. Vì sau bao nhiêu năm tháng, cuối cùng chúng ta đã được gặp nhau.

Nụ cười ấy giữ nguyên khi thời khắc xoay ngược của cỗ máy thời gian chấm dứt. Các nếp nhăn vô số dần hiện trên làn da kem nhạt. Dòng tóc đen mượt rùng rùng chuyển màu. Hình hài già nua quay trở lại. Bà cụ chậm rãi quay lưng, ra khỏi phòng. Tiếng chân bước trên cầu thang mờ dần. Gió thổi mạnh, như muốn xay nghiền cái bóng trên cửa sổ thành đám bụi xám mờ. Nhưng Nguyên vẫn ngồi im, với cảm giác trống rỗng đến tận cùng mà vẫn ngập tràn yêu thương. Cậu chỉ choàng tỉnh, thoát ra khỏi tâm trạng trầm lắng ấy khi tiếng mô-tô của Trung vang động, rồi đột ngột tắt hẳn.

*

Cậu bạn bóng rổ tự mở cổng chuẩn bị dắt xe vào nhà. Cậu về muộn, vì sau giờ tập bóng, cậu đã ghé qua nhà Tina, ở lại và nói chuyện khá lâu với cô bạn. Mắt cậu nhận thấy ngay một túm lông dính bết trên cánh cổng. Màu nâu nhạt pha trắng quen thuộc của Dingo, con chó nòi Husky bà ngoại mới cho phép cậu nuôi cách đây vài , cảm giác tê liệt xâm chiếm toàn phần chỉ

khi Trung nhận ra ngay trước mũi xe, còn có mảnh da với đám lông trắng và nâu, lớn chừng bàn tay. Con chó của cậu đã bị giết chết một cách tàn bạo. Tim đập cuồn loạn trong lồng ngực, cậu cố gắng phân tích tình hình: Chỉ có bọn đột nhập mới ra tay tàn độc với những chú chó. Nhưng quan trọng hơn nữa, chỉ có các bóng ma mới lo sợ bị trực giác nhạy bén của loài thú tinh khôn này phát hiện. Thế nên bóng ma ấy phải ra tay trước.

Nguyên đã đến đây. Đang ở đây.

Mình sẽ không làm ồn. Mình sẽ nghĩ ra cách để bà ngoại không bị sốc với cái tin Dingo bị giết. Có lẽ mình sẽ nói nó lạc đâu mất để trì hoãn... Trung tự nhủ và trấn tĩnh bằng cách hít một hơi dài. Khi băng qua hết sân, Trung ghé vào mái hiên để chào bà ngoại như mọi lần.

Trong ánh nắng vàng nhạt chiếu xiên, bà cụ ngồi thả người trên chiếc ghế quen thuộc, với nụ cười bình yên khôn tả và bàn tay đặt trên bức ảnh thời hoa niên. Thật nhẹ nhàng, bà đã trút hơi thở cuối cùng hơn nửa giờ trước.

Lúc này thì mọi kiểm soát không còn cần thiết nữa.

Quả bóng da cam trên tay Trung rơi xuống, lăn đi không một tiếng động. Chàng trai bông rở khuyu xuống, hét lên, lay gọi người bà hiền hậu.

Tiếng hét thảng thốt của Trung xé toạc hẳn lớp màng yên tĩnh vẫn còn vương quanh chàng trai Tử Đình Hương. Giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống khung cửa, thấm thẳng vào những thớ gỗ, như chưa từng hiện diện. Buông tay khỏi ô cửa sổ, bóng ma xám mờ loạng choạng bay đi.

*

Trên hành lang, các học sinh khối 12 đang tụ tập bàn bạc về những khối ngành chuẩn bị đăng ký cho mùa thi đại học sắp tới. Trừ một số ít đã chắc chắn có một suất ở giảng đường vì gia đình sẽ gửi ra nước ngoài du học,

hầu hết đều hồi hộp và căng thẳng. Ngay cả khi vẫn vững tin mình học giỏi, hoặc ngược lại, biết mình không mấy cơ may, thì viễn ảnh sẽ vào đại học vẫn làm cho tất cả cho tất cả phần chấn khi đối diện một tương lai hoàn toàn thay đổi.

Đứng trong đám đông các cô gái đang trò chuyện khe khẽ, Doanh Minh cũng chia sẻ đôi chút kế hoạch sắp tới. Cô sẽ thi vào khoa Thiết kế nội thất. Một cô bạn tỏ ra ngờ vực: "Khả năng vào được ngành này của cậu sẽ là bao nhiêu phần trăm?" Cô gái nhỏ thành thật: "Nếu không thi đậu ngay kỳ thi đầu tiên, coi như tớ có một gap y thời gian đó, tớ sẽ tiếp tục ôn tập để thi lại năm sau. Tớ sẽ học thêm một ngoại ngữ nữa, tiếng Pháp chẳng hạn. Và đi du lịch một vài nơi. Ba tớ cũng nói người ta không nhất thiết phải kiệt sức vì một mục tiêu, nhất là khi đạt mục tiêu rồi, người ta không còn cảm hứng để triển khai nó thành kế hoạch tốt hơn!"

Cách đây vài mét, các chàng trai trò chuyện thoải mái hơn. Bỗng có một chuyển động khiến Nguyên chú ý. Dáng người cao lớn của Trung đang đi rất nhanh về lối rẽ ngoặt dẫn ra cầu thang. Ở hướng ngược lại, mái tóc ánh đỏ mahogany của Tina cũng tiến về phía ấy. Họ không nhìn ai. Tuy nhiên, chính vẻ lạnh lùng lại cho thấy cả hai che giấu một tâm trạng hết sức căng thẳng. Nguyên rẽ đám đông, chạy qua khúc ngoặt.

Cậu đã chậm một bước.

Tina và Trung vừa chấm dứt cuộc trao đổi ngắn ngủi. Một cách thần nhiên nhưng nhanh chóng, cô bạn đang xuống các bậc thang, càng lúc càng nhỏ dần.

Trung đứng tựa hần lưng vào tường, nheo mắt quan sát vẻ mặt của chàng trai Tử Đình Hương, nhếch môi cười:

- Cậu không thể giành lại thứ đang tìm kiếm đâu!
- Cậu vừa đưa nó cho Tina?

- Thoạt đầu, tớ cũng định giữ cái hộp chết tiệt ấy! - Trung nhún vai - Cái gì đáng sợ mà không hấp dẫn, phải không? Nhưng tớ nghĩ lại, tốt nhất là đưa cho người biết cách sử dụng những ngón tay quái quỷ vào một mục đích đáng kể!

- Tôi biết là cậu đã không chế được chúng? - Nguyễn hạ giọng.

- Phải. Tình cờ, tớ tìm ra cách thức vô hiệu hóa sức mạnh của những ngón tay điên khùng. Lúc bị tấn công ở bãi cỏ bên ngoài nhà Minh, phát hoảng, tớ đã buột miệng hét lên gọi bà ngoại, như hồi tớ còn con nít. Hơi kỳ quặc, nhưng sự thật là ý nghĩ về bà ngoại của tớ đã vô hiệu hóa lũ ngón tay thù hận. Tớ thử thêm vài lần nữa, hiệu quả cũng giống hệt vậy...

Trung chạm tay lên chiếc băng đen trên ngực áo, nơi cậu đang để tang người bà vừa mất. Rồi cậu nói thêm:

- Tuy nhiên, tớ cũng nhận ra rằng, khi mang chiếc hộp về nhà, tớ đã mang theo những điềm chết chóc.

Nguyễn nhìn cậu bạn bóng rổ. Có nên nói với Trung rằng, bà ngoại cậu ấy ra đi khi đã thực hiện trọn vẹn những điều cần thiết, và đến lúc bà muốn ra đi? Có nên hé lộ cho Trung hay về một mối dây gắn kết đặc biệt trong quá khứ?

Không! Tất cả câu trả lời đều là không.

Cậu không thể chia sẻ bí mật về người bà đã mất cho Trung nghe được. Có những ký ức nên vĩnh viễn ngủ yên, không cần khuấy động cuộc sống của những người đang sống nữa. Thà để cậu ấy dấn vật vờ với chút hiểu lầm, còn hơn để cậu ấy đẩy cánh cửa bí mật không cần thiết, sa chân vào những rắc rối khôn lường. Cậu ấy chỉ cần biết rằng, tình yêu thương của bà ngoại đã xuyên qua mọi rào cản không gian lẫn thời gian, đã và sẽ tiếp tục chờ chờ cho cậu ấy trước những tấn công đáng sợ nhất, thế là đủ.

Đột nhiên, Nguyên nhìn thẳng vào mắt Trung:

- Tại sao cậu đưa cho Tina chiếc hộp nguy hiểm ấy?

- Đơn giản là với cô ấy, chiếc hộp không có gì nguy hiểm! - Trung thần nhiên.

- Bằng cách nào cậu biết điều đó?

- Vì tớ đã biết, cô ấy là ai! - Giọng chàng trai bóng rổ đều đều, hơi uể oải.

- Nói rõ hơn đi! - Nguyên đề nghị. Không khí trong hai cánh phổi cậu lạnh toát.

- Liệu cô ấy có thể là ai khi đã đưa ra một vài gợi ý khôn ngoan để rút cuộc, tớ tìm đến đúng vị trí của chiếc hộp?

- Tina sẽ sử dụng chiếc hộp ma thuật vào mục đích gì?

Trung nhếch môi cười, nhún vai. Bằng cử chỉ hàm ý giấu cợt, rõ ràng, cậu ta tin rằng đã báo trước về một thất bại mà đối thủ sẽ phải lãnh nhận. Và vì thế, cậu ta không muốn đá động đến đề tài này thêm.

*

Sự tương phản kỳ dị giữa chuyển động hối hả của ánh sáng với các vật thể tối thẫm đứng im, giữa các đám mây trôi dạt về phía bên kia thành phố, những xe cộ lao đi vun vút, những bóng người vô số đột ngột hiện ra rồi đột ngột biến mất trong các con đường quanh co và tòa nhà bất động... Các hình ảnh ấy đang Nguyên, hết như một đoạn phim tư liệu được chiếu lên màn hình với tốc độ chóng mặt, và được nhuộm trong thứ ánh sáng tái xanh.

Một điều gì đấy rất cuộc đã xảy ra với bên trong đôi mắt của Nguyên.

Cậu không thể ăn uống như những người sống đã đành. Giờ đây, cậu phải chấp nhận nguy cơ sắp sửa đánh mất nốt khả năng nhìn nhận thế giới chung quanh theo cách thông thường. Gương mặt mọi người giờ chỉ còn là những hình khối rời rạc. Các đường nét tan nhòe. Các dải màu rực rỡ dần dần thu hẹp. Thế giới với cậu chỉ còn là sắc trắng, những đường viền đen và chút bóng mờ ngả xanh như ánh sáng lọc qua những tán cây dày đặc.

Thị giác rơi vào tiến trình suy thoái nhanh chóng chính là dấu hiệu chi biết: Con đường cậu đi đang vào đoạn kết thúc. Thời gian được phép hiện diện trong thế giới này của cậu không còn nhiều. Bằng mọi giá, cậu phải giành lại chiếc hộp ma thuật. Cậu phải có được chiếc nhẫn quyền lực trong tay. Bởi nếu không, ở thời khắc then chốt, cậu sẽ không còn lựa chọn nào khác là tan biến vào hư không. Và trên tất cả, cậu vĩnh viễn buông tay khỏi cơ hội tái sinh và sở hữu sức mạnh lớn lao mà hàng triệu kẻ khát khao.

Các đám mây vẫn tiếp tục trôi dạt về phía bên kia thành phố. Xe cộ vẫn lao đi vun vút. Những bóng người vô số đột ngột hiện ra rồi đột ngột biến mất trong các con đường quanh co và tòa nhà bất động. Chàng trai Tử Đinh Hương kiên nhẫn chờ đợi trong một con đường tắt không bao giờ có nắng vì bóng đổ của các tòa nhà cao tầng. Đây là cách nhanh nhất và dễ nhất để tiếp cận Tina. Sau giờ học luyện thi buổi chiều, từ trạm xe buýt, cô ta sẽ đi bộ về nhà bằng con đường vắng vẻ này, trong vài phút nữa.

Không thể nhìn rõ, nhưng Nguyên cũng biết người cậu chờ đang đi tới. Tiếng động mà những ngón tay bị giam hãm trong chiếc hộp gây ra luôn truyền qua sóng âm, tạo nên một vài xung động khiến cậu bứt rứt khó tả.

Giật mình khi nhận ra chàng trai Tử Đinh Hương đột ngột bước ra từ hõm tường ám rêu, Tina nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cất giọng lạnh lùng:

- Có việc gì vậy?

- Hãy đưa cho tôi chiếc hộp mà cô đang cất trong túi! - Nguyên đề nghị thẳng.

- Đừng hòng! - Tina nói nhanh, đưa mắt tìm cách thoát khỏi kẻ chặn đường.

- Tôi không muốn làm cô bị đau. Vậy nên, cách hay nhất là tôi thứ không thuộc về cô!

- Nhưng chiếc hộp cũng đậu thuộc về anh! - Tina gằn giọng.

Nguyên mở căng mắt, ghi nhận hình ảnh cô gái đối diện: Mái tóc rờn lên như những ngọn lửa xám. Vầng trán lạnh. Đôi mắt lúc này biến thành hai cái hốc đen sẫm cách xa sống mũi, tụt vào trong sọ. Mọi đường nét khác nhòe nhoẹt, ngoại trừ tia sáng của sự thách thức có thể cảm thấy rất rõ.

Bản năng tàn bạo khi đối diện với sự chống cự đã cựa mình thức dậy. Bóng ma nhắc lại:

- Đưa cho tôi! Giữ nó, cô không có được ích lợi nào hết!

- Tôi không phải là Doanh Minh. Không có chuyện tôi sẽ nghe theo những lời nói của anh! - Bước lùi về sau một bước, mái tóc hung đỏ thản nhiên - Tôi đã biết cái hộp này là gì. Tôi sẽ đưa nó cho Minh, để cô ấy biết, mình đang liên hệ với loại người nào!

- Minh đã biết tôi là ai! - Nguyên nói khẽ.

- Nhưng cô ấy không biết chính xác những gì anh đã từng gây ra. Anh cứ việc đóng vai một hồn ma tội nghiệp lang thang thèm khát hơi ấm, tình thương hay những thứ đại loại. Nhưng tôi không bị mắc lừa. Ví thế, tôi phải kéo tấm màn che mắt, cho Minh biết rõ sự thật. Không lời nói nào có thể thay đổi suy nghĩ của cô bạn gái đang yêu, ngoại trừ bằng chứng sống động...

Tiếng gió xé vút qua tai.

Nhanh hơn chớp mắt, Tina thấy mình đã ngã sấp trên mặt đường. Cái túi văng sang một phía. Những mảnh đá dăm sắc lẹm găm vào gò má, và cắm, vào cả mí mắt. Nhưng đau đớn hơn hết, là cảm giác bị thắt nghẽn ở khí quản. Không thể cất tiếng kêu, dù nhỏ nhất. Một sức mạnh ma quái và ghê rợn đang kéo đầu cô, như muốn làm cho cổ cô dài ra, vặn xoắn lại, cho đến khi các khớp xương cổ kêu rảng rặc sẽ phải đứt rời. Những ngón tay Tina bấu chặt vào mặt đường nhựa, hoàn toàn tuyệt vọng.

Thế nhưng, đúng tích tắc cô tin rằng cuộc sống mình đã đến hồi chấm dứt, bàn tay lạnh toát đang ghì chặt vùng cổ đột ngột buông ra, nhanh chóng như khi nó chộp lấy cô và quật ngã xuống.

Mất một mái tóc mahogany mới tìm lại hơi thở, loạng choạng ngồi dậy.

Cuối con đường vắng lặng, bóng ma càng lúc càng nhỏ dần. Chiếc túi da nằm trên mặt đường lúc này chỉ còn vài quyển tập mỏng. Cái hộp đã bị lấy mất.

Tina ngồi im, nhìn theo trùng trùng cho đến khi Nguyễn khuất hẳn.

Cô luôn thừa thông minh nắm bắt mọi diễn biến.

Cô luôn biết nhiều hơn những gì mà người chung quanh như Minh, Trung hay chính Nguyễn nghĩ rằng cô có thể biết.

Nhưng vì sao bóng ma Tử Đinh Hương lại buông tha cô vào lúc lấy thêm một mạng sống quá sức dễ dàng? Điều này thì cô không sao giải thích nổi, cho chính mình.

MẤT MÁU

Chiếc mô-tô xanh olive được dắt qua cổng lớn của ngôi nhà hàng rào gỗ trắng. Thái độ lịch sự nhưng xa cách, ba Minh nhắc chàng trai Tử Đình Hương cứ vào trước, bước thẳng lên tầng một, phòng làm việc của ông.

Ngang qua đoạn hành lang nối giữa hai không gian, Nguyên bỗng bước chậm. Cậu thoáng gặp người, chống lại sự đau đớn ở vùng ngực và bụng. Bên phòng khách lớn và cả trong khu vực bếp, từ trên trần, dãy đèn halogen đều bật mở. Những luồng sáng bất động trong dãy hành lang quen thuộc. Ánh sáng không bình thường. Dòng chất lỏng lạnh giá trong suốt, chảy lênh láng trên hết thảy các đồ vật mà có một quãng thời gian cậu từng ở giữa chúng một cách dễ chịu khi đến đây cùng Minh học bài, cùng cô ấy đọc một vài quyển sách cũ xưa, cùng nhau sắp xếp mẫu vật để chụp những bức tĩnh vật bằng chiếc máy ảnh Leica của họ... Những khoảnh khắc tươi tắn và sống động đến mức ngay cả món đồ bé nhất, ít quan trọng nhất trong không gian đó cũng thấm đẫm niềm vui. Bất giác, Nguyên hiểu, khi vắng đi cô gái nhỏ, nguồn sinh khí ấm áp tức khắc biến mất. Tất cả đồ vật quen thuộc bỗng trống rỗng, xa lạ. Và luồng sáng lạnh bao phủ chúng cũng trở nên mạnh mẽ dị thường, như nhằm mục đích duy nhất là xua đuổi sự lai vãng của các hồn ma. Ta đã liều lĩnh khi tìm đến đây, trở thành bạn Minh, ở bên cô ấy, chia sẻ với cô ấy những thời khắc đẹp để giản dị. Nhưng mãi mãi, ta không phải là kẻ được chờ đón ở nơi chốn này

Nguyên khép chặt mí mắt trong vài giây. Những tế bào hình que trong võng mạc đang trong quá trình bị phá hủy. Lúc này, bị hấp thu ánh sáng quá độ, chúng chuyển động điên cuồng, làm nhãn cầu của cậu như sắp vỡ bung. Tuy nhiên, Nguyên phải bước nhanh hơn vì tiếng chân người đàn ông chủ nhà vang lên nặng nề sau lưng. Lúc này, Minh đang ngồi trong lớp luyện thi môn vẽ tận trung tâm thành phố, chăm chú với bài tập hình họa. Cô sẽ chỉ trở về nhà trên chuyến xe buýt cuối cùng của ngày. Chính vì vậy, trong cuộc điện thoại sáng nay do Nguyên gọi đến, vị chủ nhà và chàng trai Tử Đình Hương chọn thời điểm trước khi trời tối để hẹn gặp

Phòng làm việc của ba Minh chưa bật đèn. Ánh sáng từ cửa sổ và chiếc máy tính đang đặt ở chế độ chờ. Trên màn hình LCD, những con sứa biển hồng phớt hoặc các sinh vật phù du xanh nhạt, tất cả đều có thể xuyên thấu vì trong suốt, nổi nhau trôi lơ lửng rồi tan biến vào bên kia màn hình, nơi làn nước của bóng tối ngự trị. Chờ ba Minh khép cánh cửa lớn, ngồi vào chiếc ghế xoay bọc da, Nguyên mới kéo chiếc ghế nhỏ đối diện.

Ô cửa sổ gần tủ sách đóng chặt, rèm buông im lìm. Nhưng chếch bên cạnh chiếc bàn lớn, ô cửa còn lại mở rộng. Từ đây có thể nhìn bao quát xuống hồ bơi, chiếc xe mô-tô cổ xưa dựng giữa vườn, và xa hơn, những tán cây tử đinh hương kéo thành vệt dài, xanh thẫm. Mặt sông thổi vào đây các đợt gió mỏng hơi nước, mang theo làn hơi lạnh ẩm và bóng tối mờ nhạt. Nhưng Nguyên không lưu tâm đến những hình ảnh mờ nhòe bên ngoài. Khi ba Minh bật lên mấy ngọn đèn tường vàng dịu, cậu tức khắc bị hút vào những bản vẽ, các mô hình đồ án rải rác trong phòng. Chúng đang hiện ra với các đường nét trung thực, thuần túy kỹ thuật. Từng mảng sáng tối rạch ròi. Cậu từng nhìn thấy tất cả hình ảnh này, trong thực tế, với quy mô đồ sộ đáng ngưỡng mộ của chúng. Nhưng ở tỉ lệ bé nhỏ, chúng lại hiện ra với vẻ đẹp khác, khi người ta có thể bao quát các hình khối trong tương quan với không gian xung quanh, cảm nhận những ý tưởng bay bổng hay các ngụ ý thâm kín mà người thiết kế cài đặt. Các hình ảnh mà cậu đang nhìn đây tiềm ẩn thứ hiệu ứng kỳ dị. Chúng truyền đi một cảm hứng rõ rệt: Người ta bỗng tin rằng mình sở hữu một sức mạnh bí mật, để xếp đặt, dời đổi mọi thứ, dù nặng nề và to lớn nhất trong thế giới này. Tuy nhiên, cay đắng làm sao, đó cũng là giấc mơ cậu đã phải từ bỏ. Ở tuổi 17, cậu đã từng phác thảo rõ nét một tương lai, khi cậu trở thành kiến trúc sư hay một kỹ sư xây dựng. Thế rồi, cùng với cái chết, tất cả vụn vỡ chóng vánh. Không một ai nhớ đến những giấc mơ ấy nữa, ngoài chính cậu. Thật khủng khiếp khi từng hiện diện trong cuộc sống này mà không để lại chút dấu tích nào.

Bên kia bàn, người đàn ông trung niên ngồi sâu trong lòng ghế. Đôi mắt rần rần như đồng hun khoanh hồ trước ngực. Ở con người này, toát lên vẻ

điềm tĩnh đặc biệt. Mẫu hình đặc trưng của kiểu người luôn giành phần chủ động trong mọi tình huống. Sức mạnh toát ra không chỉ bởi quyền lực hay khối tài sản khổng lồ ông nắm giữ, mà hơn hết, nó bắt nguồn từ thái độ khôn ngoan và khả năng phán đoán con người chính xác. Như lúc này đây, ông đang lặng lẽ quan sát - hay đúng hơn, lạnh lùng phân tích vị khách trẻ tuổi bằng thái độ chăm chú vừa phải. Bên dưới nét mặt khoan hòa, chỉ có thể là sự tàn bạo không giới hạn. Nguyên rùng mình. Không, Minh không có nhiều nét giống ba lắm, ngoại trừ đôi mắt có khả năng nhìn thẳng vào suy nghĩ bên trong kẻ khác.

Dường như thời gian chờ đợi đã đủ, người đàn ông trung niên lên tiếng nhắc:

- Cậu nói sẽ mang đến cho tôi một thứ tôi muốn lấy lại. Nó đâu?

Bình thản và chậm rãi, Nguyên tháo quai đeo chiếc túi da khỏi vai, mở nắp, lấy ra chiếc hộp gỗ, đặt lên mặt bàn ngay trước mặt mình.

Trong vùng sáng vàng ấm, chiếc hộp mờ ảo dần dần hiện lên rõ nét. Các đường vân vàng mảnh của loại gỗ hồ đào. Những vết xước chằng chịt làm cho nhánh hoa tử đinh hương chạm nổi trên nắp hộp như bị bể thành nhiều mảnh vụn. Và thanh khóa bằng đồng vẫn nằm nguyên trong chốt, ngả màu rỉ xanh đặc trưng của món đồ đã lưu lạc suốt hơn nửa thế kỷ qua.

Các khối cơ trên gương mặt ba Minh căng thẳng. Đôi mắt tinh anh trở nên bất động, dán chặt vào món đồ vật trên bàn. Hồi lâu, ông mới khẽ hít hà:

- Tại sao cậu cho rằng tôi muốn lấy lại chiếc hộp này?

- Nó từng thuộc về ông, không phải vậy sao?

Trong một phản ứng bất chợt, người đàn ông bỗng vươn người về phía trước, như muốn tức khắc chộp lấy món đồ vật bằng gỗ. Nhưng, nghĩ sao

đấy, ông lại ngả vào lưng ghế, điềm tĩnh:

- Cậu biết gì về chiếc hộp?

- Nó cất giữ những bí mật mà ông không muốn ai biết! Nói cách khác, chiếc hộp là bằng chứng cho một giai đoạn quá khứ ông muốn che giấu! - Trong giọng nói đều đều của Nguyễn, âm sắc ngập ngừng thoáng qua. Dường như cậu bỗng nhìn thấy một điều gì đó bên trong chính mình - Món đồ này chứa đựng những thứ gây sợ hãi lẫn đau đớn. Không chỉ nghĩa bóng mà cả nghĩa đ

- Tôi muốn nghe tiếp, các phỏng đoán của cậu! - Giọng ba Minh trầm đục hẳn.

- Ông từng cất giấu nó, không muốn cho ai đụng vào. Khi có một quá khứ nguy hiểm, không ai muốn để nó lộ ra dưới ánh Mặt Trời. Chưa kể, quá khứ ấy còn tàn phá những gì đang có của ngày hôm nay.

Ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ đã tắt lịm hoàn toàn. Những đợt gió thổi nhạt hơn. Lẫn trong tiếng xào xạc đều đặn của lá cây, một âm thanh nào đó vừa len vào. Dần dần, nó trở nên rõ nét, giống như một tiếng tru, xuyên qua những ô cửa không đóng. Cùng lúc, một mảnh giấy báo hay cái bao xộp gói hàng, có lẽ, mắc vào nhánh cây khăng khiu vươn cao ngang tầm cửa sổ. Cái mảnh giấy gói cứ bay phần phật, rách toạc đôi chỗ. Cái bóng của nó, do hiệu ứng ngọn đèn cao áp vừa bật ngoài đường, in lên tấm màn cửa sổ buông trong góc phòng. Thảng hoặc, cái bóng méo mó kỳ dị ấy đung đưa, lờn vờn từ tủ sách qua mảng tường, rồi dừng hẳn trên chiếc hộp gỗ đặt giữa hai người đang ngồi im.

Trong chiếc ghế da có lúc hoàn toàn lọt vào vùng tối, người đàn ông giống như một bức tượng bị bỏ quên, vô cùng cô độc. Và sâu đậm nhất, nỗi cô độc ấy in hẳn trong hai hốc mắt tối đen như chứa đầy bóng đêm.

- Tại sao cậu gắn tôi, hay nói đúng hơn là gắn quá khứ của tôi với chiếc hộp? - Ba Minh chột lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

Rút từ chiếc túi da tẩm bìa hồ sơ nhỏ trong suốt, Nguyễn đưa qua mặt bàn. Là bức hình cũ chụp gia đình Minh, cậu từng lấy đi từ chiếc khung ảnh trong kho. Giờ thì người đàn ông hoàn toàn bất động. Một cú đánh vô hình, khủng khiếp, vươn ra từ bức ảnh, khiến ký ức đã ngủ im thành linh trỗi dậy. Trên mặt bàn, những đôi mắt trong ảnh đang đăm đăm nhìn ông. Một cái nhìn vĩnh viễn đóng đinh vào thời khắc ấy, dù bao nhiêu năm tháng có trôi qua.

- Tôi thấy tấm ảnh, hôm đầu tiên vào bên trong ngôi nhà này! - Nguyễn nói khẽ.

Bỗng nhiên sống lại trong cậu buổi chiều mưa giông. Cậu bấm chuông cổng. Hơi thở trong lồng ngực như ngưng lại khi nhìn Minh cầm chiếc ô bước ra trên lối đi ướt đẫm nước mưa. Rồi cậu hỏi mượn đồ nghề sửa xe. Và cô ấy sẵn lòng giúp đỡ, dù vẫn giữ thái độ xa cách lạ lùng. Cậu đã biết mình bắt đầu lệch khỏi mục tiêu khi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô bạn nhỏ. Nhưng, kỳ dị hơn, cậu đã chẳng muốn sửa lại sai lầm ấy...

- Cậu lập một bạn với con gái tôi, chỉ để lọt vào nhà và tìm thứ cậu muốn tìm, đúng vậy không? - Câu hỏi lạnh lẽo của ba Minh rạch ngang mảnh ký ức êm dịu.

- Phải! - Nguyễn thành thật - Tôi đã muốn tìm một thứ khác, nhưng tôi kịp thời gian. Đúng khi phải rút khỏi buồng kho, tôi nhìn thấy khung hình, và nghe tiếng động không thể nhầm lẫn của chiếc hộp. Tuy nhiên hôm ấy tôi chỉ kịp lấy đi bức ảnh. Dù vậy, không khó để liên hệ người đàn ông có mặt trong tấm hình với những thứ mà tôi cần tìm.

- Nếu tôi không nhầm, cậu có thể đột nhập mọi nơi chốn, đâu cần mưu mẹo! - Ba Minh gằn giọng - Tại sao cậu lại đóng vai bạn của Doanh Minh?

Tại sao cậu phải mất công chinh phục? Là một kẻ đội lốt, cậu được gì khi làm tổn thương con bé?

Những câu hỏi thẳng thừng, đơn giản.

Tuy nhiên, có những điều giản dị nhất, mà không bao giờ có thể giải thích bằng những từ ngữ thẳng thừng.

Nguyên nhìn qua cửa sổ bằng đôi mắt đã yếu đi.

Bóng tối ngự trị toàn bộ khoảng không giữa nền trời. Từ các đỉnh cây, Mặt Trăng nhợt nhạt đang đi lên, như một người khách lữ hành đơn độc, mỗi một nhưng không thể chấm dứt hành trình bất tận. Nguyên co quắp những ngón tay, cảm nhận sự khô khốc trong lòng tay của chính mình. Tại sao cậu không thể xóa sạch toàn bộ phản ứng thông thường của cơ thể? Một khi đã mất đi khả năng hấp thụ thức ăn, mất đi nhu cầu ngủ và mất đi cả những giấc mơ, thì vì lẽ gì những xúc cảm yếu mềm như lo sợ, buồn rầu hay thương yêu một ai khác vẫn còn ở lại? Tại sao cậu không thể tìm ra một lời nói dối khả dĩ với người đàn ông này, để khóa lấp sự thật rằng, vì thương yêu con gái của ông ta, nên bằng mọi giá, cậu bám víu vào cách duy nhất là hiện diện trong cuộc sống bình thường, để được giống như tất cả các chàng trai 17 khác, với những giới hạn không thể vượt qua, chứ không chọn làm một hồn ma thuần túy, dễ dàng xâm nhập và có mặt ở khắp nơi? Không, cậu không thể nói ra tất cả những điều ấy...

Sự im lặng khiến cơn giận dữ trong người đàn ông trung niên nguôi dịu. Hoặc lý do khác: Ông không muốn đào bới xúc cảm kẻ khác, nhất là khi xúc cảm ấy liên quan đến đứa con ông rất mực yêu thương. Không, bản năng bảo vệ con của người cha ngăn ông lôi con bé dính sâu vào chuỗi rắc rối kinh khủng này. Bằng giọng nói lạnh lẽo, thuần túy công việc, ông đổi hướng quan tâm:

- Cậu không phải là người đánh cắp chiếc hộp ra khỏi ngôi nhà, tôi biết. Nhưng cậu đã mang nó đến đây, trả cho tôi. Một cuộc trao đổi? Vậy nói đi, thứ cậu muốn là gì?

- Chiếc nhẫn!

- Tôi chưa hiểu ý cậu! - Người đàn ông trung niên hơi khựng lại.

- Chiếc nhẫn bằng thép, màu trắng! - Nguyên nói khó nhọc - Tôi tìm cách lọt vào ngôi nhà của ông, để tìm chiếc nhẫn. Tuy nhiên, ông đã giao lại cho Doanh Minh. Tôi không muốn cướp đi sinh mạng cô ấy để chiếm đoạt chiếc nhẫn. Tôi cũng không muốn quyền năng của chiếc nhẫn biến mất nếu tôi lập mưu lấy trộm. Chỉ có cách duy nhất, là ông hãy tự tay lấy lại nó, đưa cho tôi. Ở một lẽ nào đấy, ông và tôi là những kẻ có nguồn gốc giống nhau. Những quy ước về chiếc nhẫn thần thánh - chìa khóa mở cửa kho tàng quyền lực, chúng ta đều nắm rõ.

- Cậu vừa nói chúng ta là những kẻ giống nhau?

- Không đúng ư? Cả ông và tôi đều sở hữu một vài năng lực khác thường. Nhờ nó, ông đã dễ dàng trở thành một người giàu có. Ông thâm tóm những công trình xây dựng lớn nhất. Ông vượt qua các đối thủ cạnh tranh một cách dễ dàng. Và sâu xa hơn hết, ông nắm giữ một quyền lực mà những kẻ cùng thời với ông đều thèm muốn, nhưng không sao biện giải được. Nó là gì, nếu không bắt nguồn từ sức mạnh của bóng tối? Nếu có khác nhau đôi chút, thì tôi sử dụng sức mạnh ấy để đi tìm một thế giới khác, nơi tôi được phép truy lùng những kẻ đã hủy diệt cuộc sống của tôi. Còn ông thì dùng sức mạnh ấy để làm giàu, giành những ưu thế mà người bình thường không bao giờ có thể đạt được.

Trong khi Nguyên nói như một cái máy, người đàn ông lặng thinh. Đôi mắt trừng trừng kia không nhìn cậu, mà xuyên qua cậu, nhìn một điểm vô hình đáng sợ.

Nguy hiểm đến từ những kẻ biết quá nhiều.

Trong một cuộc tranh đấu, đối tượng cần tiêu diệt trước tiên đôi khi không phải kẻ thù, mà là kẻ nắm giữ quá nhiều những điều mà người ta không muốn ai biết.

Chiếc ghế da của ba Minh xoay nhẹ về phía cửa sổ. Ngỡ như ông đã ngủ. Ngỡ như ông không hề nghe thấy lời đề nghị. Ngỡ như ông đang suy tính rất sâu một ý định nào đó. Chỉ rất lâu sau, ông mới quay đầu lại, chất giọng biến đổi hoàn toàn:

- Cậu nhầm rồi

Nguyên im sững. Ba Minh chậm rãi nghiêng người, mở ngăn kéo hộc bàn làm việc. Bàn tay ông nhẹ nhàng mở ra, đưa về phía vị khách trẻ tuổi:

- Là thứ cậu muốn. Phải đây không?

Trong lòng bàn tay to lớn, chiếc nhẫn trở nên nhỏ bé hẳn. Nhưng nó vẫn tỏa ra thứ ánh sáng dị thường, trắng và lạnh.

- Ông biết tôi đến đây để tìm chiếc nhẫn, nên đã lấy lại trước từ Minh!

- Không, cách đây hai ngày, sau khi đọc một quyển sách, Doanh Minh đã đưa lại chiếc nhẫn cho tôi cất giữ. Con bé không muốn làm mất món đồ vật kỷ niệm của mẹ.

- Mẹ cô ấy? - Nguyên thì thầm.

Người đàn ông trung niên gật đầu, gương mặt ông hằn sâu nét đau đớn:

- Phải, chiếc nhẫn là một kỷ vật, thuộc về người vợ đã chết của tôi!

Mọi hình ảnh bủa vây bỗng như lộn ngược.

Đột nhiên, Nguyên nhận ra cậu đã lầm.

Một sai lầm kỳ dị, bẻ ngoặt mọi hướng phán đoán lẫn truy lùng.

Giờ thì cậu đã hiểu, vì sao ba Minh giữ thái độ trung lập lạnh lẽo, vì sao ông nói chuyện với cậu theo cách của một kẻ biết tất cả, nhưng giữ góc nhìn của một người đứng ở bên ngoài. Cậu run bắn lên, sợ hãi còn hơn cả lúc bị những ngón tay ma quỷ truy đuổi.

- Vợ ông... Không... Mẹ của Minh là... - Nguyên thở khó nhọc, nói đứt quãng.

Tuy nhiên, trước khi cậu nói hết câu, ba Minh đã rời khỏi chiếc ghế. Vẻ điềm đạm và kiêu hãnh của ông biến mất. Bước vòng qua bàn, trong một cử chỉ gần như hoảng hốt và xua đuổi, ông đặt chiếc nhẫn vào tay Nguyên, nói hồi hả:

- Tôi đồng ý để cậu giữ lấy món kỷ vật quý giá của cha con tôi. Đổi lại, cậu đi khỏi đây, càng nhanh càng tốt. Đừng bao giờ quay trở lại! Đừng bao giờ tìm gặp con gái tôi! Cứ việc theo đuổi những mục tiêu mà cậu đã đề ra! Nhưng, làm ơn, đừng lôi kéo con tinh vào những rắc rối nữa! Nó không biết gì cả, cho đến bây giờ. Và tôi muốn, mãi mãi về sau, nó cũng không biết gì hết. Hãy để cho con gái tôi sống trong một thế giới mà nó đáng được sống, không bận tâm đến dòng máu chảy trong người nó. Không bận tâm đến nguồn gốc của người sinh ra nó. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Nguyên loạng choạng đứng lên, lồng chiếc nhẫn vào ngón tay. Cậu vẫn chưa thôi choáng váng với sự thật vừa phát hiện. Và sự thật ấy dặt dầy một sự thật khác.

Nguồn gốc của Minh.

Máu đang chảy trong huyết mạch Minh.

Sự nhạy cảm khác thường của cô.

Khả năng nhìn thấy trước những điều còn chưa diễn ra của cô.

Sự tương thích của cô với những tấm lưới địa y. Những tế bào thực vật ma quái thâm nhập vào cơ thể cô. Chúng làm cô đau đớn. Nhưng bằng sự hung dữ mù lòa, chúng cũng bảo vệ cô khỏi sự tấn công của những kẻ có thể gây nguy hiểm. Vì thực chất, những nhánh địa y ấy là một phần con người cô. Vì lý do nào đấy, cô đã bị ngăn cách khỏi chúng khi còn bé. Và giờ đây, chúng chỉ tìm lại chủ nhân trẻ tuổi của chúng mà thôi...

Trước khi rời đi hẳn, Nguyên đẩy nhẹ chiếc hộp vào giữa mặt bàn:

- Ông cất nó đi. Giờ đây, nó không thể làm hại bất kỳ ai nữa.

Không còn gì để che đậy, cậu nhấc người lên, nắm nhẹ chiếc nhẫn trong tay chậm chạp lướt về phía ô cửa mở rộng. Giá như cậu có thể chuyển động nhanh hơn, bay lên cao hơn. Nhưng, cậu không thể. Bên dưới chiếc áo caro xám xanh, cơ thể cậu là một hình hài đầy những vết rách sâu, nát bươm, vì bị cào xé.

Sau khi giành lại chiếc hộp từ Tina, cậu đã mở nắp, để mặc cho những ngón tay điên cuồng trả thù. Đã thỏa mãn, và đã ở quá lâu dưới ánh Mặt Trời, chúng ta thành tro bụi. Cậu cũng đã ở quá lâu dưới ánh Mặt Trời. Cậu rất yếu rồi. Thời gian của cậu trên thế giới này chỉ còn có thể tính bằng một vài ngày.

Trong phòng, tĩnh không ngọn gió. Người đàn ông trung niên đã ngồi xuống bên bàn làm việc, chiếc hộp đặt trên đầu gối. Đôi tay và hướng nhìn của ông nằm trong một tư thế kỳ dị. Hệt như chiếc hộp không phải đồ vật, mà là một sinh linh sắp tàn hơi thở, và phải giữ nguyên vị trí bất động, lặng thinh, để món đồ kia không được phép rơi.

Đặt chân lên bệ cửa mở rộng chuẩn bị bay đi, chợt nhận ra có một dao động rất mỏng trong không khí, chàng trai Tử Đình Hương chậm rãi ngoảnh nhìn về phía sau.

Tấm rèm vải dày nặng nơi ô cửa sổ cạnh tủ sách lớn đang chuyển động mơ hồ.

Có một kẻ ẩn náu bên trong những lớp vải rèm trữu nặng.

Phía sau tấm vải rèm buông kín, chắc chắn cánh cửa đã bật mở từ bao giờ.

THỜI GIAN CÒN LẠI

- Dừng lại thì tốt hơn, Nguyên!

Giọng nói khê và mỏng. Âm sắc rành mạch như lưỡi dao lạnh rạch vào khoảng không tĩnh lặng.

Thân hình trong đà lao về phía trước của Nguyên khựng lại. Những ngón tay trắng bệch đột ngột bám chặt vào khung cửa gỗ. Gân xanh bên dưới làn da nhợt nhạt căng lên như dây đàn.

Người đàn ông trung niên giật mình, bong ra khỏi những suy nghĩ xa xăm. Chiếc hộp rơi xuống sàn gỗ, lăn lóc cho đến khi nắp hộp mở bung.

Trên nền vải rèm sáng màu, hiện lên rõ nét hình dáng một cô gái với đôi vai rảnh rỗi, khuôn đầu vươn cao như con thú rình mồi. Một con thú non trẻ, không quá to lớn nhưng thực sự khôn ngoan và nguy hiểm. Vài vết xước mờ hiện trên cổ tay. Vương trên cầu vai đóng đinh thép của chiếc áo khoác ngoài cùng bộ trang phục gọn ghẽ theo phong cách military, vài mẫu lá non dập gãy, dấu vết khi cô ta bám lên những chạc cây áp sát mảng tường, đột nhập vào phòng qua đường cửa sổ.

Thêm một bước, Tina tiến về phía trước. Vị trí cô ta đứng, vô hình chung, tạo thành một góc của tam giác đều với hai người có mặt trong phòng.

Những ngọn đèn mắt ếch đã ở phía sau lưng kẻ đột nhập. Dưới hiệu ứng của loại ánh sáng không phản chiếu, những mũi đinh thép trên cầu vai lóe lên sáng lạnh. Mái tóc ánh đỏ của cô ta hệt như một đốm lửa ngun ngún, phảng phất mùi diêm sinh đe dọa có thể cháy bùng lên bất kỳ lúc nào. Tuy nhiên, điều khiến những người có mặt bỗng nhiên rơi vào trạng thái tê liệt... Không phải tại mái tóc ấy. Cũng không phải vì sự hiện diện không được cho phép ấy. Sự tê liệt chỉ xâm chiếm toàn bộ khi họ nhận ra trong hốc mắt của cô gái đứng im, con người đang giãn to như quả olive. Từ lúc nào đó, đôi mắt đã biến thành hai khối cầu thủy tinh, không hấp thu ánh sáng bên ngoài, cũng không có chút ánh sáng nào từ đôi mắt ghê rợn đó tỏa ra. Choán kín chúng chỉ là một màu duy nhất, mờ đục, ngả sắc xám xanh, ám chặt và vô cảm.

Chàng trai Tử Đình Hương nhếch môi cười:

- Cô vẫn bám theo tôi sao?

- Tôi không buông rời cậu, khi tôi chưa có thứ tôi muốn.

Vẫn đặt bàn chân trên bệ cửa sổ, chàng trai chậm rãi xoay hẳn người lại, hướng về phía chiếc hộp gỗ lùn lóc dưới chân người đàn ông trung niên. Tuy nhiên, không buồn thay đổi hướng nhìn, đôi mắt xám đục vẫn trừng trừng chiếu thẳng vào Nguyễn, đọc thẳng những ý nghĩ bên trong cậu:

- Cậu định đánh lừa tôi? Cậu tưởng tôi không biết vật đó giờ đây chỉ là một cái vỏ rỗng hay sao? Cậu nghĩ tôi mạo hiểm có mặt ở đây để chiếm lấy món đồ vô dụng ư?

- Cô đã tìm mọi cách để giành được nó!

- Và cậu đã dùng mọi cách vô hiệu hóa những ngón tay trong đó, để tôi không thể chiếm lấy những ưu thế mà lẽ ra tôi có thể đạt được khi sai khiến các ngón tay ma thuật.

- Nhảm rồi, Tina. Tôi không xóa bỏ ma thuật ấy vì cô hay bất kỳ ai. Chỉ là một sự trả giá! - Nguyên nói rất khẽ, nói với chính mình thì đúng hơn - Tôi đã gây ra tội ác quá nhiều. Giờ tôi phải đền lại. Máu trả bằng máu. Đau đốn trả bằng đau đốn. Kinh hoàng trả bằng kinh hoàng. Những linh hồn giện dữ trong những ngón tay ấy rốt cuộc cũng thỏa mãn. Họ đã rời đi. Mọi thứ đã trở lại yên ổn...

- Mọi thứ chỉ thật sự yên ổn khi cậu đưa cho tôi thứ tôi muốn!

- Cô muốn gì?

- Chiếc nhẫn! - Tina thì thào, phả ra từ lồng ngực một hơi thở lạnh.

Căn phòng đột nhiên im phắc. Những sinh vật phù du trôi trên màn hình thăm đen cũng dừng khựng. Thời gian ngưng đọng. Từng phân tử không khí lơ lửng căng phồng lên, bơm đầy sự căng thẳng. Chỉ còn tiếng lá khua lật phật trên những cành cây gần cửa sổ. Chiếc ghế da của người chủ nhà xoay nhẹ, phát ra âm thanh ken két khi ông đứng lên, bước đến, chặn ngang tầm mắt cô gái đột nhập.

- Chiếc nhẫn không phải của cháu. Bây giờ và cả ngày sau nữa, Tina! - Đặt tay lên chiếc cầu vai đầy đỉnh thép nhọn, người đàn ông khuyên nhủ mềm mỏng - Đừng chiếm giữ những gì không thuộc về mình!

Trong một cử chỉ không hề có dấu hiệu báo trước, nhanh và mạnh đến khó tin, cô ta vươn tay, tổng thẳng vào ngực của người che mất tầm mắt mình. Bị tấn công thành linh, vóc dáng cao lớn của người trung niên chao nghiêng, tức khắc mất trọng tâm. Ông tóm huyệt cạnh bàn. Đó cũng là lúc để giày vải mềm trượt dài trên lớp sàn gỗ. Ngã bật ra sau, ông đổ vật xuống, phần sọ sau đầu nện thẳng vào chiếc hộp gỗ lúc này vẫn mở bung nắp. Âm

thanh của sự va đập vang lên khô khốc, ngán ngùi, ghê rợn hơn mọi âm thanh ghê rợn.

Người chủ nhà nằm im, bất tỉnh.

Những ngọn đèn mắt ếch vẫn chiếu vào các bản đồ án trên tường, bỏ mặc người vẽ nên các đồ án ấy nằm trên sàn, như một cái xác trôi trên khoảng nước màu hổ phách. Do cái hộp còn ở bên dưới, đầu ba Minh như đang trong tư thế sắp sửa nhô lên. Đôi mắt mở hé. Vầng trán co lại trong sự đau đớn ngưng đọng.

Trở lại tư thế của loài thú săn mồi, cô gái đột nhập buông thõng hai tay, hờ hững và nhẹ nhõm. Chỉ có cái bóng của cô ta bỗng dài ra, như một vệt nước mờ xám kỳ dị trườn qua các thanh ván sàn, bò lên ngực, lên cổ của người bị thương và gì chặt ông ta ở đấy, không thể động cựa hay phát ra bất kỳ tiếng kêu nào.

Thay vì tận dụng tích tắc choáng váng ấy rời ngay khỏi chốn nguy hiểm, Nguyên vẫn bám chặt khung cửa.

Buông tay bay đi hay nhảy xuống cứu nguy cho ba Minh?

Chiếc nhẫn đã lấy lại được, có cần phí phạm chút sức lực sắp với cạn không?

Hành động theo chỉ dẫn của mục tiêu duy nhất như bao nhiêu năm qua, trước khi quen biết Minh, cậu đã làm, hay hành động theo những gì trái tim cậu thấy

Đột ngột, gạt phăng các ý nghĩ phân vân, cậu buông tay, rơi xuống, loạng choạng, bước đến bên người bị thương. Quỳ gối trên sàn, bằng tất cả sức lực còn lại, cậu nâng đầu và vai của ba Minh lên, hất qua bên cái hộp cứng đang nằm dưới gáy. Ông rất nặng, luôn có khuynh hướng đổ ập xuống. Nguyên lùa nhẹ tay bên dưới vùng đầu và gáy người bị thương, kiểm tra.

Máu âm ỉ rỉ ra trong những chân tóc dày rậm. Dù rất thưa và mỏng, hơi thở vẫn nhẹ nhàng phả ra. Ông ấy chỉ bị thương ngoài da và bất tỉnh vì sốc va chạm, Nguyên nhận ra. Cảm giác dễ chịu hơn đôi chút. Hết sức nhẹ nhàng, nhích từng chút một, cậu tìm cách đưa ba Minh trở lại chiếc ghế lớn.

Đúng lúc ấy, cái bóng dài của Tina đổ trùm xuống lưng cậu.

Bấy.

Điều duy nhất cậu đã không tính tới.

Cậu đã sa vào chiếc bẫy giương lên, bởi Tina. Cậu đã trở thành một con mồi.

Bị giăng thốc về sau, Nguyên buột tay, để lại người đàn ông nửa nằm nửa ngồi, gục mặt trên nệm ghế.

Nhanh như chớp, những gì cậu từng thực hiện để khống chế Tina, lấy đi chiếc hộp ma thuật, giờ đây cô ta tái hiện đúng như thế, với chính cậu. Tuy nhiên, cậu không thể chống cự nhiều. Phần vì cô gái này có một sức mạnh đáng kể. Phần vì sức lực cậu đã yếu đi rất nhiều. Quơ hai bàn tay trong không trung như kẻ chết đuối, Nguyên cũng tóm được vào cạnh bàn. Bám chặt lấy nó, cậu gắng sức rướn người đứng thẳng dậy. Tuy nhiên, các ngón tay dài mảnh dẻ chắc như thép nguội của Tina giữ chặt vai, ghì xuống, bất kể gắng sức hất văng chúng đi của cậu.

- Đưa chiếc nhẫn đây!

- Không bao giờ! - Nguyên thở dốc lên, co chặt những ngón tay.

Chiếc nhẫn nóng rực như nung trong lửa. Mặc kệ, cậu ấn mạnh cái vòng tròn kim loại đó ngập sâu vào da thịt khô khốc trên đà mục ruỗng của mình, dùng tất cả tàn lực trườn lết về phía ô cửa mở rộng. Đã tới sát bức tường, nhưng cậu không thể nhaoi người bám lên bệ cửa. Bởi, dù bị kéo theo, Tina

vẫn không rời tay khỏi vai đối thủ. Xuyên qua lớp vải áo, những đầu móng sơn đen sắc nhọn của cô ta thọc hẳn vào làn da bờ rệu.

Dưới sự kèm tủa ghê rợn ấy, Nguyên tự nhủ đ vùng vẫy nữa. Nhưng, chỉ đợi Nguyên tỏ ra dấu hiệu kiệt sức, tức khắc những ngón tay với sức mạnh ghê rợn tóm lấy cổ cậu, siết chặt. Đột nhiên, cậu hiểu, cô ta muốn bẻ gãy cổ mình. Bằng cách nào đó, Tina đã nắm được quy luật chiếm giữ chiếc nhẫn ma thuật: Chỉ có thể đánh đổi bằng đồ vật có ma thuật tương đương giá trị hoặc giết chết kẻ sở hữu trước khi cướp đoạt nó, để giữ nguyên quyền lực khi chuyển quyền sở hữu sang mình.

Những vệt sáng vỡ tung trong mắt. Dòng máu xanh trong huyết mạch lạnh dần. Trong phổi Nguyên, chỉ còn hơi thở cuối cùng sắp sửa tắt lịm. Cậu gục hẳn, nằm xoài trên mặt sàn. Nhưng cậu vẫn co quắp cánh tay dưới ngực, che dấu bàn tay đeo nhẫn. Gương mặt Tina từ bên trên chậm rãi cúi xuống, kề sát tai cậu, nói khẽ.

- Cậu tưởng tôi là kẻ ôn hòa hèn nhát, không biết rút kinh nghiệm từ những gì cậu đã hành xử với tôi sao? Tôi không yêu cầu cậu đưa cho tôi chiếc nhẫn. Kể từ lúc cậu cướp đi chiếc hộp ma thuật từ tay tôi, tôi đâu có sợ hãi bỏ cuộc. Tôi luôn bám theo cậu. Tôi đúng đấy chứ, khi đoán biết cậu dùng chiếc hộp để làm gì. Giờ thì chiếc nhẫn quyền lực trong tay cậu. Và cậu nghe rõ đây: Tôi sẽ cướp lấy nó, theo cách tôi muốn!

Quỳ hẳn gối trên lưng con mồi, Tina ngửa mặt nhìn lên trần. Hai khối thủy tinh xám đục trong hốc mắt ánh lên tia sáng xanh lạnh đặc thẳng. Hơi thở khô lạnh như phả đến từ cánh rừng tối tăm khi cô ta tiếp tục thì thầm những ý nghĩ chôn giấu bấy lâu:

- Khôi hài làm sao khi vật lộn suốt hơn nửa thế kỷ qua, dành bao tâm sức để theo đuổi mục tiêu lớn lao, rốt cuộc cậu lại lựa chọn sai lầm. Nếu không vướng mắc vào những cảm xúc rắc rối với cô bạn tôi, cậu đâu có rơi vào tình trạng thảm hại này. Cậu đã có một lịch trình hoàn hảo khi quyết định ở

lại thế gian, trả thù những kẻ tàn sát gia đình cậu, đồng thời chiếm lấy sức mạnh để cậu trở thành kẻ khác ở một thế giới khác. Cậu đã lập được kế hoạch hoàn hảo khiến một người đang sống như tôi cũng phải thềm muốn. Tuy nhiên, bao giờ cũng vậy thôi, tình yêu luôn là một bước sai lầm xuẩn ngốc trong toàn bộ kế hoạch lớn. Với cậu, sai lầm ấy mang gương mặt tội nghiệp của Minh!

Cái tên thân thương bỗng như đánh thức chút sức lực tàn lụi trong Nguyên. Thở thoi thóp, cậu hé mắt.

Không, cậu không muốn tan biến lúc này. Nếu chỉ là làn khói hư vô, vĩnh viễn cậu sẽ không thể làm gì, không giúp ích gì cho Minh được nữa.

Lòng ham sống. Niềm khát khao tồn tại trong thế giới này, cái thế giới đầy rẫy bí mật khắc nghiệt nhưng cũng là nơi hiện diện người cậu thương yêu, thành linh trở dậy.

Toàn bộ thân hình Nguyên cựa khễ. Cậu duỗi bàn tay giấu dưới lồng ngực, xoắn nhẹ trên sàn.

Như hút sạch ánh sáng trong phòng, chiếc nhẫn bằng thép lóe lên.

Chỉ chờ có vậy, mái tóc đỏ buông tay khỏi con mồi. Cô ta tháo nhanh chiếc nhẫn khỏi ngón tay Nguyên gầy guộc, hấp tấp đeo vào ngón giữa bàn tay trái của mình. Hơi rộng, Tina cau mày. Nhưng, cái vòng tròn ma thuật ấy bỗng co lại, hoàn toàn vừa khít với chủ nhân mới. Bàn hoàng mở to mắt, bất giác Tina bật cười. Tiếng cười lạnh và đục như chỉ có thể vọng lên từ xứ sở tối tăm.

*

Tina không nhận biết ba Minh đã tỉnh lại.

Ông đã bước đến sát sau lưng cô ta, loạng choạng, nhưng không một tiếng động.

Đúng khi cô ta cúi xuống, chuẩn bị thực hiện động tác cuối cùng, bẻ xoắn cổ chàng trai Tử Đình Hương, ông đặt tay lên những đỉnh nhọn trên vai áo khoác của cô gái trẻ, kéo lại:

- Đừng tận diệt. Cháu đã lấy được thứ cháu muốn. Hãy để cho cậu ấy ra đi theo cách của cậu ấy!

Tina dừng khựng. Buông tay, cô ta chậm rãi xoay người lại. Khóe miệng nhếch lên khiến gương mặt cô ta thoáng hiện nụ cười mỉa mai:

- Tại sao cháu phải nghe lời một người như bác?

- Cháu đang nắm chiếc nhẫn trong tay. Nhưng, nó vẫn còn là một mẫu kim loại nhỏ. Chỉ có bác và chàng trai kia nắm giữ bí mật điều khiển sức mạnh của nó...

- Cháu sẽ tự lần tìm ra được. Như cháu đã tự lần tìm ra tất cả những bí mật bên trong ngôi nhà này cũng như nơi bóng ma nằm kia! - Một bên lông mày Tina nhướn cao, tự tin - Ai cũng tin rằng bí mật là thứ đóng kín và chỉ có thể truyền giữa những kẻ được quyền nắm giữ nó. Nhưng cháu tin vào điều ngược lại. Một khi tham vọng tìm biết và có đủ trí thông minh, người ta vẫn sẽ chạm được vào tất cả những thứ bị che đậy, cho dù nó chôn sâu đến đâu...

- Cháu nói đúng! Nhưng, để tìm ra bí mật đó, cháu sẽ mất không ít thời gian. Mà thời khắc để chiếc nhẫn phát tỏa quyền lực không còn đầy ba mươi giờ.

Người đàn ông trung niên nói đều đều, nhìn trừng trừng khuôn mặt nhỏ thó đầy tham vọng. Gương mặt ấy hiện lên sự phân vân. Khi ông nói câu

cuối cùng, Tina càng lộ rõ sự giằng xé dữ dội. Bằng cách đó, ông đã phân tán sự chú ý của cô ta khỏi bóng ma kiệt quệ sau lưng.

Chàng trai Tử Đình Hương đang chậm chạp trở dậy, đau đớn trườn đi, bám được lên thành cửa. Bằng tất cả sức tàn, cậu leo lên khung cửa mở rộng. Không còn gì để nuối tiếc nữa. Không còn gì để quay lại nữa, cậu buông tay, chấp chới bay vào bóng tối sâu thẳm mở ra phía trước, rồi tan biến vào nó như một vệt khói mờ.

Chỉ đến lúc ấy, người đàn ông trung niên mới thở ra nhẹ nhõm. Tina lao đến bên cửa sổ. Bàn tay nắm chiếc nhẫn siết chặt. Cô quay ngoắt lại, đôi mắt tối sầm giận dữ:

- Giờ thì bác phải nói cho cháu biết, chiếc nhẫn này là gì? Sử dụng như thế nào? Cháu cần đi đến đâu để khai mở uy lực của nó?

- Quá nguy hiểm để biết điều ấy, Tina. Cháu đừng dại dột dính líu vào những thứ mà người ta tìm cách chạy thoát khỏi chúng. Cháu còn quá trẻ, chưa đủ sức mạnh, chưa đủ hiểu biết để kiểm soát một thứ đáng sợ như chiếc nhẫn!

- Bác nói rằng cháu còn non nớt, không nên sở hữu nó? Nhưng Minh thì sao? Cô ấy đã giữ nó một thời gian dài!

- Con gái bác giữ chiếc nhẫn, vì với Minh, đấy chỉ là món đồ thuần túy kỷ niệm. Những điều sâu xa liên quan đến kỷ vật này, Minh không biết. Vì không phải hiểu biết nào cũng mang lại điều tốt đẹp. Nghe này, Tina. Bác cũng sẽ không nói gì cả, với cháu. Là vì cháu. Hơn năm thập niên qua, bao nhiêu người cũng như cháu bây giờ, mê hoặc bởi ý nghĩ sẽ giành quyền kiểm soát chiếc nhẫn. Rốt cuộc, họ đều bị ném vào cái chết, hoặc nhẹ hơn thì cũng thân tàn ma dại, sống phần đời còn lại trong tình trạng lạc lối và điên rồ. Đơn giản vì, họ chỉ nhìn thấy mục tiêu, mà quên mất câu hỏi quan

trọng: Mình là ai, phải như thế nào mới có thể điều khiển quyền lực lớn hơn chính bản thân họ...

Tina đột ngột cau mày, cắt ngang người đối thoại:

- Cháu biết cháu muốn gì, và thứ đang có trong tay đáng giá ra sao, nên cháu không cần những ngăn cản của bác! Chỉ cần bác nói cho cháu biết nơi Nguyễn sẽ đến và điều cậu ấy sẽ làm trong năm mươi giờ c, nếu có chiếc nhẫn này!

Người đàn ông trung niên lắc đầu. Ông khó nhọc lê bước quay trở lại chiếc ghế xoay sau mặt bàn rộng, tắt hẳn màn hình với những sinh vật phù du trôi trong dòng nước thăm đen. Vết thương sau đầu lại nhói lên đau đớn.

Tina bước đến, ngồi xuống chỗ ban nãy dành cho Nguyễn. Như một con bạc rút con át chủ bài sẽ đem đến cho mình chiến thắng quyết định, cô lấy ra từ sau lưng chiếc phong bì vàng khuất sau lớp áo khoác, đặt lên bàn. Từ trạng thái lơ đãng, gương mặt bà Minh tức khắc chăm chú, sau đó là vẻ nhợt nhạt căng thẳng. Mái tóc ánh đỏ mỉm cười:

- Bác nhận ra nó rồi chứ?

- Làm sao cháu có được thứ này?

- Ngay từ khi vào lớp Mười, chơi với Minh, cháu đã ngờ ngợ có gì đó là lạ bao quanh cô bạn. Cháu nhìn thấy các thay đổi của Minh, còn hơn chính cô ấy. Về sau này, các dấu hiệu bất thường càng dày đặc. Tại sao Minh bỗng trở nên thích sống đơn độc? Tại sao Minh có khả năng định hướng đặc biệt? Tại sao thấy trước các tai họa sắp xảy ra? Và quan trọng nhất, cháu luôn muốn biết, tại sao những người sống quanh cô ấy lần lượt bị tai nạn?

- Và cháu đã nói với một vài bạn trong lớp điều đó, khiến họ xa lánh Minh? - Giọng người trung niên khô khốc.

- Không phải với tất cả. Chỉ một người, là Trung. Cháu nói với cậu ấy một vài nghi ngờ của cháu, để cậu ấy giúp cháu khám phá một số bí mật! - Tina nhếch môi cười, thoáng khó chịu - Chỉ có điều, đầu óc cậu ấy quá đơn giản. Cậu ấy ngây thơ tin rằng, làm tất cả những việc cháu yêu cầu là để giúp Minh thoát khỏi ảnh hưởng của ma thuật xấu. Vậy nên, giai đoạn về sau, cháu nghĩ tốt nhất là cháu hành động một mình.

- Với Minh, rồi với Trung. Sau đó là ra tay tàn độc với cả một bóng ma như Nguyễn. Cháu không xấu hổ khi là một kẻ trục lợi trong tình bạn hay sao?

- Bản khoán và tự ràng buộc bằng các quan tâm vụn vặt, người ta sẽ làm được gì?

- Tình bạn không bao giờ là điều vụn vặt! - Ba Minh nhíu mày.

Tina nhún vai, bình thản:

- Nếu không làm thế, cháu sẽ là ai? Cháu sắp học xong Cháu sẽ có thêm vài năm đại học. Sau đó thì ra trường, có một việc làm, và lặn vào hàng ngàn hàng vạn người. Cháu không thích một cuộc đời buồn chán tầm thường như vậy. Cháu có cơ hội lớn, ngay từ lúc này, để nắm giữ một tương lai khác biệt. Điều ấy không đáng giá hơn cảm xúc hời hợt từ vài mối quan hệ bạn bè hay sao?

Người đàn ông trung niên lặng thinh trước lời bày tỏ thẳng thừng. Ông nhìn gương mặt mẫn mẫn, với hàm răng mạnh khoẻ trắng bóng lấp loáng hiện lên giữa đôi môi thắm lại không ngừng mấp máy. Sự thiếu kinh nghiệm quen thuộc. Tham vọng là thói bất chấp quen thuộc. Lối mòn tha hoá quen thuộc. Chỉ có điều, tại sao tất cả những điều ấy lại có thể đến sớm vậy, khi tuổi của cô gái này vừa mới qua 17?

Khuỷu tay chống trên thành ghế, bàn tay ông đỡ lấy cái đầu bị thương, gương mặt bỗng in hằn dấu vết mệt mỏi và cả buồn rầu. Nổi mệt mỏi buồn

rầu khi người ta phải chứng kiến những điều tồi tệ cứ lặp đi lặp lại, mà bất lực không thể tìm cách can ngăn.

Tia mắt rục lên, háo hức và tràn đầy tham vọng, Tina cầm chiếc phong bì vàng, thu hút sự chú ý của người ngồi sau bàn:

- Bác sẽ nói cho cháu bí mật của chiếc nhẫn. Nếu không, cháu sẽ đưa những thứ trong chiếc phong bì này cho Minh. Và cô con gái cứng của bác mới chính là người đặt ra cho bác vài câu hỏi khiến bác phát điên. Còn bây giờ, cháu có thể bảo đảm với bác rằng, Minh hoàn toàn chưa biết gì cả.

- Không! - Người đàn ông siết ngón tay nơi khoảng đầu bị thương, mắt nhắm nghiền - Cháu đang phạm sai lầm này sang sai lầm khác, Tina!

Những vệt gió ngưng thổi. Vài ngôi sao trắng lạnh lấp lánh trên nền trời đêm, xuyên qua ô cửa sổ, nhìn vào không khí băng giá bên trong căn phòng.

- Cháu sai lầm ư, khi khám phá ra rằng, người làm cho mẹ của Minh phải chết, không ai khác, chính là bác? Cháu sai lầm ư, khi nói rằng, vì muốn chiếm lấy chiếc nhẫn quyền lực, nên bác đã xuống tay tàn nhẫn? Nếu không có quyền lực ma quỷ ấy, bác có thể là một kiến trúc sư với hai bàn tay trắng mà xây dựng nên sản nghiệp lớn lao như bác đã và đang làm không? Cháu sai lầm ư, khi nói rằng, chẳng có phép màu kỳ diệu nào, như Minh vẫn tin chắc, trong những điều người bố vĩ đại của cô ấy làm được? - Với nụ cười của kẻ tin vào phần thắng trong ván bài, Tina chậm rãi nhấn mạnh từng từ - Phía sau một tài sản khổng lồ, là một tội ác khổng lồ. Câu nói ấy, bác biết rõ. Và giờ đây, cháu cũng đã hiểu rõ, bằng một dẫn chứng sắc nét!

Người trung niên ngồi im, như hoá đá. Ông không phản bác, cũng không tìm cách biện minh. Bởi một điều khác, lớn hơn các mong muốn ấy, đang xâm chiếm ông.

Ký ức.

Về người phụ nữ nghiêm cẩn chải mái tóc kiểu người da đỏ có đôi mắt lấp lánh, thông minh và linh hoạt khác thường. Người mà ngay khi chạm mặt ở cái nhìn đầu tiên mang tính định mệnh, trong con người khô khan thực tế như ông bỗng hiện lên một giấc mơ đẹp đẽ: Ngôi nhà với những bữa cơm ấm áp. Khu vườn có hàng rào trắng, nơi mỗi ngày ông trở về nhìn thấy con người này. Và họ sẽ cùng nuôi nấng một đứa con gái bé bỏng mang dòng máu của ông, nhưng có dáng vẻ vừa yếu đuối, vừa rắn rỏi của người phụ nữ xa lạ.

Rồi giấc mơ ấy dần dần thành hình. Những khó khăn vất vả chia sẻ cùng nhau trong ngôi nhà nhỏ. Đứa con của họ dần dần lớn lên. Những đường nét ngoại hình cùng các phẩm chất riêng biệt của họ in dấu trên cô bé ngày một rõ nét. Mỗi khi ông cầm tay vợ, bàn tay đeo chiếc nhẫn bằng thép, áp lên môi, trong lòng ông lại dâng lên cảm giác biết ơn thanh bình. Niềm hạnh phúc đơn giản, yên tĩnh, không có dấu hiệu suy giảm. Cho đến một ngày, ông tình cờ nhận ra biểu hiện đầu tiên của sự bất thường, ở người vợ của ông, người mẹ của con gái ông, người mà ông đã chẳng bao giờ ngờ rằng, còn có thể gây ra điều gì huỷ hoại mối quan hệ giữa họ...

Vết thương dưới đầu người đàn ông trung niên đau nhói.

Những hồi ức đẹp đẽ đột ngột gãy vụn, ở thời khắc mà hàng triệu lần, ông đã từ chối nhìn lại.

Phải, cũng như Tina mới đây, và có thể con gái ông sau này, khi lần đầu tiếp xúc với những tấm phim trong chiếc phong bì vàng, ông đã rất bàng hoàng.

Nhưng, không thể lãng tránh mãi, mạch ký ức lại tiếp tục trôi đi.

Thoạt tiên ông chỉ tự nhủ vợ mình đang thực hiện một nghiên cứu đặc biệt nào đó, đối chiếu trên cơ thể của chính cô ấy và con gái họ. Nhưng, các

nghiên cứu bí hiểm ấy cứ lặp đi lặp lại, với tần suất ngày một dày hơn. Trả lời cho các câu hỏi tò mò của ông, vợ ông thường im lặng. Khác hơn đôi chút thì khó chịu lảng tránh, hoặc sợ hãi đưa ra những giải thích mà ông biết ngay cô ấy đang nói dối.

Một buổi đêm, từ công xây dựng, ông được về nhà sớm hơn so với giờ hẹn. Khi gần đến cửa nhà, ông bỗng nhận ra vợ ông đang vội vã dắt xe rời đi, mang theo một chiếc xeng nhỏ. Ông đã bám theo vết đen nhỏ nhoi phía sau xa, ra khỏi thành phố và đi trên con đường tối om. Cô ấy đến một bãi đất trống gần bờ sông, không biết ông chỉ cách cô hơn chục bước chân, nấp sau một bụi lá ẩm ướt.

Dưới ánh trăng bị lud di bởi những vệt mây, dưới tán lá những cây tử đinh hương lúc ấy còn gầy guộc, theo sự dẫn đường của chiếc nhẫn bằng thép buộc trên một sợi chỉ mảnh, vợ ông đã tìm thấy và đào lên chiếc hộp gỗ với những âm thanh lục đục đáng ngờ.

Cô ấy cầm chiếc hộp trước ngực, bất động.

Mặt Trăng to lớn bất thường bỗng bước ra khỏi đám mây mù, chảy xuống vợ ông dòng ánh sáng tái xanh, trắng lạnh. Trong vòng ánh sáng như tấm lưới địa y trong suốt bao phủ, các đường nét của cô ấy bắt đầu nhoè mờ đi, khởi sự biến hình.

Đó là khoảnh khắc ông thành linh hiểu ra người sống cạnh mình có những bí mật mà ông không hề biết được.

Đó là khoảnh khắc ông phải chấp nhận rằng, vợ ông không phải là người bình thường. Cô ấy đến từ một thế giới khác. Nơi hiện diện của pháp thuật cấm kỵ, các thế lực nguy hiểm tối ám, những điều mà phần lớn con người sống trong thế giới này không bao giờ muốn chạm vào.

Ông đã toan bước đến, nhưng rồi chỉ biết tê dại đôi nhìn khi vợ ông mở nắp hộp. Cuộc tấn công ghê rợn của những ngón tay. Cô ấy đổ gục, chịu

đựng tất cả những gào xé ghê rợn. Cho đến khi bầy ngón tay thoả thuê với dòng máu xanh cướp được, chúng quay về nằm yên bên trong hộp. Và vợ ông gắng gượng nhòm dậy, đóng nắp, mang theo cái hộp ấy, quay trở lại xe.

Lẽ ra ông phải gạt qua nỗi kinh hoàng, nhìn vào nỗi đau đớn cô ấy chịu đựng, chứ không chìm đắm vào cảm giác của riêng mình.

Lẽ ra ông phải bước ra khỏi chỗ ẩn nấp sau bụi cây, đưa người vợ bị thương về nhà, không để cho cô ấy tự mình chạy xe trên con đường đêm vắng lặng.

Mãi mãi là giây phút khủng khiếp nhất đời ông, khi đầu xe rơ-móc kéo container hàng, như một quái vật khổng lồ, hiện ra ở khúc quanh. Ánh đèn chói loá thành linh của con quái vật khổng lồ ấy đã khiến người vợ bị thương choá mắt, không kịp tránh.

Mãi mãi đọng lại trong tâm trí ông âm thanh khi thân thể vợ ông tung lên trong không gian rồi rơi mạnh xuống mặt đường tối om.

Con quái vật với đôi mắt chói loá ấy vẫn trườn đi, không dừng lại. Chỉ có mình ông ôm lấy thân thể vỡ nát của vợ mình, tê dại. Những lời nói cuối cùng của cô ấy, mãi sau này, mới phục hiện trong trí nhớ ông.

Về việc cô ấy là ai và vì sao đã đến lúc cô ấy phải ra đi. Nếu ở lại, cô ấy không thể kìm giữ được bản năng tàn bạo bấy lâu nay chôn kín.

Về việc cô mong đứa con gái của họ lớn lên trong thế giới của người bình thường, biết yêu thương và được yêu thương như tất cả những cô gái nhỏ.

Về bí mật của chiếc nhẫn và cái hộp ghê rợn. Và ông phải canh chừng chúng. Bởi luôn còn có những kẻ truy lùng, để tìm kiếm một sức mạnh vô biên...

Khi hơi thở cuối cùng rời khỏi hình hài dẫu yêu, kim đồng hồ trên tay ông nhích qua con số 12. Đã qua một ngày mới. Đó cũng là ngày sinh nhật Minh, tròn 13 tuổi.

Dòng ký ức cứ cuốn đi.

Một giọt nước mắt ứa ra nơi khoé mắt mờ vết nhăn.

Suốt thời gian dài sau biến cố kinh hoàng, ông không bao giờ khóc. Giữ nguyên vẻ ngoài khô khan mạnh mẽ, ông là chỗ dựa vững chãi cho con gái bé nhỏ. Rồi những ngày u ám nhất cũng qua đi với cha con họ. Ông trở lại công việc. Dường như ngay cả khi hình hài đã tan biến, thì tình yêu của người phụ nữ ấy vẫn xuyên thấm qua mọi không gian, chạm vào ông và con. Minh dần dần lớn lên, trở thành một cô gái rắn rỏi, kín đáo và thông minh. Công việc của ông bắt đầu thuận lợi. Ông mở công ty, gặp những đối tác tốt. Các dự án liên tục đổ về. Chung quanh xem ông là người thành đạt. Nhưng ở một góc thâm sâu, ông biết, nguy hiểm còn chưa rõ diện mạo vẫn rình rập, sẽ đến vào một ngày...

Giờ đây, sự nguy hiểm ấy đang ngồi bên bàn, với vẻ mặt háo hức còn chưa thôi vương nét trẻ thơ, nhưng cũng đầy tham vọng.

Tina mở phong bì, lấy ra những tấm phim, hỏi

- Mẹ Minh đã chụp tay bác ấy, và tay Minh, để làm gì vậy?

- Để kiểm soát thay đổi trong sự phát triển của Minh.

- Còn ký hiệu W nghĩa là gì?

- Chữ M, tên Minh, lật ngược. Nhưng cũng là viết tắt từ "World". Con cái luôn là thế giới không thể rời mắt, của mọi người làm cha mẹ. Mẹ Minh sử dụng ký hiệu, vì không muốn ai đoán biết vì sao con mình phải chụp những tấm phim này.

- Giờ thì bác nói cho cháu biết về chiếc nhẫn, phải không?

Người đàn ông ngồi thẳng lại trong ghế, hai cánh tay đặt hờ trên bàn. Vẻ mặt ông lúc này đã hiện rõ nét dửng dưng. Có ích gì chứ khi vô vọng ngăn cản thêm khát tồi tệ của kẻ khác. Một cách chậm rãi, ông nói vừa đủ nghe:

- Cháu hãy đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa, bàn tay phải. Hãy xoay mạnh nó và chạy dưới trăng tròn, lúc nửa đêm. Chúa sẽ rơi vào xứ sở bóng tối. Hãy chạy nhanh, liên tục, đừng ngoảnh lại. Cháu sẽ gặp kẻ muốn lấy chiếc nhẫn. Đổi lại, hãy trao cho cháu thứ cháu muốn.

Tina nhìn ra bầu trời, thì thào bằng giọng khản đặc:

- Trăng tròn. Là đêm mai!

HÌNH HÀI DẤU YÊU

Những vị khách có mặt trong quán cà phê buổi sáng ngược lên, nhìn theo cô gái tóc ánh đỏ, đeo kính, lướt trên lối đi giữa các dãy bàn. Không hẳn màu tóc, đôi kính choáng hết mặt hay những đinh sắt trên vai áo khoác toát lên vẻ lạc lõng trong không gian này, mà bởi cô gái trẻ ấy, rõ ràng có một điều gì đó gây nên cơn rùng mình lan tỏa. Một ấn tượng mà người ta thường mơ hồ cảm nhận khi tình cờ nhìn thấy các sinh vật hay những cỗ máy vi tính được chế tác có vẻ ngoài mô phỏng con người.

Không bận tâm đến các ánh mắt dõi theo, Tina đi thẳng về phía góc quán bên phải, nơi Trung đang ngồi chờ sẵn. Ánh sáng trực tiếp từ ô cửa sổ chiếu vào cậu bạn bóng rổ, khiến chi tiết trên gương mặt cậu đều hiện rõ, vô cùng sắc nét.

- Cậu hẹn gặp tớ gấp có việc gì? - Tina hỏi ngay khi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nữ nhân viên phục vụ lấy phiếu đặt món và bước đi.

- Cậu cần nghe cái này!

Trung đặt điện thoại di động của cậu lên bàn, đưa Tina chiếc tai nghe bluetooth. Cô bạn không cầm, phân vân và ngờ vực. Trung nhún vai:

- Tớ muốn cậu nghe, trước khi tắt cả, trong đó có bạn bè của chúng ta nghe được!

Tina chậm rãi làm theo yêu cầu. Trung bật điện thoại, phần ghi âm. Mái tóc ánh đỏ tựa hắt vào lưng ghế, không đung đậy. Chỉ có khuôn hàm của cô gái trẻ căng lên, như gọt từ thép nguội. Toàn bộ cuộc đối thoại giữa ba Minh và cô ta đêm qua đang tái hiện. Trong ánh sáng ban ngày, những lời nói bỗng hiện ra trong một ấn tượng khác, với tất cả sự thẳng thừng của ý nghĩ khô khốc lẫn màu u ám của thứ cảm xúc kiệt quệ. Mấy viên đá trong cốc nước trước mặt họ tan dần, hơi ẩm đọng giọt, chảy trên lớp thủy tinh như những vệt mờ hôi. Đoạn ghi âm kết thúc đột ngột. Tina vẫn ngồi yên, trong trạng thái thờ ơ dẫn và cả ghê sợ. Sự ghê sợ chính mình.

- Tại sao tớ phải lo lắng? - Cô bỗng cất tiếng khô khan.

- Cậu không thể để cho bất kỳ ai khác nghe được đoạn ghi âm này - Trung nói điềm đạm - Cậu không bao giờ muốn chung quanh biết rõ thực ra cậu là ai, nhân tâm và tàn độc như thế nào...

- Tớ không cần cậu phê phán! - Tina cau mày, cắt ngang - Nhưng tớ biết, cậu đang tạo áp lực. Vì tớ không có nhiều thời gian nên cậu hãy nói mục đích ngay thì hơn!

- Nghĩ kỹ đi, Tina. Nếu cậu chiếm được chiếc nhẫn, nắm giữ thứ quyền lực mà chiếc nhẫn đem tới, nhưng bạn bè biết rõ trong mắt cậu, tình bạn chỉ là một thứ vụn vặt có thể trục lợi, thì quyền lực ấy cậu dùng để làm gì? Cậu có thể sống được không nếu suốt phần đời còn lại, cậu có tất cả những thứ cậu thèm muốn, nhưng cậu biết rõ mình là kẻ cô độc nhất trên đời?

Đôi vai đang căng lên bỗng chùng xuống. Những lời nói có một tác động thật sự, khiến cô gái trẻ ngồi im bần thần. Hồi lâu Tina mới mấp máy đôi

môi nhợt nhạt:

- Tại sao cậu bi tất cả những điều ấy?

- Vì tớ cũng từng nghĩ như cậu, tham vọng làm nên giá trị của mỗi người. Tớ đã tin rằng sở hữu sức mạnh lớn lao, mình sẽ có tất cả, không cần ai khác. Nhưng khi bà ngoại tớ mất, tớ ngỡ ngợ nhận ra, sâu thẳm bên trong, tớ còn cần những điều khác nữa. Gia đình. Những người bạn. Cảm giác bình yên trong cuộc sống này... Với tớ, mấy điều giản dị như vậy nhiều lần quan trọng hơn quyền lực chiếc nhẫn. Tớ không thể đánh đổi tất cả chỉ để lấy một đồ vật mà tớ biết chắc, sau này nó sẽ phá hủy cuộc sống của mình.

- Nhưng, tớ không thể rời bỏ tham vọng! - Tina nói hồi hả - Cậu biết tớ phải khó khăn như thế nào để theo đuổi mục tiêu! Tớ đã làm gì sai khi chống cự những kẻ xấu len lỏi vào cuộc sống của chúng ta? Tớ đã phải rất mất công để khám phá ra những bí mật. Vậy thì chiếc nhẫn là một phần thưởng mà tớ được phép lãnh nhận, không đúng ư?

- Bất kỳ người lương thiện nào chiến đấu với quỷ dữ cũng cần tự đảm bảo rằng, trong quá trình chiến đấu ấy, ta không biến thành quỷ dữ. Nguyên tắc ấy, cậu biết chứ?

Trong một cử chỉ máy móc, Tina tháo kính khỏi mặt, buông thõng hai tay lên bàn.

Dù biết cô bạn cùng lớp đã tự nguyện dẫn thân vào quá trình biến hình thành một kẻ khác hòng tương thích với thế giới mà cô ta sắp sửa xâm nhập, Trung vẫn không khỏi rùng mình khi nhìn vào đôi mắt chỉ có vân máu ti ti, gần như không còn sinh khí, giãn rộng trên khuôn mặt cứng rắn vô hồn. Một tia nắng từ cửa sổ tình cờ chạm vào chiếc nhẫn, phản chiếu, như một tia mắt quỷ quyệt. Chất thép ma quái đang thấm qua da, truyền

vào máu Tina sự lạnh lẽo vô cảm. Phải, cô ấy nói đúng, thời gian còn rất ít. Nếu cậu không hành động kịp, cậu sẽ mất đi người bạn này vĩnh viễn.

Trong một động tác dứt khoát, cậu bạn bóng rổ đột ngột vươn người về phía trước. Nhanh như chớp, cậu đặt bàn tay lên những ngón tay cứng lạnh đang xòe rộng trên mặt bàn. Giật thót, Tina muốn rút phắt tay lại. Nhưng không kịp nữa. Bằng sức mạnh rắn chắc của một người thường xuyên rèn tập thể thao, Trung đè nghiêng các ngón tay đang vùng vẫy dữ dội, rất lâu, cho đến khi sự điên cuồng của chúng được thay thế bằng sự kiệt sức hoàn toàn. Cả bàn tay duỗi ra bất động. Nhanh chóng và thật nhẹ nhàng, cậu rút chiếc nhẫn kim loại ra khỏi ngón tay Tina, nắm chặt trong tay mình. Các bàn chung quanh vẫn trò chuyện. Không ai nhận ra cuộc giành giật bất thường giữa hai người ngồi gần cửa sổ.

Đợi cho nữ nhân viên phục vụ mang đến cốc sữa nóng và quay lưng rời đi, Tina mới chồm qua bàn, gần như kề sát mặt người đối diện, nghiêng răng thì thầm:

- Chiếc nhẫn không phải của cậu!

- Nó cũng không phải của cậu! - Trung nhún vai, đứng dậy. Cậu cất chiếc nhẫn vào góc ví, rút tiền thanh toán bữa điểm tâm, đặt dưới cốc nước đã tan hết đá lạnh.

- Chiếc nhẫn ấy sẽ ra sao? - Tina giận dữ và tiếc nuối vẫn đọng lại khóe mắt Tina.

- Nó sẽ được đưa cho người thực sự cần đến nó!

- Nguyên?

Trung khẽ gật. Nói thêm:

- Tớ phải đi ngay. Thời gian không còn nhiều.

Rồi cậu quay đi, để không phải nhìn đôi mắt Tina bất giác mờ hơi ẩm. Ánh mắt trùng trùng lạnh cóng dần dịu xuống. Những đường nét khô cứng trên khuôn mặt mềm lại. Cô ấy khóc một chút cũng được, vì bất kỳ lý do nào cũng được, còn hơn giữ ánh nhìn vô cảm đáng sợ. Cậu tự nhủ, dậm bước. Chợt Tina gọi giật lại, nói khẽ đứt quãng:

- Tớ... có lẽ tớ muốn trở lại như lúc trước... Có bạn bè... Có xúc cảm như một người bình thường... Cậu sẽ giữ lời, xóa đoạn ghi âm ấy chứ?

- Tớ hứa! - Trung bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

- Cho tớ hỏi thêm điều cuối cùng: Bằng cách nào cậu có được đoạn ghi âm?

- Đêm qua, tớ gặp Minh khi cô ấy lỡ chuyến xe buýt. Tớ đưa Minh từ lớp luyện thi về nhà. Khi mở cổng, Minh thấy có gì đó bất thường. Tớ đề nghị vào cùng cô ấy. Vì thế, cả hai đã đứng ngoài phòng làm việc của ba Minh, nghe tất cả mọi việc. Chỉ có điều, lúc cậu đã có được chiếc nhẫn, tớ quay lại, Minh không còn đứng sau lưng tớ nữa.

*

Khu vực công trường xây dựng. Ba tòa nhà cao ốc lừng lững tạo thành hình tam giác khổng lồ. Âm thanh ầm ì của máy trộn bê-tông, những ròng rọc lên xuống bất tận, các cần cầu xoay chuyển liên tục như các cánh tay kim loại vươn vào lòng trời xa

Ở tầng lửng của tòa nhà hướng tây, nơi ánh Mặt Trời không chiếu đến trực tiếp, ánh sáng dịu hơn. Trên mặt sàn đổ bê-tông rộng mênh mông sau này sẽ là một bãi đậu xe, có hai bóng người đang đứng đối diện.

Một trong hai chàng trai mặc áo khoác sơ mi ca-rô. Toát lên vẻ yếu mệ, cậu ấy phải dựa lưng vào một cây cột bê-tông.

Người kia nhanh nhẹn và chủ động hơn, đang nói một thông tin gì đấy. Sau đó, cậu ấy mở ví, rút ra một vật thể tròn bằng kim loại, đưa cho người bạn.

Họ nói thêm với nhau vài điều nữa. Chàng trai bóng rổ chậm rãi gật nhẹ, mỗi khi bóng ma mảnh khảnh đưa ra thêm một dặn dò.

Cả hai cùng đưa tay bắt, siết chặt một bàn tay ấm và một bàn tay lạnh. Lần đầu tiên, và cũng là lần sau chót, trong tình bạn muộn màng. Rồi họ quay lưng cùng bước đi, theo hai hướng hoàn toàn ngược nhau.

*

Chiếc mô-tô màu olive hơi xóc trên lối đi mấp mô phía sau khu vực công trình. Nhưng khi ra đến con đường lớn, bánh xe lại lướt trên mặt đường trải nhựa. Trong đồng hồ báo nhiên liệu, xăng không còn đầy, nhưng có lẽ vẫn đủ chạy, cho đến khi tìm thấy cô gái biến mất. Nguyên cho xe chạy nhanh hơn. Cậu cảm nhận rõ mạch đập nơi cổ tay mình. Một chút sức lực được hồi phục, không nhiều lắm, nhưng khá mạnh. Ánh hồi quang bao giờ cũng bùng lên rực rỡ trước khi một vầng sáng lụi tàn. Thế là đủ cho quãng thời gian ngắn ngủi, khi cậu còn được hiện diện trong thế giới sống động này.

Những luồng gió ngược chiều lùa vào trong ngực, vào mặt, vào đôi cánh tay Nguyên. Mặt Trời mùa Hè không còn làm da cậu bỏng rát đến nung chảy. Các vệt sáng như hàng triệu vảy bạc dát kín mặt sông khi chiếc mô-tô băng qua cầu dây văng cũng không làm vồng mặt cậu nhói đau. Tất cả những rộng lượng ấy xóa mờ ý nghĩ sắp sửa chia tay miền đất dưới ánh Mặt Trời, cả nỗi lo âu trước trận chiến cuối cùng bị đẩy xuống hàng hai. Trong Nguyên lúc này, chỉ có một bận tâm duy nhất, quan trọng nhất: Tìm ra Minh.

Ngay khi nghe được cuộc đối thoại giữa ba và Tina xoay quanh bí mật cái chết của mẹ mình, cô gái nhỏ đã biến đi ngay. Cô ấy chắc chắn đã băng

qua cổng nhà, không mang theo bất kỳ một thứ gì, vì cả điện thoại lẫn di động và chiếc túi vải vẫn để lại trên mặt sàn. Lúc này, cậu bạn bóng rổ đã cho bit như thế.

Cô ấy có thể ở đâu?

Cô ấy có thể làm gì, khi phát hiện ra sự thật khủng khiếp về những người mà cô ấy yêu thương nhất, và về chính bản thân mình?

Nguyên nghiêng răng, lên ga, tăng tốc độ. Những chiếc xe cùng chiều tuột lại phía sau, biến thành hàng trăm vệt màu nối nhau, vút qua loang loáng.

Không bao giờ dễ chịu khi những điều vững chãi mà ta chẳng bao giờ hồ nghi bỗng chốc đổ sụp. Thay vào đó, chỉ còn thực tế ghê rợn, phũ phàng. Minh có thể làm gì khác, ngoài việc vội vã trốn chạy những hình ảnh thực tại khiến cô choáng váng. Hơn ai hết, cậu hiểu cảm giác mà cô đang phải đối đầu.

Lạ lùng làm sao, những thử thách đau đớn nhất cậu đều chịu được. Nhưng ý nghĩ người mà mình thương yêu đang đau đớn, thì lại làm cậu như muốn điên lên.

Chỉ khi vào trong những con đường trung tâm đông đúc, Nguyên mới cho xe chạy chậm lại. Theo cách lòng kiếm đơn giản nhất, cậu tìm lại những nơi họ từng đi qua, các địa điểm Minh vẫn thích mỗi khi có chút thời gian rảnh. Đầu tiên là cửa hiệu không tên nằm khuất trên con đường nhỏ, nơi duy nhất trong thành phố người ta còn nhận tráng rọi ảnh theo lối thủ công. Nơi đây, cậu và cô ấy từng ngồi cạnh nhau trên băng ghế gỗ cứng quèo, hồi hộp chờ đợi giây phút bác thợ làm ảnh đẩy cánh cửa căn phòng sấy khô, đem ra bộ ảnh rọi từ những cuộn phim đen trắng mà họ chụp bằng chiếc máy Leica. Lúc này thì cánh cửa của ngôi nhà ấy đóng chặt. Còn mấy ai giữ sở thích chụp ảnh phim nữa đâu... Vòng qua con đường nhỏ, Nguyên đến quán trà sữa Take away nơi góc phố. Có một lần buổi trưa sau giờ học,

bỗng trời mưa to. Cậu và Minh ghé vào mua một cốc trà chanh, để có chỗ trú mưa dưới cái ô lớn sọc xanh như áo thủy thủ. Rồi thỉnh thoảng, dù trời chẳng mưa, họ vẫn ghé qua quán trà, mua một cốc trà cho cô ấy, như một thói quen không sao hiểu được... Rồi tiệm cà phê sách gắn với một kỷ niệm kinh hoàng... Cửa hiệu băng đĩa đông đúc nhưng lúc nào người chủ tiệm cũng dành cho hai vị khách quen chỗ ngồi thuận tiện nhất để nghe thử... Khu bán giấy vẽ và bút màu... Cả khu vực có ngôi nhà cũ, nơi Minh sống suốt thời tuổi nhỏ... Tất cả những nơi ấy cậu đều ghé qua, sử dụng cả năng lực di chuyển xuyên tường của một bóng ma để không bỏ qua bất kỳ một góc ngách. Nhưng, bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc chẳng thấy đâu...

Trụ đồng hồ ở đại lộ trung tâm chỉ qua 2 giờ. Mặt Trời vẫn chói chang. Nhưng đã qua nửa phần còn lại của ngày. Chiều sắp xuống. Rồi bóng tối sẽ đến rất

Mười tiếng đồng hồ còn lại. Quỹ thời gian càng lúc càng thu hẹp.

Càng tìm kiếm, cảm giác lo sợ trong Nguyễn càng tăng lên.

Một cô gái không bao giờ nổi loạn hay hành động thiếu suy nghĩ như Minh có thể ở đâu trong suốt đêm qua?

Dù đã có trong tay chiếc nhẫn quan trọng, nhưng cậu sẽ không đi đâu hết nếu chưa gặp Minh, chưa nói với cô ấy điều cậu nghĩ, chưa đoán chắc cô ấy đã được an toàn.

Không, cậu không thể đi đâu hết, nếu không nhìn thấy Minh, chỉ một lần nữa thôi.

Đèn đỏ khá lâu ở ngã tư. Cậu dừng xe, nhìn lơ đãng ô kính thuộc hiệu sách ngoại văn vừa trưng bày một loạt sách mới. Ký ức lại ùa về, tái hiện khoảnh khắc đẹp đẽ trong quãng ngày ngắn ngủi họ ở bên nhau. Có một lần, đợt gần Noel, không còn đủ tiền để có thể vào ngồi ở một góc quán ấm áp, cả hai quyết định đi bộ cho đỡ lạnh và window shopping ngay trên

chính con đường này. Một cửa hiệu thời trang vintage đã thu hút chú ý của Minh. Cô chăm chú ngắm nhìn chiếc áo khoác dày dặn dệt từ len thô, màu nâu nhạt, khuy tay gắn hai miếng đệm da được diện bởi anh chàng manơcanh có nụ cười ngưng đọng. Bỗng Minh thì thầm bảo, giá như ngay bây giờ cô có thể mua cho cậu chiếc áo ấy, vì cô không thích ý nghĩ cậu bị lạnh khi mặc mỗi chiếc sơ mi ca-rô xám xanh và cái hoodie trong mọi thời tiết. Ý nghĩ lạ lùng của Minh khiến cậu lặng đi. Lần đầu tiên, kể từ khi cậu lang thang cô độc trong thế giới này, có người đã nghĩ đến cậu, ở một điều đặc biệt không ngờ. Cả buổi chiều ấy, họ đi cùng nhau, chơi trò mua sắm cho nhau qua những ô cửa bày hàng. Nhưng, cảm giác ấm áp thì có thật, và niềm vui mỗi khi cô gái đi bên cạnh cậu khe khẽ cười lên cũng rất thật.

Rồi họ dừng chân lâu nhất trước ô kính nhà sách ngoại văn này. Một quyển sách thiết kế ngoại thất bìa cứng, chụp một cảnh sân vườn tuyệt đẹp mùa Xuân. Minh đã thốt lên ngạc nhiên khi phát hiện ra khung cảnh điền viên ấy có cả những cụm hoa tử đinh hương rủ tràn trên hàng rào gỗ trắng. Thời khắc ấy, nhìn đôi mắt vui thích lấp lánh của cô bạn nhỏ, cậu đã nghĩ, giá có phải làm điều gì tồi tệ để có tiền mua được quyển sách ấy cho cô đi nữa, cậu cũng làm ngay, chẳng ngại ngần...

Giờ thì trong ô kính ấy, người ta đã bày quyển sách mùa Thu.

Đèn chuyên xanh. Một ý nghĩ thoáng vụt qua đầu Nguyễn. Cậu rẽ phải. Có một c tiệm chuyên mua lại những chiếc mô-tô cổ gần đây. Mười phút sau, cậu bước ra khỏi cửa hàng, chia tay vĩnh viễn chú ngựa sắt đã gắn bó với cậu hơn nửa thế kỷ qua. Đối lại, cậu đã có đủ tiền để mua trọn bộ sách Thiết kế sân vườn cho cả bốn mùa.

Khi ôm bộ sách bước lên xe buýt, cậu đã biết chính xác lúc này Minh đang ở đâu.

Xuống xe, chàng trai Tử Đinh Hương đi bộ và rẽ vào con đường nội bộ. Không nhìn những bảng số nhà chẵn lẻ, cậu vẫn bước nhanh trên khoảng

đất quen thuộc. Nơi này, hơn nửa thế kỷ trước từng là trang viên gia đình nhà cậu. Nơi bố cậu, ông bác sĩ người Pháp, mỗi khi rảnh rỗi đã tìm tòi, trồng xen những cây ôn đới và vài loại cây ăn quả nhiệt đới. Cùng vườn cây trái, cậu lớn lên. Cậu đã thức dậy sớm mỗi sáng nhặt những quả ngọt thơm tho rụng xuống đất vườn. Cũng chính nơi đây, cậu đã chạy nhảy, trèo cây, ngồi câu cá trên bờ sông. Cho đến khi sự kiện kinh hoàng đổ ập đến khiến gia đình cậu tan vỡ rồi chìm vào dòng chảy lãng quên. Những biến đổi của thời gian không thể cưỡng chống. Cuộc sống lại tiếp tục cuốn đi. Những ngôi nhà và dãy phố mọc lên. Các vườn cây mới. Và giữa tất cả những điều bình thường đến mức cậu chẳng buồn bận tâm nữa, bất ngờ một cô gái nhỏ đã đến nơi đây, làm cậu hoàn toàn thay đổi...

Đó là điều lạ lùng nhất trong những điều lạ lùng cậu từng đối diện.

Cậu đã từng tự xác tín rằng, trong lồng ngực mình, chỉ là một khối cơ thuần túy. Không bao giờ nó rung động hay sai nhịp vì một ai nữa.

Thế nhưng, đôi khi người ta vẫn gặp gỡ định mệnh của mình trên con đường người ta thường lựa chọn để tránh nó.

*

Nguyên đi đến cuối con đường nội bộ, mem theo hàng rào gỗ trắng ngôi nhà số 25. Băng qua bãi đất mềm khô ráo, cậu đi về phía hàng cây tử đinh hương.

Đúng như trực giác mách bảo, dưới tán lá đang trổ những cụm hoa xanh lơ mềm dịu, khuất sau thân cây, người cậu cần tìm đang ngồi im, gục trán trên đầu gối. Cậu đặt nhẹ bàn tay lên vai Minh. Cô thoáng giật mình, choàng tỉnh khỏi giấc ngủ lơ mơ.

- Tại sao em lại ở đây? - Nguyên cố gắng giấu đi nỗi lo lắng và xót thương.

- Vì em nghĩ anh ở đây... - Minh thì thầm - Vì khi khó khăn nhất, sợ hãi nhất, em nghĩ rằng mình nên ở bên cạnh anh... Cho dù em sẽ trở thành một kẻ mà chung quanh ghê sợ vì dòng máu em mang trong người, như Tina đã tiết lộ. Cho dù anh không bao giờ thương yêu em, như anh từng nói, thì lúc này anh sẽ không bỏ mặc em, phải không?

Không trả lời, chàng trai ngồi xuống, đưa cho Minh bộ sách, nói khẽ:

- Của em này!

- Em phải làm gì bây giờ?

- Đừng sợ hãi! Đừng để cho lời kẻ khác làm mình chao đảo! Đừng bao giờ sợ hãi hay căm ghét chính mình. Em là ai, em muốn trở thành người như thế nào, là do em lựa chọn. Dòng máu bên trong huyết mạch em chỉ chiếm phần điều khiển nhỏ thôi. Còn một điều nữa, em cũng đừng quên, một nửa con người em, được tạo nên bởi tinh khí của ba em. Em là người của cuộc sống mà em đang sống.

Những giọt nước mắt của cô rơi xuống bìa sách mùa Xuân. Cậu đưa tay, lau nhẹ. Và bằng giọng bình thản, như đang nói về những điều giản dị nhất của cuộc sống này, cậu tiếp tục nói về mẹ cô, về sự ra đi cần thiết và đúng lúc của bà, để cho cô được ở lại, sống trọn vẹn cuộc đời của một đứa trẻ hạnh phúc, lớn lên trong một thế giới tươi đẹp, không phải đối diện bất kỳ hiểm họa nào...

Bên cạnh cậu, Minh gác cằm lên bìa những cuốn sách, như một cô bé con gác cằm lên cửa sổ, nhìn ra thế giới ngoài kia đang lướt qua trước mắt mình. Những sợi tóc lòa xòa trên vầng trán và vành tai trắng mỏng tựa men sứ. Rồi trong sự đồng cảm vô hình, cả hai cùng im lặng. Mọi ngôn từ bỗng trở nên không còn cần thiết. Cậu chợt nhận ra người ngồi cạnh mình rất đẹp. Cô không đẹp kiểu những hình ảnh quen mắt của tạp chí hay các bộ phim nhàm chán. Mà cô đẹp tựa như một thân cây non trẻ, hiện diện bình

yên trong không gian quanh mình, với ánh sáng đang đổi dần sắc độ, với sự chuyển động mơ hồ của gió và các phân tử không khí, với mùi hương mỏng không gọi tên. Cô đẹp do tất cả sự sống đang ở trong cô lúc này. Những đường nét đẹp dễ lạ lùng nơi cô phải chăng là kết hợp ngẫu nhiên nhưng cũng là cuộc gặp gỡ huyền bí của hai tế bào 17 năm trước, giữa người cha mạnh mẽ với người mẹ khác thường của cô. Và cô đẹp vì sự hứa hẹn mà cô sẽ đem đến trong thời gian phía trước, theo cách một thân cây non trẻ rồi sẽ lớn lên, với các nhánh lá xum xuê, và những bông hoa mà sắc màu còn trong vòng bí mật...

Đó là khoảnh khắc vụt sáng. Nguyên chợt hiểu vì sao cậu yêu quý con người nhỏ bé này đến vậy. Cậu yêu lòng can đảm trong trẻo của cô, khả năng đánh thức thiên lương trong kẻ khác mà chính cô cũng chưa hiểu hết, niềm tin khiết của cô vào những điều tốt đẹp. Và sâu thẳm nhất, qua Minh, cậu đã nhận ra, dù hàng ngàn lần lảng tránh hay tìm cách chối bỏ, thì sự thật là cậu vẫn mãnh liệt thiết tha với cuộc sống này.

Trong yên lặng, bỗng mái đầu nhỏ nhắn của Minh nhẹ nhàng nghiêng sang, gác lên vai Nguyên. Trong sự tiếp xúc bình yên, cô nghe nhịp tim trong lồng ngực của người bên cạnh, hơi thở nhẹ phảng phất mùi tử đinh hương ngọt dịu. Tuy nhiên, dù thực sự hạnh phúc với khoảnh khắc gần gũi, giản dị, thì mũi dao nhọn vẫn găm trong trí nhớ cả hai, nhắc nhở: Thời gian đã chẳng còn nhiều.

Nguyên buông tay khỏi khoảng lưng xương gầy gò, nói khẽ:

- Anh phải đi rồi!

Cô gái nhỏ đột ngột quay sang. Gương mặt cô tức khắc trở nên nhợt nhạt, với tất cả nỗi khiếp sợ vừa đổ ụp xuống:

- Không... Đừng... - Cô nói khẽ, hơi thở rít lên trong hai cánh phổi.

Chàng trai Tử Đinh Hương đứng lên, lùi về sau một bước:

- Không thể khác được!

- Đừng bỏ lại em một mình! Em có thể can đảm mọi lúc. Nhưng không phải lúc này! - Những ngón tay trắng bệch níu chặt áo khoác Nguyên.

Một ý nghĩ nào đó lướt qua Nguyên. Cậu nắm chắc chiếc nhẫn thép trong lòng tay, nhìn lên vầng Mặt Trời vẫn hiện rõ giữa vùng mây sáng rực, quyết định chóng vánh:

- Em đi cùng anh không?

Đôi mắt hoảng loạn của Minh bỗng dịu lại. Không chút phân vân, cô gật đầu.

- Không sợ chứ? - Giọng Nguyên hơi khản đi.

Minh nắm lấy bàn tay của người thương yêu, nói khẽ:

- Chúng ta đi thôi!

*

Chiếc nhẫn ánh lên trên ngón tay Nguyên. Vì máu trong thành mạch đập quá nhanh, họ không cần chạy. Chỉ cần cậu xoay mạnh chiếc nhẫn, ngược chiều kim đồng hồ.

Những tấm lưới địa y rùng lên. Khoảng đất dưới tán tử đinh hương bỗng trở nên xốp mềm, nhẹ bẫng. Tiếng rít chói tai càng lúc càng lớn, cho đến khi biến thành dải sóng siêu thanh vượt ra ngoài cảm nhận của đôi tai.

Chàng trai Tử Đinh Hương vòng tay ôm quanh vai Minh, cùng nhắm mắt.

Một cú rơi vào miền không gian khác. Một cú rơi miên man, không chạm đáy. Gió thốc bên tai họ, thoát nhiên theo chiều thẳng đứng. Nhưng

sau đó, áp lực không khí đổi chiều, phương ngang, nhẹ hơn và êm hơn.

Minh mở hé mắt. Cô không còn rơi nữa, mà đang bay xuyên qua những cụm mây. Nền trời cong nhẹ, sáng và trong suốt, như một khối đá topaz khổng lồ được gọt mài nhẵn mịn. Bên dưới, làn hơi nước bốc lên cũng sắc xanh dịu, khá dày đặc nên không thể nhìn rõ nó che phủ điều gì. Xa hơn, phía chân trời, một dải sáng mỏng, lúc hiện rõ, lúc mờ đi. Cầu vồng! Minh thốt lên... Chưa bao giờ Minh cảm thấy tự do và dễ chịu như khoảnh khắc đang diễn ra. Đưa tay chạm vào bàn tay ôm quanh vai mình, cô nắm chặt. Nguyên xoay bàn tay lại. Những ngón tay đan vào nhau, ấm dần lên trong sự kết nối kỳ dị. Chàng trai áp trán mình lên mái tóc mềm mại của Minh. Vành tai như men sứ của cô chạm vào má cậu. Sự tiếp xúc gần gũi và trù mến, Minh chợt nhận ra họ đang bay về phía cầu vồng.

Đám hơi nước tan dần. Xa xa hiện ra cánh rừng xanh thắm với những đỉnh cây nhọn. Một vài thân cây xám trắng, như được dát bạc. Tuy nhiên, điều khiến Minh chú ý hơn là ngay bên dưới tầm nhìn của cô, có một mặt phẳng màu xanh ngọc, rất biếc. Sắc xanh kỳ dị ấy hồ như được phủ thêm bởi một lớp băng mỏng. Họ bay xuống thấp hơn. Ở khoảng cách gần, Minh chợt nhận ra là mặt nước phẳng lặng, không có gió, không một gợn sóng, dù rất nhẹ.

"Đừng sợ!" Giọng nói như gió thoảng của Nguyên vang bên tai cô. Vẫn ôm Minh, cậu xoay người. Giờ thì cả hai bay trong không trung theo chiều dốc ngược. Họ hạ xuống thấp dần, cho đến khi chòm tóc chạm vào mặt nước, chìm xuống sâu dần, cho đến khi đôi mắt họ nằm trong làn nước trong veo.

Một thế giới tức khắc hiện ra trước mắt Minh, huyền ảo và tinh khiết đến mức làm trái tim cô như co thắt lại: Những quầng cỏ xanh mướt nối tiếp nhau, rập rờn ở tận đáy hồ. Thảng hoặc, một đóa hoa thủy sinh trắng muốt, xanh mờ hay vàng nhạt thành linh hiện ra giữa các mỏm đá bám đầy rêu. Và những sinh vật phù du nhiều vô số, như những viên pha lê trong vắt hay

các lồng đèn tí hon sáng dịu, lặng lẽ trôi đi theo các dòng chảy ngầm, không hề ngạc nhiên cũng chẳng lo âu trước sự xâm nhập bất ngờ của những đôi mắt lạ... Cuộc du hành dọc ngược trong lòng nước mát lạnh chỉ chấm dứt khi cả hai băng qua hết mênh mông hồ. Họ xoay người lại, hạ mũi giày xuống khoảng đất thoải thoải ven mặt nước phủ kín bởi tấm thảm xanh rờn cỏ ba lá.

Mỗi bước chân Nguyên và Minh để lại hõm nhỏ trên lớp cỏ mềm. Một lúc sau, những búi cỏ ngả rạp mới vươn dậy, như có kẻ vô hình đang bước sau lưng họ.

Rồi họ bước vào khu vực của cánh rừng mưa. Thân gỗ cao vút. Hàng ngàn tấm lưới địa y phủ lên các mô đất, giăng mắc giữa các cành cây. Những loại cây lá mà Minh biết tên hoặc chưa bao giờ nhìn thấy. Một thế giới tĩnh mịch kỳ lạ, như trong giấc mơ mà các nút âm thanh được vặn nhỏ đi. Họ cứ thế bước đi, không dừng, dần tiến vào vùng đất bị ngăn cách với Mặt Trời. Bức tường bóng tối chuẩn bị hiện ra phía trước. Càng vào sâu trong rừng, ánh sáng càng mờ lịm. Có vài chỗ hoàn toàn xâm chiếm bởi màu sắc nâu xám. Bước đi của thời gian càng lúc càng nhanh, vô phương cưỡng chống.

Như một robot bỗng chuyển sang chế độ điều khiển đặc biệt. Nguyên bước đều đều, với một tốc độ khó tin. Có lẽ, nếu không dẫn theo cô gái nhỏ, cậu đã bay lướt trên thảm lá hoai mục. Mấy ngón tay Minh sắp tuột ra khỏi tay cậu. Cô gái nhỏ gằn bước vội hơn, dù hơi thở gấp làm toàn thân cô trở nên nhợt nhạt. Hương thơm của đất và cỏ. Làn hơi ẩm ướt lướt qua khoảng da để trần. Vài dải ánh sáng xanh dịu lọt qua một vài khe hở mỏng manh giữa tán lá dày, hoặc thẳng rung lên vì một con chim vô hình nào đó vừa vỗ cánh. Tất cả đều nổi rõ trong bầu không khí tĩnh lặng...

*

Đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước, Nguyên dừng khựng lại. Cậu buông khỏi tay Minh, dứt khoát:

- Không đi tiếp được nữa! Đã qua vùng đất trung gian giữa hai thế giới. Sắp tới đường biên cuối cùng. Đến lúc em phải về!

- Anh sẽ đi đâu? - Minh nhìn vào mắt Nguyên, lúc này đã hiện ra đốm lân tinh.

- Đến nơi anh cần phải đến! - Bàn tay đeo nhẫn co chặt - Anh đã cho em thấy một vài điều có thể. Giờ thì về đi! Đừng gây thêm khó khăn!

Minh lắc đầu. Cô bước tới một bước, nhưng chàng trai Tử Đinh Hương cũng lùi về sau một bước.

- Nghe này, Minh! - Đốm xanh trong mắt Nguyên bắt đầu r lên tia sáng ghê rợn - Chúng ta phải từ bỏ. Chúng ta phải chấp nhận đây là cách vận hành của thế giới.

- Em không thể để cho anh băng qua đường biên tối tăm kia. Em không muốn anh trở thành một kẻ khác. Cho dù kẻ ấy nắm giữ quyền lực lớn nhất, thì tất cả vẫn chẳng có ý nghĩa gì cả. Em muốn anh là anh như thế này. Là người mà em biết. Là người mà em đã yêu thương... - Minh nói rất khẽ, nhưng từng lời vẫn rõ mồn một trong không gian tĩnh lặng.

Nguyên đứng im bất động, hướng thẳng vào cô ánh nhìn tuyệt vọng, trờ trờ. Tia mắt của cuộc tranh đấu dữ dội đang diễn ra bên trong: Thói quen tàn bạo và lòng lương thiện tỉnh thức. Tham vọng dai dẳng và mong ước sâu thẳm được yêu thương...

Không, không bao giờ có gì trọn vẹn. Ở các thời khắc quyết định, người ta phải chọn lựa, để đi đúng con đường mà định mệnh đặt ra cho mình.

Phía sau lưng Nguyên, bức tường bóng tối đã dựng lên toàn phần. Mặt Trời biến mất. Giữa các thân cây xám trắng như dát bạc, lúc này, quầng sáng lạnh duy nhất, tròn vành vạnh, bất động. Đường viền mái tóc và đôi vai Nguyên hiện lên giữa quầng sáng ấy.

Đúng giao ước, chiếc nhẫn quyền lực đã trở về vùng đất của nó. Khi trăng tròn.

- Hãy quay lại đoạn đường vừa đi qua, Minh! - Chàng trai nhắc lại, giận dữ, nhưng cũng thật kiên nhẫn - Em sẽ được trở về nhà!

- Không! - Cô gái nhỏ hoảng hốt hét lên.

Nhưng, từ phía sau chàng trai, một bóng đen cao lớn đã ập xuống.

Đôi cánh tay khổng lồ vươn ra, túm chặt Nguyên và cô gái nhỏ, nhấc bổng lên.

Vun vút, theo luồng gió mồi meo cuồng dại, cả hai bị cuốn thẳng vào cái bụng sâu thẳm của bóng đêm. Cùng với Nguyên, Minh đã bay đến tầng trung gian giữa hai thế giới. Nhưng giờ đây, cô mới thực sự biết thế nào là chuyển động điên cuồng, dưới sự điều khiển của một sức mạnh điên cuồng. Áp lực không khí tổng mạnh vào phổi. Lớp da bên ngoài bắt đầu đóng băng. Cơ thể cô chỉ còn là một mẩu giấy mỏng manh sắp sửa bị xé vụn. Mọi khái niệm về thời gian và sự tồn tại đều mất sạch. Cô chỉ biết mình cứ lao đi, như một vật thể tình cờ bong ra khỏi tàu vũ trụ, lao theo một quỹ đạo chưa từng biết đến. Cách cô một quãng tay, chàng trai Tử Đinh Hương cũng bị kẻ cai quản bóng đêm tóm chặt. Nhưng, thật kỳ dị, cậu giữ dáng vẻ của kẻ chủ động trong tình huống này. Không giăng co. Không vùng vẫy. Mái tóc mềm rùng rùng bay ngược về sau. Vầng trán trắng lạnh. Và đôi mắt. Sáng rực lên, đôi mắt ấy xoáy vào màn đêm dày đặc phía trước.

Đột nhiên, kẻ cai quản bóng đêm buông tay.

Trong quầng sáng bầm đỏ của Mặt Trăng, lúc này hiện ra to lớn, bởi khoảng cách quá gần, những vụn lá mục thốc lên khi cả hai con mồi cùng rơi xuống nền đất mềm ẩm.

Nơi chốn quen thuộc.

Trên đỉnh những cây cổ thụ sừng sững, bóng tối là một khối mềm xốp dày đặc. Những hạt mưa to nặng đang rơi xuống nhưng không chạm xuống đất. Hàng vạn cành nhánh vươn ra thấm trọn những phiến nước lưng chừng không gian. Trong các hốc đen được tạo nên bởi hàng vạn cội rễ già nua nhô lên mặt đất, văng ra tiếng ngân của sự im lặng.

Chàng trai trẻ loạng choạng đứng dậy khi kẻ cai quản bóng đêm khoan thai hạ đế giày dính ngay trước mặt cậu. Chấn giữa đối thủ và cô gái nhỏ nằm gục, Nguyên tức khắc lên tiếng:

- Tôi đã mang chiếc nhẫn đến cho ông!

- Ta biết!

- Nó sẽ thuộc về ông. Ông không cần làm hại bạn tôi!

- Sao? Chẳng phải mi mang con bé với nửa dòng máu quý đến đây là để phục vụ mục tiêu của mi? - Đôi mắt hồng nhạt của loại thỏ rừng lấp lánh tia sáng giễu cợt.

- Ông nói gì vậy?

- Mi đang giả vờ không hiểu? Mi nhân danh tình yêu, để đưa con bé này đến nơi đây, ta biết chứ. Vì mi luôn là kẻ thông minh đặc biệt. Vì cũng như ta, mi biết con bé này đáng giá hơn chiếc nhẫn. Thiếu đi dòng máu của nó, chiếc nhẫn chỉ có tác dụng một nửa...

- Ông mất trí rồi! - Nguyên run lấy bầy. Trong ngực cậu trái tim đập cuồng bạo, như thể nó là trái tim cực kỳ lớn, lớn gấp trăm lần bình thường. Nhưng nó không bơm máu nóng, mà bơm đi một luồng khí lạnh toát của nỗi sợ hãi tột cùng lan khắp cơ thể cậu.

- Mi biết cách sử dụng chiếc nhẫn này, đúng không

- Nó là chìa khóa mở ra kho tàng, nơi cất giữ sức mạnh và quyền lực tối thượng! - Nguyên đáp vội vã.

- Lý thuyết mù mờ đánh lừa những kẻ mù mờ! - Gương mặt nhẫn thín không tuổi tác ánh lên, khi vệt sáng đỏ của Mặt Trăng hắt đến - Thực ra, đây là một con dấu thần thánh. Bất kỳ sự kết hợp nào cũng chỉ có giá trị khi một dấu ấn đóng lên. Chỉ vài phút nữa, thời khắc 50 năm mới xảy ra một lần, khi đường biên của hai thế giới bóng tối và ánh sáng trùng khít vào nhau, chiếc nhẫn này, với giá trị thần thánh được tỏa ra đúng lúc, sẽ đóng lên đường biên ấy. Mực mà con dấu đóng vào chỉ có thể là dòng máu lai giữa người và quỷ. Dòng máu tàn bạo, nhưng trong trắng và thuần khiết. Ha ha ha...

Tiếng cười vang lên chói tai. Làn da trắng sứ ma quái hiện lên những vết nứt rạn ghê rợn. Thời gian tích tụ. Sự già nua. Tham vọng tù đọng. Sự thỏa mãn quá lớn. Tất cả những trạng thái ấy cùng trào ra, như thể sắp làm khuôn mặt kia vỡ tan.

- Ông không được đụng vào Minh. Tôi không cho phép ông làm điều đó!
- Nguyên chồm về phía trước, gằn giọng.

Tiếng cười ngưng bật đột ngột:

- Khi hai thế giới xóa bỏ đường biên, tất cả chìm trong bóng tối, quyền lực sẽ thuộc về những kẻ như ta và mi. Mi mạnh hơn kẻ khác, bởi mi kiên trì và can đảm rũ bỏ xúc cảm mềm yếu để theo đuổi mục tiêu. Ta đánh giá

cao những phẩm chất ấy. Ta xem mi là một đối thủ ngang tầm suốt mấy chục năm qua, cũng vì những phẩm chất ấy.

- Đừng nói nữa! - Nguyên tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay, ném cho kẻ cai quản - Cầm lấy và tìm thứ máu ấy ở kẻ khác. Hãy để bạn tôi trở lại thế giới mà cô ấy thuộc về!

Quầng Mặt Trăng vô cảm đỏ rực lên khi bàn tay dài nghêu đưa phắt lên, chộp lấy vòng tròn kim loại. Chiếc nhẫn được chuyển sang cho chủ nhân mới. Gương mặt kẻ cai quản thoáng hiện ra một nét gì đó tựa như một nụ cười hài lòng. Thế nhưng, nhanh như chớp, ngay khi chiếc nhẫn đeo vào ngón tay, bóng đen to lớn ấy hất văng chàng trai trẻ qua bên. Chỉ hai bước chân, hẳn ta đã đến sát cô gái đang nằm trên lá mục, bị hàng trăm bàn tay vươn ra từ các hốc cây níu giữ.

Tĩnh lại vài phút trước, Minh chết lặng, nghe trọn cuộc trao đổi giữa hai bóng ma.

Không còn sợ hãi. Không còn cự. Cô nằm im trong sự kiềm tỏa của những bàn tay ma quái, dán chặt lưng vào lớp lá mục, mở mắt trừng trừng khi kẻ cai quản bóng tối cúi xuống, với những móng tay sắc nhọn vươn ra, chỉ còn cách cái cổ mảnh khảnh của cô chưa đầy gang tấc. Cô có thể nghe thấy cả tiếng đập cuồng dại của động mạch chủ, như một con chim bị đánh bẫy và buộc phải nhìn thấy cái chết của chính nó, quá gần.

Hơi thở mồm meo của gã đang phả vào mặt Minh. Gương mặt trắng toát vô cảm kề sát. Đôi mắt hồng trong suốt của loài thú rừng, đỏ rực lên bởi phản chiếu ánh trăng, xoáy vào đôi mắt Minh trống rỗng mở to.

Thế là hết! Minh nhắm mắt lại.

Đúng khi những đầu móng nhọn hoắt sượt qua làn da cổ mỏng manh của cô gái nhỏ, ấn mạnh lên động mạch chủ, một tiếng hét xé toạc bầu không khí tối đen tĩnh mịch.

Như một tia chớp lóe sáng dữ dội, Nguyên bay vút lên. Từ trên cao, cậu vươn tay tóm chặt cổ kẻ cai quản bóng tối, giật mạnh, lôi hẳn xa hẳn khỏi Minh hàng chục mét.

Bị tấn công đột ngột, cái bóng cao lớn treo lơ lửng phút chốc rồi ngã vật xuống. Nhưng, trong tích tắc, gã giành lại quyền chủ động.

Không chút khó khăn, gã chồm hẳn người lên. Cánh tay gã vươn dài, dài mãi, như một loài dây leo quý quý, tóm lấy chàng trai Tử Đinh Hương đang lao về phía Minh. Ghì chặt thân hình Nguyên, cánh tay dài thượt đó bắt đầu quấn lại từng vòng, từng vòng một. Đôi chân chàng trai trẻ cố gắng trì níu, bám chặt xuống thảm lá mục. Nhưng, mọi thứ dưới chân cậu cứ vụn ra, khiến cậu bị trượt đi. Cho đến khi lôi đến, đối mặt toàn phần với kẻ cai quản bóng đêm, thì đôi giày của chàng trai đã rách bươm, với những ngón chân bật máu bám đầy vụn ra lẫn bụi đất.

- Ta không hiểu thứ mi muốn là gì? - Giờ thì bóng ma to lớn giận dữ thật sự.

- Hãy thả cô ấy, tôi xin ông! - Nguyên bật ra ý nghĩ duy nhất ám ảnh cậu.

- Mi có biết, nếu thả con bé ấy, thì thứ ta cần có để thay thế, chính là mi?

- Là tôi?

- Dòng máu của mi, có khác gì dòng máu của con bé ấy. Mi không nhận ra rằng, mi và nó luôn có tương liên, bởi cả hai có cùng loại máu chảy trong huyết quản? - Hơi cúi xuống, như thể để nhìn rõ hơn biểu cảm trên gương mặt chàng trai trẻ, cái bóng cao lớn tiếp tục thì thào - Nếu ta giết mi, để lấy được dòng máu cần thiết, mi bằng lòng ư?

- Là tôi? - Nguyên lẩm bẩm lặp lại câu hỏi choáng váng.

- Sao? Có còn muốn đóng vai cao thượng không? - Đôi môi đen thẫm trên gương mặt men sứ trắng bệch lại cử động giống như nở nụ cười - Mi dám bỏ mạng không?

- Hãy buông tay ông ra khỏi người tôi. Chúng ta sẽ đến phía hồ! - Nguyên chột đề nghị - Tôi không muốn bạn tôi nghe thấy những điều tàn khốc!

Bóng ma gật đầu.

Chỉ có hai cái bóng, một to lớn dềnh dàng, một mảnh khảnh yếu mệ, đối diện nhau, sát bên mí nước.

Cả hai kim đồng hồ sắp sửa nhích vào con số 12.

Trong một cử chỉ đột ngột, Nguyên giật mạnh vạt áo trước ngực. Những hạt nút đứt phụt, bắn tung vào không khí. Khoảng ngực cậu lộ ra dưới ánh trăng, với lớp da như lụa bở xanh xao, hiện rõ từng đẽ xương mảnh khảnh. Không để cho đối thủ kịp phản ứng, trong chớp mắt, những đốt tay Nguyên thoát co cứng, rắn chắc như các cành nhánh tử đinh hương. Những ngón tay bỗng chốc hóa thành gỗ ấy xuyên thẳng vào lồng ngực của chính chàng trai trẻ, vị trí của trái tim. Một luồng chất lỏng xanh thẫm, như dòng suối khơi đúng mạch trào phun, bắn thẳng về phía trước. Dòng máu xanh dị thường ấy tuôn phủ quanh kẻ canh gác bóng tối, khiến gã thảng thốt nhắm nghiền mắt, loạng choạng lùi về sau. Một khoảng đất trượt khiến gã khụy chân, ngã vật xuống. Cho đến lúc gã lồm cồm bò dậy được, dòng máu từ ngực Nguyên đã chảy gần đến những giọt cuối cùng, kiệt cạn. Kẻ cai quản bóng tối chồm dậy, điên cuồng tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay, tuyệt vọng ngửa cổ nhìn lên Mặt Trăng không lồ, lúc này như quầng lửa tím bầm đang bắt đầu tắt lịm.

Đã qua vài phút, kể từ khi thời khắc mà đường biên của hai thế giới trùng khít.

Cơ hội mà kẻ cai quản bóng tối chờ đợi hơn nửa thế kỷ đã bị bỏ lỡ.

Kế hoạch lớn lao của gã đã bị phá hủy, bởi một cái chết được lựa chọn bình thản, như không có gì tất yếu và nhẹ nhàng hơn...

Sau tiếng rú chói tai chất đầy phần uất và tiếc nuối kẻ cai quản miền đất bóng tối rùng rùng tiến thẳng về phía mặt nước hồ, không buồn đoái hoài những thứ bỏ lại sau lưng. Gã bước xuống nước, tiếp tục đi. Nước dâng càng lúc càng cao dần. Ngang thắt lưng. Ngang ngực. Cái đầu của gã ngật về phía sau, như sắp vỡ ra trong nỗi oán giận chính mình. Và hai cánh tay gã vẫn đưa lên cao, như trong một tư thế đầu hàng kỳ quặc. Cho đến khi toàn thân hình gã chìm xuống mặt nước phẳng lặng như tấm kính tối đen, một bàn tay bỗng tung mạnh về phía sau. Chiếc nhẫn thép bay bổng trong không trung, rơi xuống đám cỏ ven hồ.

Lớp bụi sương đỏ thấm bao phủ quanh Mặt Trăng đã tan đi.

Những bàn tay ghêù ngoào tóm giữ Minh lần lượt buông rời, rùng rùng co rút vào các hốc rãnh tối đen.

Mặc kệ làn da đầy thương tích, cô gái nhỏ bò trên đầu gối và lòng bàn tay tiến đến khoảng đất bên hồ.

Dòng ánh sáng trắng sữa chảy trên lớp vỏ gỗ rỗng và những viền lá buông tả tơi, quanh chỗ Nguyên nằm.

*

Âm thanh rất mỏng khi qua những ngón tay Minh luồn qua đám cỏ dưới lưng áo, cố gắng nâng đầu Nguyên, lúc này đã biến thành một khối băng mất máu, với làn da mỏng bám chặt vào các khối cơ đang teo tóp nhanh đến không ngờ. Mí mắt mềm xộp nhắm nghiền. Kéo vạt áo che lại khoảng ngực đã rách toang của chàng trai, cô gái nhỏ run bắn, thì thào:

- Nghe em này, mở mắt một chút, anh. Nghe em nói này...

Với chút hơi thở mong manh còn bám lại, Nguyên gượng mở mắt:

- Giờ thì em có thể trở về được rồi!

- Em biết anh chọn cách này, để em được sống. Nhưng em không bỏ anh lại đâu. Không bao giờ...

- Đừng bận tâm nữa. Em cứ nghĩ rằng, giờ thì anh sẽ được nghỉ ngơi trọn vẹn. Cái chết không phải là điều quá đáng sợ. Nó chỉ là một cuộc sống khác. Nơi anh sẽ được sống chậm hơn, điềm tĩnh tìm lại ý nghĩa của những sự kiện đã xảy ra mà anh không có thời gian để nghĩ suy khi còn đang sống...

- Gắng chút, Nguyên! - Giọng cô gái nhỏ lạc hẳn đi - Em phải đưa anh trở về

- Em biết không, đôi khi ta gặp định mệnh của mình trên con đường ta chọn để tránh nó - Nguyên thì thầm, giọng nói yếu đi rất nhiều - Anh luôn biết ơn cuộc sống này, khi anh thật may mắn gặp em, Minh ạ.

Đôi môi cô gái nhỏ áp lên vầng trán Nguyên. Chàng trai trẻ không còn run nữa dù gió vẫn thốc tháo thổi đến, rất lạnh. Minh đặt bàn tay lên khoảng ngực thương tích của chàng trai. Một giọt nước mắt rơi xuống, xuyên thấm qua lớp vải áo thân thuộc, xuyên thấm qua làn da rách toang, đọng lại trên trái tim chỉ còn vài nhịp yếu mệt.

Chàng trai Tử Đình Hương gượng mở mắt, nở nụ cười mơ hồ mà bao nhiêu lần cô gái nhỏ nhìn thấy trong mơ:

- Anh vô cùng thương yêu em. Nên đã đến lúc anh phải đi, để em tiếp tục sống cuộc sống của mình.

Bàn tay gầy guộc nắm chặt trên cổ của Nguyên chậm rãi đưa lên. Cậu mở hé lòng bàn tay. Chiếc nhẫn bằng thép. Giờ đây, trong ánh trăng bình thản, nó trở lại nguyên hình một chiếc nhẫn giản dị, với dòng chữ cổ điển được khắc bên trong là: LOVE.

Đặt lại chiếc nhẫn vào lòng tay Minh run rẩy, chàng trai Tử Đình Hương thì thầm dặn cô những lời cuối cùng:

- Để sống tiếp, em phải học cách quên đi những chuyện đã qua. Nhưng, những chuyện đã qua ấy, dù đau đớn tột cùng, thì vẫn là điều quan trọng nhất làm nên ký ức của chúng ta. Đừng thất vọng. Đừng sợ hãi. Cứ sống tiếp cuộc đời của em, Minh ạ. Rồi sẽ một ngày, khi em nhắm mắt lại... Khi đường biên của hai thế giới một lần nữa trùng khít, chúng ta sẽ gặp nhau...

Cô gái nhỏ gật đầu, vòng tay quanh cơ thể Nguyên không rời. Đôi mắt trong suốt mờ lịm đi. Và hơi thở nhẹ nhàng như khói đã không còn nữa.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Mặt Trăng chìm dần xuống mặt nước hồ. Minh cứ bất động như thế. Cho đến khi hình hài yêu dấu trong tay cô nhẹ bẫng, trở nên trong suốt, rồi biến thành những giọt sương mát lạnh, thấm vào khoảng đất xanh mượt quanh Minh.

Mặt Trời hiện bên ngoài vòm trời topaz xanh thắm.

Những ngọn cỏ vẫy quanh Minh bỗng rùng rùng cuộn xoáy. Tốc độ cao dần. Gió thốc mạnh dần. Cho đến khi cô gái nhỏ được những bàn tay vô hình nhắc bổng lên, vun vút bay trên cánh rỗi đen.

*

Một vài đốm xanh dịu dè dặt chiếu xuống mái tóc lòa xòa, rồi rơi sang gương mặt nhỏ nhắn chìm trong giấc ngủ sâu. Cho đến khi một tia nắng rực rỡ hơn, ấm áp hơn đậu trên mí mắt xanh tái nhắm nghiền, nhẹ nhàng đánh thức.

Cô gái nhỏ mở hé mắt. Cô đang gối đầu trên bộ sách thiết kế bốn mùa, dưới những bóng cây tử đinh hương đang trổ các đốm hoa xanh dịu. Phía xa, Mặt Trời sớm mai như mọc lên bên kia hàng rào gỗ trắng.

Chung quanh cô, gió thổi nhẹ nhẹ.

Bầu không khí trong suốt.

Một con tải xúc đang cất lên tiếng hót trong vòm cây bí mật.

Vài âm thanh rì rầm của nước sông chảy trôi bất tận.

Tiếng động cơ mô-tô xa xăm.

Cô gái nhỏ chầm chậm đứng dậy, ôm theo bộ sách. Giữa hai quyển mùa Đông và mùa Xuân, cô bỗng nhận ra có một sợi dây mảnh có chốt khóa ai đó để sẵn từ bao giờ.

Cô mở bàn tay nắm chặt. Chiếc nhẫn bằng thép vẫn nằm nguyên trong lòng tay. Run run luồn chiếc nhẫn vào sợi dây, bằng một tay, cô gái nhỏ thử ướm lên cổ. Một bàn tay nhẹ tênh nào đó bỗng cài lại chốt khóa, để chiếc nhẫn mãi mãi ở cạnh bên cô. Minh chầm rãi ngoảnh nhìn về phía sau.

Không ai cả.

Tiếng động cơ mô-tô càng lúc càng rõ dần lên, trở thành một âm thanh có thực.

Bóng dáng rần rôi của cậu bạn bóng rổ nổi bật, lướt đến trong khoảng không ngập tràn ánh nắng.

Bước xuống xe, nở nụ cười ấm áp và vui mừng khi nhìn thấy Minh, chàng trai cao lớn rảo chân, đi nhanh về phía hàng cây Tử Đinh Hương, nơi cô gái nhỏ vẫn đứng im, như một phần đẹp nhất của bức tranh ban mai.